

DẠM
THIÊN
HẠ

Đã từng được
Đánh Ngạc

Cơn Sốt Ngạc

TIỀN TRUYỀN

Tiền Truyện Côn Sơn Ngọc - Đàm Thiên Âm

Đàm Thiên Âm

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Cổ Đại, Khác

**TRUYỆN GỐC CỦA PHIM "RÈM NGỌC CHÂU SA" - TRIỆU LỘ
TỬ, LƯU VŨ NINH ĐÓNG CHÍNH**

Tên truyện: Tiền truyện Côn Sơn ngọc

Tác giả: Đàm Thiên Âm

Thể loại: ngôn tình, cổ đại, truyền kỳ

Độ dài: 10 chương

--

Đoan Ngọ cảnh giác: "Đây là đâu? Ta chưa chết sao?"

"Người còn sống. Người được chủ nhân thuyền này cứu." Bà lão nói.

"Đó không phải thần biển sao?" Đoan Ngọ hỏi.

Bà lão sững sốt một lúc, mãi sau mới nói: "Hắn thì là thần gì được chứ? Gọi là ôn thần cũng không sai. Dù sao sớm muộn gì người cũng sẽ biết, cho nên ta nói trước. Chủ nhân của chiếc thuyền này tên là Yến Tử Kinh, hắn là một thương nhân, cũng là một kẻ buôn người. Người chờ mà xem, hắn sẽ sớm bán người đi."

- -

Mình là fan của Lưu Vũ Ninh, đồng thời cũng yêu thích CP Hạo Yên. Vừa nghe được tin hai anh chị sẽ tái hợp trong phim Rèm Ngọc Châu Sa nên mình mò mẫm edit để thỏa mãn trí tò mò của bản thân! Cảnh báo trước là kết truyện cụt lủn và hơi khó hiểu, chương 10 (cũng là chương cuối) được tác giả đăng vào năm 2010, cuối chương đã thông báo là truyện kết thúc tại đây, nên khả năng cao là sẽ không viết tiếp nữa. Phần sau của câu chuyện xin nhờ vào các biên kịch của Rèm Ngọc thôi!

Mục lục

- [Chương 1: 1: Địa Ngục Trần Gian](#)
- [Chương 2: 2: Tâm Địa Sắt Đá](#)
- [Chương 3: 3: Ảo Ảnh](#)
- [Chương 4: 4: Công Tử Vô Ý](#)
- [Chương 5: 5: Ánh Trăng Trên Sông Ngọc](#)
- [Chương 6: C6: Phù quang ma ảnh](#)
- [Chương 7: C7: Đạo tặc cũng có đạo lý](#)
- [Chương 8: C8: Dục tốc bất đạt](#)
- [Chương 9: C9: Ngoài ta ra còn ai nữa](#)
- [Chương 10: C10: Tỉnh giấc mộng hoa](#)

Chương 1: 1: Địa Ngục Trần Gian

Thế giới rộng lớn như vậy luôn có mấy người đáng chết.

Cho dù là ở chân trời góc biển cũng không ngoại lệ.
Mặt trời đã sớm lặn xuống đáy biển lạnh lẽo.

Vầng trăng đắm mình trong làn nước biển trào dâng, đẩy từng cơn gió nóng dạt vào hàng dừa ven biển.
Dưới các lớp bóng tối chồng lên nhau, một nữ hài tử đang luôn tay mài một mảnh vỏ trai lên đá.

Mồ hôi đã ướt đầm trán.
Gió lay động cát sỏi trên bờ biển, nàng dụi mắt, giơ tay lên.

Vỏ ngọc trai đón ánh trăng có màu vàng đỏ, tỏa ra thứ ánh sáng lạnh lẽo.
Nàng thở dài mãi nguyện, cơ thể nhỏ nhắn run rẩy theo tiếng thủy triều.

Đúng là một buổi tối tốt lành, nàng nghĩ.
Tối nay, nàng sẽ đi giết một người.
"Đoan Ngọc? Đoan Ngọ? Sắp bắt đầu rồi, người đang ở đâu thế?" Một nữ hài tử khác hô lên từ phía xa.
Đoan Ngọ nhanh chóng thu lại vỏ ngọc trai, trên mặt mang theo nụ cười ngoan ngoãn như thường lệ: "Tới đây!"
Nàng xách đôi dép cỏ, quấn mình trong chiếc áo choàng rộng rách rưới, chạy về phía căn nhà gỗ đang được thắp đèn sáng lung linh trên bãi biển.
Đoan Ngọ, đúng vậy, cứ gọi nàng là Đoan Ngọ được rồi.

Là một nữ nô, nàng không cần họ.
Cái nơi quỷ quái này tên là Liêm Châu bên vịnh Quảng Tây, thuộc triều Đại

Nguyên.

Quảng Tây cách Trung Nguyên hàng ngàn dặm, đường đến Liêm Châu xa xôi đến nỗi người ta hay gọi với cái tên "Hải Giác" (1).

Năm đó, Tô Đông Pha được ân xá, trở về từ đảo Lôi Châu, lúc đi qua đây, nhắc tay đề cho danh lam thắng cảnh "Đình Hải Giác" này tấm bảng có dòng chữ "Vạn lý chiêm thiên" (2), viết nên một giai thoại.

Nhưng mười lăm năm sống trên cỏi đời, Đoan Ngọ chưa bao giờ tỏ lòng tôn kính đối với đình Hải Giác.

Một nô lệ như nàng không được phép bước ra khỏi "Phường Mò Ngọc" nên không thể làm gì khác hơn làm một con ếch "Ngồi đáy giếng nhìn trời".

"Ngọc trai phương Đông không bằng phương Tây, ngọc trai phương Tây lại không bằng phương Nam." Viên ngọc trai quý giá nhất phương Nam được biết là đến từ Hợp Phố ở Liêm Châu.

Để thỏa mãn nhu cầu về ngọc trai của giới quyền quý, ngành đánh bắt ngọc trai ngày càng được triều đình coi trọng.

Các quý tộc Mông Cổ có mối quan hệ thân thiết được cử đến vùng vịnh xa xôi này để phụ trách việc thu thập, cống nạp và buôn bán ngọc trai Hợp Phố.

Người đánh bắt ngọc trai đều là "Tư hộ", tầng lớp dân đen dưới đáy xã hội cổ đại.

Ngoài công việc đánh bắt ngọc trai, sở ti còn cần một số lượng lớn nô lệ để đảm đương những công việc khác.

Những người đầu tiên được giao cho sở ti để đánh bắt ngọc trai là hàng trăm tù nhân bị quân Mông Cổ thu được trong cuộc chinh phục phương Nam.

Họ so với dân đen hèn mọn hơn gấp nhiều lần, còn không đáng tiền bằng một con trai dưới biển.

Trong đám nô lệ chỉ có "quản sự" mới có được chút tôn trọng.

Những nữ nô lệ khác đến tuổi trưởng thành mỗi đêm sẽ được phân ngẫu nhiên cho các nam nô khác.

Vì vậy, ở đây trẻ con sinh ra sẽ không biết được mình là con của ai.

Đám trẻ sẽ được gửi vào "lều tranh" để nuôi dưỡng.

Bệnh nặng sẽ bị ném xuống biển, vừa mới biết đi đã phải học cách lao động, không học được sẽ bị đánh đến chết.

Quan trọng hơn là phải ngoan ngoãn, biết lấy lòng người khác, nếu không dù có thông minh cũng không sống được đến tuổi trưởng thành.

Đoan Ngọ cũng lớn lên như thế.

Nàng là tấm gương cho tất cả nô lệ ở đây.

Nàng hầu như chưa từng bị bệnh, ăn nói ngọt ngào lại nghe lời, học gì biết đó, việc gì cũng làm được.

Bốn tuổi bê ống nhổ, năm tuổi biết đuổi ruồi muỗi, bảy tuổi biết băm hành và gừng, chín tuổi làm bàn tính, mười tuổi biết phân loại ngọc trai.

Sinh nhật mười lăm tuổi, nàng đã leo lên đến vị trí dẫn đội "Biểu diễn ở thương quán", cách vị trí "quản sự" chỉ còn một bước.

Nhưng đêm nay, nàng biết mình sẽ từ bỏ tất cả để đi giết một người.

Đoan Ngọ bước vào căn nhà gỗ huyền ảo, đầu tiên nàng rửa tay bằng nước hoa nhài, sau đó dùng vải bố lau khô.

Mặc dù đã trưởng thành nhưng đôi bàn tay của nàng vẫn nhỏ nhắn giống như vóc người của nàng vậy.

Ai cũng biết những nữ hài tử biểu diễn ở thương quán sợ nhất là bàn tay bị to.

Thương quán, đúng như tên gọi của nó, là nơi những thợ lặn ngọc trai lấy số ngọc trai dư trong năm ra để giao dịch với các thương nhân đến từ khắp nơi trên thế giới.

Bàn tay của nữ hài tử càng nhỏ thì hạt ngọc trai trông sẽ càng to.

Vì vậy khi đôi bàn tay không còn nhỏ nữa, họ thường bị đá ra khỏi nhà gỗ giống như mảnh vải rách, rồi bị ném cho một nam nô lạ mặt.

Những nô lệ dưới mười tuổi cầm chén rượu, đĩa trái cây, quạt lông, vĩ đuôi ruồi liên tục ra vào, một nhóm nô lệ tuổi thiếu nữ khác thì mặc vũ y rực rỡ tụ tập ở phía sau cánh gà, bình luận về ngoại hình của các thương nhân.

"Người kia nếu như ít râu đi một chút, trẻ hơn một chút, chắc chắn sẽ rất ưa nhìn."

"Người này quá mập, cho dù có giẫm lên bụng hăn mà khiêu vũ, chắc cũng chẳng làm hăn đau được."

Đoan Ngọ nghe các nàng bàn tán xôn xao, cặp mắt to mang đủ lại cảm xúc, sáng rực dưới ánh đèn.

Một nữ hài tử đi đến vỗ nhẹ lên vai nàng, Đoan Ngọ hỏi: "Tịch Tịch, tay lại bị sưng à?"

Mí mắt Tịch Tịch đỏ hoe, trông đầm đìa đáng yêu.

Nàng ta trạc tuổi Đoan Ngọ, các nàng là bạn thân.

Để ngăn bàn tay to ra, ban đêm Tịch Tịch thường nhờ người khác dùng vải bó các ngón tay lại.

Cứ nhiều ngày như vậy, các ngón tay của nàng ta trở nên sưng tấy, đau nhức.

Đoan Ngọ kéo nàng ta đến một góc, lấy nước lạnh lau ngón tay cho nàng ta, sau đó cầm lên thổi.

Ngón tay Tịch Tịch co lại, Đoan Ngọ nhỏ giọng hỏi: "Đau à?"

"Đoan Ngọ...!ngươi...!tối nay..." Sắc mặt Tịch Tịch tái nhợt.

Đoan Ngọ mỉm cười.

Hàm răng không phải quá đều, như ngọc có tỳ vết, cộng với đôi mắt linh động, những điểm này khiến nàng đôi lúc trông khá hoạt bát.

Nàng sờ cằm của Tịch Tịch, nói: "Ta không sao hết.

Không cần lo lắng.

Người quên ta sinh vào ngày mồng năm tháng năm hử, là ngày trừ tà đó!"
Tịch Tịch từ nhỏ đã không có chủ kiến, lại nhát gan.

Tất cả đều nhờ có Đoan Ngọ thay nàng ta che mưa chắn gió, giờ đây nàng ta đã an toàn gia nhập đội vũ nữ.
Đoan Ngọ bắt đầu lo lắng, tiếc nuối.

Nếu nàng rời đi, Tịch Tịch phải làm sao?
Trong lòng hết sức khổ sở, nhưng nàng không muốn để Tịch Tịch nhìn ra.
Nghĩ một lát, nàng tháo sợi dây làm bằng vỏ sò trên cổ đeo cho Tịch Tịch.

Nàng vuốt ve bím tóc đuôi sam của Tịch Tịch, nói: "Ta quen biết người hơn mười năm, nhưng lại chưa cho người thứ gì tử tế.

Mọi người đều thèm muốn chuỗi vỏ sò của ta, không ngờ cuối cùng người được lợi lại là người.

Sau này khóc ít thôi, học cách xem sắc mặt người khác.

Lỡ như họ muốn đuổi người ra khỏi thương quán, thì đến cầu xin Bát nương tử, bảo bà ấy nhận người làm đồ đệ.

Những thứ bà ấy dạy cho ta, ta không giấu diếm thứ gì, đều âm thầm dạy cho người rồi.

Nhớ kỹ đừng quên."
Bát nương tử là "quản sự" của thương quán và kho phòng.

Khi Đoan Ngọ lên mười, vào phòng ngọc để phân loại ngọc trai, bởi vì động tác nhanh nhẹn, lại ít nói nên lọt vào mắt xanh của Bát nương tử, trở thành đồ đệ "độc môn" của bà ấy.

Tuy chuyện này là bí mật nhưng Đoan Ngọ cũng không giấu giếm Tịch Tịch.

Tịch Tịch ôm chuỗi vỏ sò mà rơi lệ.

Đoan Ngọ nghĩ đến kế hoạch nàng đã vạch ra, đại khái cũng đoán ra được.

Mỗi người mỗi mệnh.

Nàng chẳng thể bao bọc cho Tịch Tịch cả đời.

Nàng vỗ đầu Tịch Tịch, mắng: "Người chỉ được cái nước này thôi à! Tay hãy còn sưng, mau về nghỉ ngơi trước đi, ta tìm người thay người.

Ta cũng sẽ che giấu cho người trước mặt Bát nương tử." Thật ra khi nhìn thấy Tịch Tịch khóc, mũi nàng cũng cảm thấy chua xót, nên hạ quyết tâm đuổi nàng ta đi càng sớm càng tốt.

Chuông vang lên, Bát nương tử xuất hiện bên cạnh tấm màn, khuôn mặt không khác gì ễnh ương, một đôi mắt lồi to và cái miệng cười rộng ngoác: "Đoan Ngộ?"

"Xong rồi, xong rồi!" Đoan Ngộ cười áo choàng ra.

Nàng mặc giống như những vũ nữ khác.

Váy dài đến đầu gối, xuân sam chỉ đến thắt lưng, nếu đang ở Trung Nguyên sẽ bị nói là thương phong bại tục, nhưng ở vùng đất Liêm Châu nóng nực thì đó cũng chỉ một trang phục hết sức bình thường của thiếu nữ.

Đoan Ngộ bưng một chiếc mâm ngọc ra, dẫn đầu đội vũ nữ tiến vào giữa phòng.

Ánh mắt của các thương khách khiến nàng liên tưởng đến bầy sói.

Nhưng nàng đã sớm quen với những ánh mắt đó, họ chỉ là người mua, còn nàng chỉ muốn bán ngọc trai.

Nàng kiễng mũi chân, cười rạng rỡ, xoay tròn cái mâm, dùng chất giọng thanh thúy mà hát: "Bên cỗ xe vàng rực rỡ, ngọc điện lộng lẫy quanh co.

Trăng tròn chốn Côn Trì, dạ quang trở về nơi Hợp Phố."

Khuôn mặt nàng bừng lên ánh sáng của tuổi thanh xuân, sánh đôi với ánh ngọc trai, giống như cánh bướm dưới trăng đang chờ thoát kén.

Trong hình dáng nhỏ nhắn, lưu động kia như ẩn chứa sức nóng của núi lửa, khiến người ta không khỏi thán phục.

Mỗi khi khiêu vũ, Đoan Ngộ đều quên đi hết thấy.

Nàng không còn nghĩ mình là một nô lệ, mà hóa thân thành hạt châu giữa vùng biển xa.

Nàng ẩn núp trong vỏ trai, chờ đợi một trăm năm, chỉ cần có người biết trân trọng, chờ bao lâu cũng được.

Nhưng mà...

Đoan Ngọ hát xong, ánh mắt tập trung vào chiếc ghế ở vị trí cao nhất.

Nàng ở bên người Bát nương tử đã được năm năm, chiếc ghế kia luôn để trống.

Có một thương nhân lấy ra một khối ngọc màu xanh lục, nói với Đoan Ngọ: "Tiểu cô nương, ta muốn đổi ngọc Độc Sơn này lấy mấy hạt ngọc trai của các người, có được không?"

Đoan Ngọ một tay cầm mâm, một tay đưa khối ngọc dưới ánh nến, ngắm nghía.

Đôi mắt nàng long lanh, nàng lấy ra mười viên ngọc trai nhỏ từ mâm.

Sắc mặt thương gia tím xanh, sượng mặt, lớn tiếng nói: "Chỉ cho ta mười viên "Chính Thiên", người cố ý trêu đùa lão tử hả?"

Đoan Ngọ nhếch mép cười, thấp giọng nói: "Lão gia đang đùa đấy ư? Một ngàn viên ngọc giá một lượng mới gọi là "Chính Thiên".

Thứ ta đưa cho ngài là "Bát Bách Tử" hàng thật giá một lượng.

Lão gia, khối ngọc này gọi là ngọc Độc Sơn sao? Thấy ta nhỏ tuổi nên trêu đùa ta đấy ư? Đây rõ ràng là ngọc Ba Sơn.

Da ngọc không mỏng, lại không sáng, nếu ngài muốn, ta sẽ tìm một viên ngọc tốt gõ vào thử, nhất định âm thanh phát ra sẽ trầm hơn ngọc thật."

Lúc nàng nói chuyện khéo môi luôn mỉm cười, hơi nghiêng đầu, giống như nàng không có ý gì xấu.

Cho nên dù bị vạch trần nhưng thương nhân kia cũng không bị mất mặt trước đám đông. Hắn ta lập tức chộp lấy ngọc trai, nói: "Coi như người giỏi!"

"Đa tạ lão gia thành toàn! Mau ghi lại vào sổ." Đoan Ngọ đi đến chỗ một nữ hài tử khác, xem nàng ta trả giá với một lão thương nhân.

Nữ hài tử kia là tay mơ, bị lão thương nhân chèn ép đến mức không còn lực mà chống trả.

Đoan Ngọ lo lắng nàng ta sẽ thua, bèn cười hì hì nói: "Gia gia, để ta xem

một chút được không?"

Lão thương nhân kia nhận ra Đoàn Ngộ, không chịu nói: "Để người xem, ta còn chút vốn nào sao?"

Đoàn Ngộ nói: "Ai ui, gia gia, oan uổng cho ta quá.

Ngài vào nam ra bắc, uy phong lẫm liệt, đánh đâu thắng đó nhiều năm như vậy, sao có thể bị một tiểu nha đầu như ta làm cho thua thiệt được? Tỷ muội chúng ta chưa từng thấy đá mắt mèo, nên mới phải bám lấy ngọc trai mà sống.

Nhưng mà số đá mắt mèo được khí hậu luyện thành, có viên nào không đến từ tay gia gia đâu?"

Lão thương nhân biết Đoàn Ngộ sẽ nói gì nhưng vẫn đưa viên mắt mèo cho nàng xem.

Đoàn Ngộ nhìn một lúc, sau đó khẽ tặc lưỡi khen ngợi mấy câu.

Đến khi nàng khen chán chê thì mỉm cười, lộ ra hàm răng không đều, nói: "Viên mắt mèo này khá tốt.

Màu nâu có giá trị hơn màu xanh vàng, mấy viên ở đây đều có màu nâu, ở giữa hơi cong lên nhìn vô cùng linh động, lại sáng bóng, đúng là một viên mắt mèo đẹp! Chỉ có gia gia mới có năng lực khiến chúng ta được mở mang tầm mắt."

"Ha ha, xem như nha đầu người biết xem hàng.

Ta muốn đổi năm viên "Thất Trân", ba viên "Bát Bảo", không quá đáng chứ?"

"Để ta suy nghĩ một lát.

Một viên Thất Trân giá bảy phân tiền, năm viên là ba mươi lăm phân tiền.

Ba viên Bát Bảo, hai mươi bốn phân tiền.

Gia gia, ngài muốn năm mươi chín phân tiền sao?"

"Nhiều quá à?"

"Không hề, là quá ít ấy chứ! Ta để cho gia gia bảy mươi phân tiền, đổi lấy

đôi mắt mèo này của ngài." Nàng vừa nói vừa lấy mười viên Thất Trân trong mâm đưa cho lão thương nhân.

Lúc này lão thương nhân mới hiểu ra, cười mắng: "Tiểu quý này, người dùng năm viên Thất Trân thay cho ba viên Bát Bảo.

Người có biết ngọc càng lớn tiền càng nhiều không? Người làm vậy, ta lỗ mất gần vạn lượng."

Đoan Ngọ thu hồi nụ cười, nghiêm túc nhìn chăm chăm ông lão: "Ta biết.

Nhưng gia gia à, đôi mắt mèo này của ngài phần đáy dày hơn bình thường một chút.

Người khác không hiểu, lẽ nào ngài lại không hiểu? Đáy dày hơn đồng nghĩa với việc trọng lượng nặng hơn.

Sau này tìm người để khám cũng không dễ dàng.

Gia gia không muốn trở thành người chuyên cung cấp đá mắt mèo cho phường Mò Ngọc sao, sau này không muốn xuất thủ nữa sao?"

Không đợi lão thương nhân trả lời, Đoan Ngọ đã buông giọng đùa giỡn: "Được rồi, được rồi, gia gia rộng lượng, mở hàng giúp tỷ muội chúng ta đi.

Ghi vào sổ! Ghi vào sổ!"

Nàng kéo vạt áo ngăn, miễn cưỡng che được đến rốn, tiếp tục nhìn xung quanh.

Đột nhiên có người nắm lấy cổ tay nàng.

Hóa ra là một thương nhân khoảng ba mươi tuổi, đang nhếch mép cười với nàng.

Đoan Ngọ không đợi hắn ta mở miệng đã hét "a" lên khiến hắn ta giật thót.

Đoan Ngọ nói: "Vừa rồi ta bảo đi lấy cho ngài mấy viên ngọc trai mà lại làm rơi mất.

Ta phải đi tìm đã."

Nàng cặp chiếc mâm ngay eo, chui xuống gầm ghế, khua khoắng vài cái cho có.

Một lúc lâu sau, nàng đứng dậy, mặt mày như đưa đám: "Không tìm thấy,

trời ạ, viên ngọc trai to vậy mà.

Để ta đi chỗ khác tìm, ngài đừng nói gì nhé."

Nam nhân kia nửa tin nửa ngờ, bò xuống gầm ghế, mò mẫm một lúc, sau đó đột nhiên hét lên đau đớn.

Đoan Ngọ sáng khoái hết mức, quả cầu gai đó là nàng đặc biệt chuẩn bị cho những tên thế này.

Khúc hát kết thúc, mọi người giải tán, Đoan Ngọ thu mâm, nhìn những nô lệ khác rời đi.

Lúc người ta chào hỏi mình, nàng mỉm cười rạng rỡ như thường lệ, còn căn dặn mấy nô lệ nhỏ tuổi ở thương quán vài câu.

Khi người khác đi gần hết, nàng mới phủ bụi trên y phục rồi mặc áo choàng vào, bên trong áo choàng là mảnh vỏ trai dùng để giết người.

Bỗng nhiên có người lạnh lùng nói: "Đoan Ngọ, người tưởng thế là xong rồi hả? Chưa xong đâu."

Đoan Ngọ quay đầu lại, giọng nói là của Bát nương.

Bát nương vốn là nô lệ của phường Mò Ngọc, nghe nói vì quá xấu xí nên không có nam nô nào chịu ngủ với bà ấy.

Lúc đó, thủ lĩnh Mông Cổ dứt khoát điều bà ấy đến giữ kho phòng, cũng từng sai bà ấy ra ngoài buôn bán.

Lâu ngày, bà ấy trở thành nữ nhân biết hàng nhất thành Liêm Châu.

Không cần biết là bảo vật quý giá đến đâu, bà ấy cũng có thể nhìn được ra giá trị của nó.

Bởi vì khả năng này, cũng bởi vì an phận thủ thường, nên tất cả các thống lĩnh của phường Mò Ngọc đều ỷ lại tin tưởng vào bà ấy, trong đó có cả Halbala, thống lĩnh người Mông Cổ hiện tại.

Đoan Ngọ luôn tỏ ra biết điều trước mặt Bát nương.

Lúc học cách giám định châu báu, Đoan Ngọ thường xuyên bị đánh, nhưng nàng chưa từng hận Bát nương.

Dù lúc đó nàng không phục, nhưng nhanh chóng nhận ra bà ấy là người có bản lĩnh thực sự.

Bát nường mở khố phòng, thắp nến lên.

Những viên châu ngọc sáng ngời, tỏa ra hương vị xa hoa trong không khí.
Đây không phải lần đầu tiên Đoan Ngọ đến đây.

Nhưng hôm nay do có ý nghĩ xấu, nên nàng cảnh giác hơn mọi khi.
Bát nường bảo nàng ngồi xuống, đưa cho nàng một khối bạch ngọc.

Viên ngọc óng ánh trong veo, sáng bóng đẹp đến mê người.
Đoan Ngọ híп mắt: "Ta thấy các khách nhân có đeo nó, đây gọi là ngọc Côn Sơn."
Bát nường nói: "Ngọc Côn Sơn đến từ Tây Vực, còn ngọc Dương Chi do thành Hòa Điền sản xuất ra là đệ nhất thiên hạ.

Mấy năm nay ta dạy người, nhưng lại chưa nói cho người về ngọc Hòa Điền, loại ngọc tốt nhất trong các loại ngọc, người có biết vì sao không?"
Đoan Ngọ thuận theo hỏi: "Tại sao?"
"Ta đang đợi.

Hòa Điền thuộc đài Sát Hợp của Hán Quốc, mấy năm trước Hán Quốc có chiến tranh với Đại Nguyên, nguồn ngọc Hòa Điền hoàn toàn bị cắt đứt.

Đến mấy năm gần đây, hai bên giảng hòa, con đường tơ lụa được khôi phục, nhưng ngọc Hòa Điền nhiều lần bị đám giặc ở núi Côn Lôn cướp mất, khó lòng vận chuyển ra ngoài."

"Khối ngọc Hòa Điền này nhìn rất tốt, chẳng lẽ sư phó đã lấy được nó nhiều năm về trước?"

Nàng chưa từng gọi Bát nường là sư phó.

Nhưng bây giờ cái chết cận kề, nàng không thể kìm lòng mà gọi một tiếng.
Bát nường dường như không để ý lắm, trầm ngâm một lúc.

Không biết đang nghĩ đến chuyện gì trong quá khứ mà khuôn mặt xấu xí của bà ấy lại trở nên vô cùng rạng rỡ.

Bà ấy nói với Đoan Ngọ: "Ta đang đợi ngọc, cũng đang đợi một người.

Khoảng mười hai năm trước, có một thiếu niên xinh đẹp mười ba mười bốn

tuổi từ Hòa Điền đến Hợp Phố.

Người hăn có bệnh, ăn mặc rách rưới, nhưng nói năng lại ôn hòa nhã nhặn, như hạc giữa bầy gà, rất giống với ngọc Hòa Điền.

Lúc đó hăn chỉ mang theo một hòn đá, nhưng lại đề nghị đổi lấy một đấu ngọc trai lớn, đương nhiên thống lĩnh từ chối.

Thiếu niên kia nói với ông ta: Trong đá có một viên ngọc quý hiếm.

Để không bị người qua đường phát hiện nên mới không mở ra.

Nhưng giờ hăn đã sức cùng lực kiệt, nên chỉ có thể nhờ thống lĩnh mở hộ.

Thống lĩnh không tin, lúc này thiếu niên kia mới lập một bức huyết thư, trong đó có viết: Nếu trong này không có ngọc tốt, hăn sẽ chặt cánh tay phải của mình để bồi thường...

"Sau đó thì sao?" Đoan Ngọ vuốt ve viên ngọc, hơi tò mò.

"Sau đó thì khố phòng có viên ngọc này.

Thiếu niên kia nói mình nhà tan cửa nát, hoàn toàn trông cậy vào ngọc trai Hợp Phố để xoay mình.

Không biết hăn đã làm cách nào để thuyết phục lão thống lĩnh, nhưng lão đã đưa cho hăn hai đấu ngọc trai lớn.

Hăn nói một ngày nào đó nhất định sẽ quay lại gặp chúng ta.

Nhưng chờ đợi bao năm, thống lĩnh cũng đã đổi mấy đời, ngoại trừ ta thì người khác cũng đã quên mất, vị trí của hăn vẫn để trống.

Đoan Ngọ, ta đã dạy người giám định bảo vật mấy năm nay, vốn dĩ ta định đợi hăn tới rồi mang người đi.

Tính cách cũng như sự thông minh của người sẽ có ích cho hăn, nhưng...!hăn sẽ không quay lại nữa.

Người cũng đã mười lăm tuổi, không chờ được nữa."

Đoan Ngọ không nhin được mà lớn tiếng hỏi: "Sao lại không chờ được? Tại sao hăn lại không tới?"

Bát nương trả lời: "Bởi vì hôm nay ta nhận được tin tức từ Tây Vực.

Ba năm trước, thiếu niên Uất Trì kia đã trở thành chủ thành Hòa Điền.

Hăn sẽ không quay lại đây nữa.

Cho nên, ta và người cần lập ra một kế hoạch khác."

"Sư phó, người biết tối nay thống lĩnh Mông Cổ Halbala muốn triệu ta đến hầu hạ hăn chứ?"

Bát nương hờ hững nhìn Đoan Ngọ nói: "Ừ, ta biết.

Là ta đề nghị thống lĩnh triệu người đến hầu."

Đoan Ngọ trợn to mắt.

Bát nương nói: "Ta dạy người là để giúp người có thể sử dụng tài năng của mình, chứ không phải để người bị người khác coi như súc sinh mà đùa bỡn.

Halbala không quá hứng thú với phụ nữ, chỉ cần chịu đựng qua một hai năm, người có thể dựa vào quyền lực của hăn ta, thay thế vị trí của ta, lên làm quân sự.

Khi đó, những tên nam nhân khác sẽ không thể tùy tiện chạm vào người.

Chờ đến khi người hoàn toàn thay thế ta, cho dù là thống lĩnh cũng phải tôn trọng người."

"Ta không muốn! Ta không muốn!" Đoan Ngọ không khóc, chỉ lặp đi lặp lại câu này.

Kể từ lúc tên Mông Cổ lưng hùm vai gấu, nổi tiếng tàn ác kia yêu cầu nàng đến hầu hạ hăn ta tối nay, Đoan Ngọ đã quyết định, phải giết hăn ta.

Nếu giết hăn ta, nàng cũng không sống được.

Nhưng thà được làm chính mình còn hơn sống mà bị người khác hành hạ.

Bát nương nói: "Người không muốn cũng phải làm.

Chẳng bao lâu nữa người sẽ đủ mười lăm tuổi.

Theo quy định ở đây, nếu không phải ngủ với hân ta thì người sẽ phải ngủ với một đám người.

Đám người kia hèn mọn hạ lưu, chẳng cho người hy vọng gì cả, mà trong đó có thể còn có cha người, ca ca của người!"

Đoan Ngọ run rẩy.

Bát nương đột nhiên thò tay vào áo choàng của nàng, lôi ra mảnh vỏ trai. Bà ấy vỗ tay, hai lính canh của phường Mò Ngọc bước vào.

Đoan Ngọ nắm lấy thắt lưng của Bát nương, đôi mắt đen láy lần đầu tiên tràn ngập sự sợ hãi.

Giọng Bát nương khàn khàn, bà ấy dùng sức đẩy tay nữ hài tử ra, nói vào tai nàng: "Đừng ngu ngốc, chịu đau một chút, về sau sẽ không còn cảm giác nữa."

Bàn tay của Đoan Ngọ bầm tím, nàng không còn kháng cự nữa.

Trên bầu trời nổi lên từng trận sấm chớp, cột cờ bị gió đánh gãy, hình như sắp có bão.

Nhà của Halbala được dựng hình túi giống như ở Mông Cổ, bên trong đèn vẫn sáng.

Đoan Ngọ như nghe được tiếng khóc yếu ớt trong đó, khi nàng bước vào lều, Halbala đang choàng áo uống rượu, trên mặt đất vút đồ ngổn ngang.

Trên bàn có mấy cái chén nền màu vàng đen, chén màu trắng đang cháy, một bình rượu và vài đĩa thức ăn.

Đoan Ngọ hành lễ, mặt Halbla lộ ra vẻ thô tục, hai con mắt ti hí nhìn chăm chăm vào nàng: "Nghe nói người là một nữ hài tử thông minh, cho nên ta muốn người."

Người cũng đừng không biết điều.

Người đâu..."

Một tên thị vệ bước vào, kéo tấm chăn nỉ ra.

Đoan Ngọ hít vào một hơi, véo bắp chân mình.

Bên trong tấm nỉ là một tiểu nữ đang hấp hối, loang lổ máu.

Tóc nàng ấy rối bù, đôi mắt mờ mịt, nhiều nhất chỉ mười tuổi.

Thị vệ trực tiếp kéo người kia ra ngoài mà không hề lấy gì che thân cho nàng ấy.

Halbala quan sát Đoan Ngọ.

Đoan Ngọ liếm đôi môi khô khốc, cười khúc khích nói: "Đại nhân, ta cũng không tính là thông minh.

Nhưng đối với nô lệ chúng ta mà nói, mọi thứ của chúng ta đều là của chủ nhân.

Mà hùng ưng Mông Cổ là ngài lại chính là chủ nhân của Đoan Ngọ.

Ta nhất định không dám chọc giận ngài."

Halbala cười ha hả: "Người bò lên đây, để ta nhìn cho thật kỹ."

Đoan Ngọ cười nói: "Bò lên, nhờ tay bạn, làm sao phục vụ tốt cho đại nhân đây? Ta rót cho đại nhân chén rượu, bản thân cũng nếm thử một chút đã."

"Người biết uống rượu?"

Đoan Ngọ gật đầu.

Nàng không nói dối.

Bảy tuổi lúc thái gường ở nhà bếp, Đoan Ngọ hay uống trộm vài ngụm rượu.

Nàng quay lưng về phía Halbala, nhiệt tình nói: "Đại nhân, sắp có bão! Ta nghe nói ở biển Liêm Châu có một con quái vật, nó chỉ thích ăn một thứ...!

Đại nhân có đoán được là thứ gì không?"

Halbala chưa kịp phản ứng, Đoan Ngọ đã trả lời: "Trái tim của chó dữ!"

Nàng rút cây nến nóng ra, dùng đầu nhọn của chân nến đâm về phía tên quý tộc Mông Cổ.

Mũi nhọn đâm thủng lớp áo choàng, nhưng Đoan Ngọ biết chuyện không thành.

Hóa ra, dưới lớp áo choàng, Halbala còn mặc nhuyễn giáp hộ thân.

Đoan Ngọ nhanh chóng đổi tay, dùng hết sức đâm vào đùi hấn ta, Halbala hét lên thảm thiết, cửa mở ra, đám thị vệ đã trực chờ sẵn.

Đoan Ngọ biết kiểu gì mình cũng bị bắt, nên không hề ngạc nhiên.

Điều khiến nàng bàng hoàng là đằng sau đám thị vệ là Tịch Tịch!

Một tên thị vệ nói với Đoan Ngọ: "Bạn của người đã sớm đến báo cho đại nhân rằng người muốn hành thích ngài ấy, lúc đó đại nhân còn không tin."

Nếu tối nay người không động thủ thì nàng ta sẽ bị đại nhân xử tử vì tội vu cáo!"

Đoan Ngọ nhìn Tịch Tịch, không lên tiếng.

Nhưng Tịch Tịch hình như đã phát điên, gào thét với nàng: "Đoan Ngọ, rốt cuộc người dựa vào đâu mà lại may mắn hơn ta? Thứ gì cũng bị người chiếm hết."

Bát nường truyền thụ cho người, đại nhân chọn trúng người.

Còn ta, ta đã chán ngán cái cuộc sống khốn khổ, suốt ngày phải sống trong lo sợ này rồi!"

Đoan Ngọ nghĩ trong đầu: Từ đây người có thể thay thế Bát nường, phục vụ người Mông Cổ được rồi đó.

Tịch Tịch tiếp tục trút giận, Đoan Ngọ cuối cùng cũng lên tiếng: "Tịch Tịch, người bán đứng ta chỉ vì muốn tiếp tục làm một nô lệ trung thành."

Yên tâm đi, sau khi ta chết cũng sẽ không hóa thành quỷ ám người.

Nhớ lấy, Đoan Ngọ này chưa từng thua người."

Đây là những lời cuối cùng của nàng.

Nói xong, Đoan Ngọ nhắm mắt dưỡng thần, cam chịu số mệnh.

Halbala rất tức giận, muốn xử tử Đoan Ngọ ngay lập tức.

Nhưng người Mông Cổ mê tín, họ cho rằng giết người vào ngày thần biển nổi giận là điều không may mắn.

Bát nường đưa ra đề nghị: "Đại nhân, bên cạnh Đoan Vọng Trì có một khối đá ngầm, ngày mưa gió thường xuất hiện hải quái."

Giờ trời nhá đầu này ở đó, dù sao nàng ta cũng chết, coi như chúng ta tế thần biển, năm sau sẽ có một mùa thu hoạch ngọc trai bội thu."

Halbala đồng ý, ra lệnh lập tức sai người lôi Đoan Ngọ đi.

Bát nường không nhìn Đoan Ngọ nữa, mà Đoan Ngọ cũng lười nói nhảm. Đoan Vọng Trì là một trong số bảy châu trì thuộc quản lý của phường Mò Ngọc.

Lúc chín tuổi, Đoan Ngọ chạy việc vặt cho phòng thu chi từng đến đây một lần.

Nàng vẫn nhớ rõ nơi này, cảnh vật rất đẹp, cũng nhớ được cái tên của nó là Đoan Vọng.

Không ngờ giờ nó lại trở thành nơi nàng chôn thân.
Nàng bị trói vào một tảng đá.

Lúc đám thị vệ rời đi, nàng vùng vẫy một lúc nhưng vô ích.
Nàng cảm thấy mệt mỏi, sự mệt mỏi của mười lăm năm làm nô lệ tích tụ nhiều đến mức giờ phút này đã bùng nổ.
Gió lớn ập tới, thủy triều lên xuống mãnh liệt, Đoan Ngọ tham lam nhìn khung cảnh hoang sơ, mây che khuất trăng, hàng vạn con sóng biếc xô bờ tựa như hàng vạn hạt ngân châu.
Đúng là một cảnh tượng tuyệt đẹp, nàng nghĩ.

Từ giờ trở đi, nàng sẽ không còn phải làm nô lệ cho người khác nữa.

Tuy nàng sợ chết nhưng những thứ này cũng đủ an ủi nàng.
Nước phủ lên bàn chân, đầu gối, rồi đến thắt lưng.
Nàng đoán, chắc là mình sắp chết, thi thể sẽ bị cá ăn.

Chục triệu năm sau, sẽ hóa thành một hạt ngọc trai ở Đoan Vọng Trì, chờ người ta phát hiện.
Tiếng sấm rền vang, hàng ngàn con sóng giống như hàng ngàn con ngựa phi nước đại trên biển, những con hắc long bay lượn trên bầu trời, tiếng sấm đùng đoàng giống như tiếng gầm của con hải quái trong truyền thuyết.

Đoan Ngọ không sợ chết nữa, nhưng chết dần chết mòn đúng là rất mệt mỏi.

Nàng yên lặng chờ con quái vật xuất hiện, một ngum nuốt chửng nàng, như vậy sẽ thống khoái hơn nhiều.

Lúc này, nàng nghe thấy một âm thanh kỳ lạ.

Nàng mở mắt ra, nhìn thấy một con tàu xuất hiện trên đỉnh sóng.

Con tàu có màu đỏ, trông rất hoa lệ, thân tàu lớn, trên mũi tàu còn có một nam nhân đang đứng. Thời tiết nóng nực, người kia mũ đai chỉnh tề, tà áo bay phấp phới trong gió.

Từ xa nhìn lại, giống như áng mây đỏ giữa trời, hạc trắng giữa nhân gian.

Trong gió biển, bóng dáng của hân hử thực thực, tựa như mộng ảo.

Hân mang trên mình phong thái khoan thai, như thể trên đỉnh đầu không phải mây đen mà là hàng ngàn đóa hoa lê nở rộ.

Đoan Ngọ ngấm đến nhập tâm.

Tuy không nhìn rõ nhưng cõi lòng mừng như điên: Hóa ra không phải hải quái mà là thần biển.

Anh tuấn như vậy nhất định là thần biển.

Chỉ có thần biển là không sợ sóng gió, cũng chẳng sợ cơ thể phát ban do nhiệt độ bên ngoài.

Lần này chết coi như đủ vốn.

Thần biển biết tâm nguyện của nàng, sẽ sớm biến nàng thành một viên ngọc dưới đáy biển.

Kẻ sắp chết không chịu được ưu tư quá độ.

Đoan Ngọ mất đi tri giác trong sự bàng hoàng, rơi vào bóng tối mờ ảo.

Lúc tỉnh dậy, nàng thấy mình đang ngủ trong một căn phòng tối tăm, hơi bốc mùi.

Nàng không khỏi thất vọng, sao thiên đường vẫn giống như phòng của nô lệ vậy?

Một bà lão đến gần nàng: "Tỉnh rồi à? Đã ba ngày rồi."

Đôi mắt bà ấy đỏ hoe, sưng vù, khuôn mặt lem luốc đầy bùn đất.

Bà ấy đưa cho Đoan Ngọ một bát cháo loãng, bên trên có lát rau trôi nổi:

"Mau ăn đi."

Đoan Ngọ cảnh giác: "Đây là đâu? Ta chưa chết sao?"

"Người còn sống."

Người được chủ nhân thuyền này cứu." Bà lão nói.

"Đó không phải thần biển sao?" Đoan Ngọ hỏi.

Bà lão sững sốt một lúc, mãi sau mới nói: "Hắn thì là thần gì được chứ? Gọi là ôn thần cũng không sai.

Dù sao sớm muộn gì người cũng sẽ biết, cho nên ta nói trước.

Chủ nhân của chiếc thuyền này tên là Yến Tử Kinh, hắn là một thương nhân, cũng là một kẻ buôn người.

Người chờ mà xem, hắn sẽ đem người đi bán."

Đoan Ngọ như bị một cái gậy đập giữa đầu, một lúc lâu sau vẫn chưa hoàn hồn.

Nàng lại nằm xuống, không ăn cháo.

Bà lão khuyên nhủ: "Chết tử tế còn không bằng sống ỷ lại.

Người đã lên đây rồi, thuyền sẽ sớm đưa người rời khỏi Liêm Châu."

Đoan Ngọ bỗng nhiên ngồi dậy, cầm lấy chiếc bát mẻ, húp hết sạch.

Bà lão vội nói: "Nha đầu này, cẩn thận kéo vãi."

Đoan Ngọ nghĩ: Ta cầm ngọc trai mà còn không vãi, chút cháo này sao mà vãi được? Nàng uống một hơi cạn, chiếc bát đã trống không, quả nhiên không vãi một giọt nào.

Đêm đó, nàng ngủ không ngon giấc.

Ra khỏi địa ngục, lại lên phải thuyền hải tặc.

Nàng có thể ngủ ngon được sao?

(1) Hải Giác: Cặp đá Thiên Nhai và Hải Giác nằm đối diện nhau, tạo thành cái cổng tự nhiên mở ra hướng bờ biển (phía nam), hay còn có tên khác là cặp đá Nhật Nguyệt, vì chúng cách xa nhau như trời với đất.

(2) Vạn lý chiêm thiên: Ngắm trời ở nơi xa ngàn dặm..

Chương 2: 2: Tâm Địa Sát Đá

Đêm đã khuya.

Đoan Ngọ đang say giấc thì bị tiếng thả neo đánh thức.

Trong khoang thuyền nóng nực, chật chội, có rất nhiều nô lệ nam nữ, tất cả dùng chung một cái bồn cầu, vì vậy trong phòng có mùi ẩm mốc và hôi thối.

Để phòng ngừa có người tự sát hoặc chạy trốn, chỉ có vài cửa sổ thông gió, mà số lần những cửa này được mở ra chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Hầu như nô lệ chỉ được ăn thức ăn dành cho lợn, giống như tù nhân, không được phép nhìn thấy ánh nắng mặt trời, chứ đừng nói gì đến ánh trăng.

Đoan Ngọ ngồi dậy, cử động tay chân đau nhức vì ngủ trong tư thế o ép.

Hai mươi ngày đã trôi qua kể từ khi nàng bị đưa lên con thuyền chở nô lệ này, cộng cả số ngày thuyền neo đậu ở năm nơi.

Mỗi lần đến một bến cảng có nghĩa là một vài người trong khoang thuyền sẽ phải rời đi, ngoài ra lại thêm một vài người mới vào.

Bà lão có đôi mắt đã đục ngầu là một nữ đầu bếp, sớm đã bị người ta mua.

Đoan Ngọ không nói chuyện với những nô lệ khác, mà họ cũng chẳng có tâm sức mà tiếp chuyện với nàng.

Lúc nào nàng cũng cúi đầu, giả bộ buồn bã, chán chường vì số phận xui xẻo.

Không có ai chú ý đến nàng, điều này vừa hay giúp nàng có thời gian nghỉ

ngồi dưỡng sức, tĩnh tâm nghĩ biện pháp đối phó.
Đoan Ngọ dỏng tay nghe động tĩnh.

Thầm nghĩ: Sau khi thuyền cập bờ, người ta sẽ mở cửa sổ chứ? Nàng lặng lẽ bò qua đám người, nằm xuống dưới cửa sổ chờ đợi.
Quả nhiên có người lập tức tháo tấm chắn cửa sổ xuống.

Đoan Ngọ hít một hơi thật sâu, mở to hai mắt.

Mặc dù thế giới của nàng còn không to bằng của một con chuột, nhưng nàng cũng hiểu ra một số quy luật của người trên thuyền này.
Qua khe cửa sổ, nàng nhìn những chiếc thuyền đánh cá trên bờ, ánh đèn đỏ tỏa ra từ các quán rượu.

Trên bến tàu có gã say rượu hét lên: "Gia gia, nếu đã tới cảng Thứ Đồng rồi thì..."

À, thì ra đây là Thứ Đồng? Đoan Ngọ hưng phấn cười toe toét, nàng nắm lấy bệ cửa sổ, lẩm bẩm: "Tới! Ta tới đây!"

Thứ Đồng còn có một tên gọi khác là Tuyền Châu, ở thời đại này nổi tiếng với con đường tơ lụa trên biển, cùng với cảng Alexander của Ai Cập, được xếp vào hạng tốt nhất thế giới.

Lúc Đoan Ngọ còn ở Liêm Châu, đã từng nghe Bát nương tử miêu tả về phủ thành này nhiều lần: Là nơi tụ tập của nhiều khách du lịch đến từ khắp nơi trên thế giới, nhà cửa sạch sẽ, người dân an nhàn, có nhiều cửa hàng châu báu, các thương nhân ở đây sẵn sàng bỏ tiền thuê phụ nữ đến giám định châu ngọc...! Có thể nói là nơi ở trong mơ của Đoan Ngọ.

Tiếng khóc của trẻ sơ sinh làm gián đoạn suy nghĩ của Đoan Ngọ.

Mẫu thân của nó là một thiếu phụ xinh đẹp, đang cố cho con bú nhưng đứa bé lại cố nhổ ra.

Thiếu phụ kia da mặt mỏng, vì phải cời trước mặt mọi người nên mặt đỏ cả lên.

Đoan Ngọ phát ra âm thanh "Ăn chút đi", gọi thiếu phụ kia lại nói: "Đến đây, ta nhường chỗ cho tỳ."

Thiếu phụ luôn miệng nói cảm ơn, mở lòng với Đoan Ngọ.

Đứa bé như sống lại, bắt đầu há miệng bú sữa.

Đôi mắt của Đoan Ngọ giống như những hạt nho đen, nàng tò mò chạm vào mũi em bé.

"Em bé còn nhỏ quá." Nàng lập tức thu tay lại.

"Mới được năm tháng, nếu không phải trượng phu ta chết vì bệnh lao, tiểu thúc thua bạc, nó sẽ không phải theo ta chịu khổ thế này." Thiếu phụ cay đắng nói.

Đoan Ngọ ngây ngô nhìn thiếu phụ đang vuốt ve mái tóc của đứa bé.

Nếu như nàng có thể ở bên mẹ, khéo làm một nô lệ cũng vẫn còn hy vọng, nàng không khỏi tiếc nuối nghĩ.

Nhưng mẹ nàng ở đâu được chứ? Nàng không có lấy nổi một người thân để thương yêu.

Thiếu phụ nói: "Ta sợ người mua ta không muốn mua cả đứa bé.

Ta thà chết chứ không muốn xa con."

Đoan Ngọ vừa mở miệng định nói thì một thiếu niên đẩy cửa ra.

Ở trên thuyền này hẳn ta rất có máu mặt, Đoan Ngọ từng nghe có người gọi hẳn ta là "A Thường".

A Thường liếc nhìn mọi người: "Tất cả phụ nữ ra ăn cháo, ăn xong thì rửa mặt xúc miệng."

Thiếu phụ không hiểu: "Tất cả phụ nữ?"

Tim Đoan Ngọ đập thình thịch, nàng biết ngày mai nàng sẽ phải ra ngoài "chào hàng".

Khi đến bến cảng lớn, phụ nữ là đối tượng có thể bán được giá cao.

Nữ đầu bếp là người hiểu biết rộng rãi, đã đổi chủ nhiều lần.

Trước khi bà ấy rời đi, đã nói về chuyện buôn bán nô lệ cho nàng nghe nhiều lần.

Người mua nô lệ đều sẽ nhìn vào răng.

Ngoài ra, đối với nữ nô lệ, làn da còn quan trọng hơn khuôn mặt.

Rồi sau đó, tính tình, kỹ năng đều là những thứ có thể bồi dưỡng thêm...
Nàng hòa vào dòng người ra khỏi khoang thuyền, A Thường ra lệnh cho người dùng xích sắt trói các nàng vào boong.

Mỗi người được phát cho một bát cháo đường và một chiếc khăn lau bằng vải lanh thô.

Đoan Ngọ quan sát tứ phía, từ từ ăn hết một nửa.

Thừa dịp có một nữ nô lệ đứng dậy, nàng lão đảo, giả vờ bị vướng vào gấu áo của người nọ, cháo ẩm đổ lên tay, lên đùi nàng.

A Thường mắng: "Ngu xuẩn! Mau đi rửa đi."

Đoan Ngọ chậm rãi đi đến bên mạn thuyền, A Thường ở phía sau, theo dõi động tác của nàng.

Nàng làm ướt một góc khăn, lau lên mặt.

Sau đó dùng phần khăn còn khô, giả vờ "lau" tay chân.

A Thường giục: "Này, người..."

Đoan Ngọ mở to đôi mắt vô tội nhìn hắn ta, A Thường không hiểu sao lại nuốt câu kia xuống.

Khi các nữ nô lệ trở lại khoang thuyền, A Thường mới hỏi: "Cô bé kia là người được gia cứu từ Đoan Vọng Trì về đúng không?"

Người khác đáp: "Không phải nàng ta thì là ai? Mắt to lại long lanh như vậy, sao gia lại bán nàng ta đi sớm thế?"

A Thường ngăn người: "...!Gia làm ăn buôn bán, tự khắc có tính toán riêng."

Đoan Ngọ ngủ say trong góc, lặng lẽ cởi xiêm áo, vén tay áo lên, để lộ cánh tay và bắp chân dính đầy cháo đường.

Nàng nhắm mắt lại, không lâu sau bắt đầu thấy ngứa ngáy, nàng nghĩ: Lũ côn trùng trong khoang này hắn cũng đói rồi, ăn đi ăn đi nào...

Nàng chịu đựng rất lâu, sau đó gãi mạnh những chỗ ngứa rồi ngủ thiếp đi.

Trời vừa sáng, A Thường mở khoang dẫn người đi.

Đoan Ngọ thì đang bắt những con trùng cỏ bò dọc theo khoang thuyền.

Trùng cỏ giống như loài rết nhỏ, thân có nhiều khớp, thường gặp ở những

vùng có khí hậu nóng.

Đoan Ngọ đã sớm phát hiện trên thuyền có rất nhiều.

Sau khi bắt được một ít, nàng hài lòng mỉm cười, gói chiến lợi phẩm vào khăn tay.

Đoan Ngọ và những người khác được đưa lên bờ, đi vào một cái lều vải.

Quả nhiên người mua đã đợi sẵn trong đó.

Có hai kiểu bán nô lệ, một là đấu giá, hai là xem hàng trực tiếp, thương lượng giá tiền rồi bán.

Hầu hết các nô lệ đều ngượng ngùng, được hỏi mới mở miệng nói.

Nhưng Đoan Ngọ thấy người mua thì lại ngoác mồm cười, hàm răng tích cực nhe ra.

Trên đời này, không phải ai cũng xinh đẹp, quyến rũ ngay cả khi nhe toàn bộ số răng.

Hầu hết người mua thấy diện mạo kia đều do dự.

Nhưng thấy nàng còn trẻ, đôi mắt lại vừa to vừa đen, rất nổi bật, thế là vẫn có người không sợ chết mà hỏi giá.

Theo quy định, nô lệ phải được kiểm tra răng và làn da trước khi đến.

Thiếu phụ ôm con có làn da mịn màng nhẵn nhụi nên được một người mua "tốt bụng" mua về, được như ý nguyện mang theo con trai đi cùng.

Đoan Ngọ vẫy tay với nàng ấy, không quan tâm người mua đang nhìn tay chân nàng.

Đoan Ngọ biết: Một cô nương dù có khuôn mặt xinh đẹp đến đâu mà da xấu cũng không hợp khẩu vị của mấy tên háo sắc.

Đêm qua, nàng bị côn trùng cắn, hơn nữa nàng còn gãi lấy gãi để.

Trên làn da bóng loáng xuất hiện rất nhiều vết mẩn ngứa và những chấm đỏ li ti.

Tất cả những người đó đều lắc đầu, có người còn tức giận: "Nha đầu này có

bệnh ngoài da mà còn muốn bán cho ta làm thiếp?"
Người trên thuyền đuổi lý, Đoan Ngọ thì mừng thầm.

Trên mặt bày ra vẻ buồn bã, tủi thân vì "Ta không bán được".
Có một nam nhân tuổi trung niên không chịu lùi bước, vuốt bộ râu dài, nói:
"Đây không phải bệnh gì cả, bị côn trùng cắn thôi."
Hóa ra người có "tình yêu duy nhất" với nàng là một thầy lang.
Nàng ngồi xổm xuống, tham gia trả giá với thầy lang và người trên thuyền,
nàng mở chiếu khăn vải trong tay áo ra, nghịch mấy con trùng cỏ.
Một lát sau, người nọ đi tới: "Ta hỏi người..., người bắt mấy con rết này làm
gì?"
Đoan Ngọ chớp mắt, thấp giọng nói: "Chúng là bạn tốt của ta đó.

Từ nhỏ ta đã không thích hoa cỏ, chỉ thích những thứ này.

Lão gia, nhà ngài có rết không, ở mép giường có sâu róm không?" Sắc mặt
người kia chợt biến, chạy còn nhanh hơn thỏ.
Đoan Ngọ đang bận nói lỏng khăn tay, thả mấy con côn trùng ra.

Nàng nói với người trên thuyền: "Ta chỉ nói là giá không được quá thấp, ai
ngờ hắn ta lại nổi giận!"
Sau sự việc lần này, Đoan Ngọ và một lão thái bà có bệnh trong người trở
lại thuyền.
Nàng lau mồ hôi, gãi cánh tay đang ngứa lên râm ran.
A Thường đột nhiên mở cửa, Đoan Ngọ còn tưởng hắn ta đến để trừng phạt
nàng.

Nhưng hắn ta quan sát nàng từ trên xuống dưới, giọng điệu cũng không gay
gắt: "Trên thuyền có khách quý, thiếu người chạy việc, người đến dọn dẹp
khoang thuyền đi."
Đoan Ngọ đã hạ quyết tâm chạy trốn ở vùng Tuyền Châu này.

Mỗi lần buôn bán nô lệ, thuyền đều sẽ ở lại cảng hai ba ngày.

Ban ngày không chạy được, chỉ có ban đêm, việc này không thể trì hoãn
nữa, không ngày mai thì ngày mốt là đi rồi...!Nàng quan sát địa hình trên

bờ, đang định đi khám phá con thuyền.

Công việc mà A Thường giao cho chính xác là những gì nàng muốn.

Nàng cầm giẻ lau và một chậu nước, bắt đầu đi lau dọn.

Lúc này có thể rất nhiều người đã lên bờ tìm chỗ chơi, nam nô lệ vừa say sòng vừa đói bụng, nên cũng chẳng thấy một ai.

Sau khi A Thường bưng trà lên tầng, Đoan Ngọ bèn đi từ phòng này sang phòng khác.

Trong bếp có vài con dao, nhưng Đoan Ngọ cân nhắc một lát thì không động tới.

Nàng rút một khúc củi từ đáy bếp ra, mài sắc rồi bọc vào tay áo.

Sau đó lại lau dao, bỏ mùn cửa vào lửa.

Nàng nhặt lấy hai cái bánh bao hấp chín để vào ngực.

Có tiếng bước chân, nàng chạy ra khỏi bếp, lau tay nắm cửa.

Phía trên có người đang đứng trên boong tàu.

Một giọng nói già nua vang lên: "...Thành Hòa Điền lắm sự rối ren, hai băng đảng ở núi Côn Lôn còn hung hãn.

Chỉ tính riêng trong năm nay đã có mấy thương nhân vì mỹ ngọc mà mất mạng.

Cháu cần suy kỹ trước khi hành động."

Một thanh niên trả lời: "Cháu đã nghĩ kỹ rồi.

Cháu phải đi." Một giọng nói ưu mỹ, trong trẻo, nghe như tiếng mưa xuân trên núi vang lên.

"Cháu tưởng thúc không biết sao? Cháu đi không phải vì mỹ ngọc mà là vì chuyện đó...!Ba năm rồi, cháu vẫn chưa buông xuống được..."

Thanh niên kia đáp lại: "Cháu không quên được.

Cháu phải đi."

"Haiz, ca ca tẩu tẩu chỉ có một đứa con trai là cháu, năm đó sau khi đưa cháu về nhà, hết mực yêu thương.

Cháu còn trẻ như vậy...!Nếu trên đời không còn một Yến Tử Kinh, chẳng phải quá đáng tiếc sao?"

Đoan Ngộ ngạc nhiên, người này chính là tên "ôn thần" đáng ghét Yến Tử Kinh? Hừ! Chất giọng hay như vậy, đúng là lãng phí.

Yến Tử Kinh nói: "Thúc không cần lấy làm đáng tiếc.

Trang Tử đã nói: "Thọ tắc đa nhục" (1).

Nếu cháu có thể giải quyết món nợ cũ, ở cái tuổi này có thể nhắm mắt tạ thế cũng là một điều may mắn."

Đoan Ngộ thầm nói trong lòng: Người tốt không sống lâu.

Loại nam nhân này, ắt phải sống lâu trăm tuổi để hại người.

"Tử Kinh à Tử Kinh..." Ông lão thở dài, âm thanh nhỏ dần đi cho đến khi không còn nghe thấy nữa.

Boong tàu khẽ rung lắc, cầu thang kêu cọt kẹt.

Đoan Ngộ bò sang một bên, cặp mắt xuống chờ hai người họ xuống thuyền. Chiếc cấm bào có hình chữ "phúc" khẽ lay động, sau đó dừng lại trước mặt nàng, lát sau mới nặng nề rời đi.

Tiếp đó, một tà áo trắng bị thổi bay tới trước mắt nàng, và rồi cũng nghênh ngang mà đi.

Đoan Ngộ ngửa mặt lên, không ngờ bóng lưng của một tên buôn người lại thanh thoát nhẹ nhàng như vầng trăng sáng trong tiết trời sương giá như vậy.

Mùa hè ở Tuyền Châu tuy không nóng gắt như ở Liêm Châu nhưng vẫn có thể khiến người bình thường nóng cháy da.

Vì vậy nam nhân thường sẽ ăn mặc giản dị cho nhẹ người.

Nhưng toàn thân Yến Tử Kinh vẫn giống như lần đầu Đoan Ngộ gặp, nghiêm chỉnh quy củ, không có lấy một chút qua loa.

Đoan Ngộ cảm thấy người này hơi buồn cười.

Sau khi cứu được nàng, hẳn lại không tim không phổi coi nàng như hàng

hóa mà bán...!Nhưng dù có buồn cười nàng cũng không kéo khoe miệng lên được.

Nàng lau xong tầng dưới, bắt đầu lau đến tầng trên, nhiều người hầu đã quay lại thuyền, bao ánh mắt ngó chừng.

Lúc này muốn chạy cũng không có cửa.

Đoan Ngọ không muốn nghĩ nhiều, tiến vào khoang thuyền lớn nhất.

Khoang này so với khoang của nô lệ thì khác một trời một vực.

Không nhiễm một hạt bụi, tràn ngập hương thơm của cỏ huyên.

Thảm ngà voi, chận giấy pha lê, bàn tính bằng ngọc thạch anh, cốc sứ mỏng, tất cả đều toát ra hơi thở mát lạnh, sáng khoái.

Trên giường đặt mấy cuốn sổ thu chi và một cây bút.

Đầu giường bày một chậu lan đỏ kỳ lạ, trông vô cùng bắt mắt.

Đoan Ngọ đi loanh quanh khu vực phía sau bức màn, bên trong có một chiếc bàn lớn bày một bức tượng người của Thần biển và Thiên phi nương nương có kích thước tương đương người thật.

Trước mặt Thiên phi có một đĩa đào lớn, một quả đào đã bị tàn hương bám vào, hình như bị thối mất một ít.

Đoan Ngọ nhiều ngày không được ăn trái cây...!Nàng nghĩ một lát, sau đó dùng tay lau đi tàn hương bên trên, mặc kệ đào có bị thối hay không, vẫn cho vào mồm.

Nàng ném hột đào vào phía sau bàn thờ của Thiên phi, sau đó xếp lại đào trên đĩa, nhìn ngang ngó dọc thấy không để lại sơ hở gì mới hài lòng.

Nàng đang định rời đi thì bỗng cảm thấy cánh tay và đùi ngứa ngáy, đỏ ửng lên.

Đoan Ngọ lắng nghe âm thanh xung quanh, lá gan càng lớn.

Liệu trong phòng của Yến Tử Kinh có dầu khuynh diệp hay dầu sả trị muỗi đốt không? Chỉ cần bôi một ít lên là được.

Nàng rón rén như một con mèo, nhưng không thu hoạch được gì.

Yến Tử Kinh lúc nào cũng quấn chặt như "vải liệm thi", cần gì mấy thứ kia.

Nghĩ đến đây, nàng quay chân ra ngoài.
Tiếng báo cáo của A Thường vang lên ngoài cửa: "Gia, hăn đến rồi."
Đoan Ngọ giật mình trốn sau rèm.

Cách một tấm vải mỏng, mơ hồ có thể thấy nam nhân mặc y phục màu trắng đi vào, ngồi ở mép giường.
Có người tiến vào: "Gia, tiểu tử kia quay về rồi."
Yến Tử Kinh hỏi bằng giọng điệu gấp gáp: "Có gặp hăn không?"
"Không có.

Uất Trì công tử không có ở thành Hòa Điền, nhưng hăn đã để lại thư của gia.

Ngoài ra, ta còn hỏi thăm được một số tin tức quan trọng..."
Người nọ xít lại gần Yến Tử Kinh, câu cuối nói hơi to: "...!Tiểu tử kia đến, tự mình mua năm nữ tử đạt yêu cầu.

Các nàng đều đã được nghiệm thân, tất cả là xử nữ."
Yến Tử Kinh trầm ngâm không nói gì.
Đoan Ngọ nghĩ: Mấy người này định làm chuyện gì tổn hại âm tiết vậy?
Nhưng thôi mặc kệ, phải chạy đã.
Người đưa tin không nói đông dài, báo cáo xong thì rời đi.

Yến Tử Kinh ngồi im lặng hồi lâu, cuối cùng đưa tay ra, giống như muốn vuốt ve chậu lan đỏ.

Bóng dáng của hăn nổi bật dưới ánh trăng mờ, chắc chắn là được ông trời ưu ái.

Nhưng đối với Đoan Ngọ, bóng hăn chẳng khác gì bóng ma.
Yến Tử Kinh hơi dừng tay lại, như thể đang lắng nghe gì đó.

Đoan Ngọ không dám thở ra, cả người ướt đầm mồ hôi.
À, nàng cũng nghe thấy, là một con chim tước đang bay bên ngoài khoang thuyền.
Cũng may, lúc này A Thường xuất hiện kịp thời: "Gia, nước tắm đã chuẩn bị xong."

Đương nhiên là Yến Tử Kinh không tắm ở phòng này, hẩn cất bước rời khỏi.

"Gia, lần này khi nào thì nhổ neo?"

Giọng nói của Yến Tử Kinh rất rõ ràng: "Tối mai ta muốn ở một mình.

Có lẽ ngày mốt đi."

Đoan Ngộ ở lại thêm một lúc, sau đó chạy khỏi "hang quỷ".

Năm phần lão hoàn nữ trong truyền thuyết cũng không ở cùng chỗ với Đoan Ngộ.

Đoan Ngộ một lòng muốn chạy thoát, không quan tâm được nhiều việc nữa.

Nàng ngày đêm suy nghĩ đến tình huống trên thuyền, lập ra một kế hoạch.

Chỉ còn hôm nay và ngày mai là nàng còn ở Tuyên Châu, nhất định không được bỏ lỡ cơ hội...!Cho dù chỉ có một nửa cơ hội thì so với chờ chết vẫn tốt hơn, trước đây nàng đã từng thử tìm đến cái chết rồi, nên nàng biết.

Trong khoang thuyền, mỗi ngày cần một nữ nô lệ đi cọ rửa bồn cầu.

Bởi vì nguyên nhân kia, Đoan Ngộ xung phong nhận việc.

Hoàng hôn buông xuống, Đoan Ngộ chắt vật khiêng thùng phân ra sau thuyền.

Đang đi thì nghe thấy tiếng Yến Tử Kinh hô lớn, lên bờ đi.

Hai lính canh đang tranh luận xem kỹ nữ ở Tuyên Châu hay Quảng Châu tốt hơn.

Một tiếng "ùm" vang lên, cả hai đều chết lặng.

Một tên nói: "Cô bé kia sao thế? Bị ngã à?"

Một tên khác phản ứng rất nhanh: "Ui...!cứ để mặc nàng ta đi."

Nơi đổ phân có mùi hôi thối nồng nặc.

Khi xuống nước khó có thể nín thở.

Nên họ kết luận nếu cô nương kia còn sống, chắc chắn sẽ ngoi lên mặt nước ngay lập tức.

Hai người cùng la hét om sòm, đợi được đến khi thùng phân nổi lên nhưng không thấy cô nương nào xuất hiện.

Màn đêm buông xuống, bến tàu chỉ còn vài ánh đèn le lói.

Mọi người trên thuyền đều hoảng hốt, có người cho rằng Đoan Ngọ tự sát, cũng có người cho rằng nàng có thần công.

Thật ra, lúc này Đoan Ngọ đang núp phía sau bàn thờ ở phòng Yến Tử Kinh.

Nàng ngồi đằng trước chắn mất tượng Thần biển, ngồi đúng tư thế với bức tượng.

Nhìn qua tấm màn che, còn tưởng rằng đó là Thiên phi nương nương.

Đoan Ngọ cố tình khiến người ta nghĩ rằng nàng đã ra đi theo thùng phân, nhưng thực ra lúc đó nàng chỉ ném thùng phân xuống, sau đó trốn trong góc tối ở đuôi thuyền.

Nhân lúc hai người kia đang hoảng loạn thì chuồn êm.

Trong toàn bộ con tàu, chỉ có phòng của Yến Tử Kinh là tỏa ra khí thế không phận sự miễn vào.

Nhìn thoáng qua chưa chắc đã nhận ra người trên bàn thờ là Đoan Ngọ.

Nàng sợ hãi nhưng cũng đặc ý, toàn thân nóng bừng, nước miếng cũng không nuốt trôi.

Nàng không ngừng tự an ủi bản thân: Đã đánh cược thì phải liều mạng thôi, còn có thể làm gì nữa? Sau một hồi hỗn loạn, con thuyền dần trở nên yên tĩnh, có lẽ cũng có nhiều người lên bờ tìm nàng.

Đoan Ngọ lần mò, lo lắng bước xuống bàn, chuẩn bị làm theo đường đi nước bước đã vạch sẵn, tìm cơ hội lặn xuống nước.

Nàng vừa kéo rèm lên, đèn đuốc chợt sáng choang.

Lúc này con thuyền đã rời khỏi bờ biển Tuyên Châu.

Một thanh niên ngồi ở mép giường.

Không biết là đang tham thiền hay ngộ đạo, mà hai mắt nhắm lại.

Đoan Ngọ "a" lên một tiếng hột lớn.

Lúc nàng bước vào đây, hoàn toàn không phát hiện ra hắc hắc. Hắc hắc chắc chắn không phải người, là quỷ đó hả? Không, cổ tay áo, rồi cổ áo đều kín mít, y phục trắng tinh, mũ đội đầu đen kịt, là Yến Tử Kinh chứ ai!

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn rõ khuôn mặt của nam nhân này, từ đầu đến

chân không khỏi run lên một cái.

Hắn nhiều lắm cũng chỉ chừng hai mươi, nét mặt góc cạnh, sống mũi anh tuấn, tài không đợi tuổi nên thiếu đi mấy phần non nớt của tuổi trẻ, những đường nét cao ngạo của tuổi thiếu niên không còn cứng nhắc mà giòn tan vỡ vụn như băng tháng ba, chờ dòng xuân thủy chảy qua tự nhiên sẽ tan đi.

Có lẽ xuất thân từ vùng tuyết sâu núi thẳm, nên làn da hắn trắng ngần, có thể nói là trắng sáng như trăng.

Đôi lông mày đẹp như tranh vẽ, khuôn mặt dài, không chỉ anh tuấn mà còn mang một phong thái đặc biệt không nói rõ được.

Nhưng, hắn đột nhiên xuất hiện dưới ánh đèn, đôi mắt nhắm nghiền, sâu không lường được, tỏa ra khí lạnh khiến Đoan Ngọ cảm thấy thật quý dị.

"Người là nô lệ, hà cớ gì vẫn chưa chịu từ bỏ ý định?" Hắn nói.

A Thường dẫn người đến tầng hai của boong tàu.

Biết mình bị phát giác, Đoan Ngọ cười nhạt: "Ta là nô lệ? Nô lệ của ai kia? Người mua ta ở đâu, có kế ước bán thân không?"

Yến Tử Kinh không mở mắt: "Mạng của người, ta có nên trả lại cho phường Mò Ngọc ở Liêm Châu không?"

Đoan Ngọ sững sốt, xem ra Yến Tử Kinh đã sớm biết lai lịch của nàng.

Nàng dứt khoát lùi lại vài bước, chọn quả đào to nhất, ngon nhất trên đĩa cúng Thiên phi, bắt đầu ăn.

Ăn xong, nàng mới nói: "Ta không phải nô lệ của người.

Nếu đã rời khỏi địa phận Liêm Châu, ta có quyền lựa chọn đường đi cho mình."

Yến Tử Kinh im lặng hồi lâu, sau đó mới nhếch đôi môi mỏng lên: "Muốn được tự do à? Được thôi, lập tức nhảy khỏi thuyền của ta!"

Đoan Ngọ nghĩ, bây giờ nói lời này còn nghĩa lý gì nữa không? Thuyền đã cách cảng cả vạn dặm, đi sâu vào biển rồi.

Yến Tử Kinh giống như người mù, sờ lên bút, gõ mấy cái trên bàn.

A Thường nói: "Gia, ngoài khơi Tuyền Châu có cá mập, chúng ta thực sự đẩy nàng ta xuống sao? Thế thì lỗ mất?"

Đoan Ngọ không nhịn được nói: "Người đã sớm biết ta muốn chạy trốn, sao còn trêu đùa ta? Người cũng đâu phải người mù, cố làm ra vẻ cái gì?"

Yến Tử Kinh không quan tâm.

Hai đại hán đi tới xách Đoan Ngộ lên lan can tàu.

A Thường nháy mắt, lúc này mấy người bắt đầu giăng co.

Yến Tử Kinh ở bên trong hỏi: "Còn chưa ra tay đi?"

Đoan Ngộ đánh liều nói: "Ta xuống, lập tức xuống."

Không cần các người đẩy, tự ta làm!"

Nàng hít một hơi thật sâu, nhảy từ lan can xuống biển.

Mới đầu nàng cảm thấy vô cùng sáng khoái, nhưng lúc quay đầu lại thì không thấy bờ đâu.

Chẳng những không có bờ mà còn không có thuyền bè nào khác.

Con thuyền màu đỏ chở nô lệ của Yến Tử Kinh đang chậm rãi hướng về phía bắc.

Đoan Ngộ từ nhỏ đã biết bơi, nhưng nàng không hiểu gì về hải vực Tuyền Châu.

Nước biển tuy ấm hơn Yến Tử Kinh một chút nhưng vẫn khiến nàng lạnh buốt.

Nàng tự xem xét thể lực của mình, cho dù không có cá mập, cũng khó chống chọi được qua một giờ.

Nàng đạp chân trong nước một hồi, chợt nhớ ngày xưa rất thích nói một câu với Tịch Tịch: "Hảo hán không sợ thiệt trước mắt, nữ tử tốt không quay lại với người cũ."

Người xưa có câu: Miệng đầy đồ ăn thì ngon, nhưng miệng đầy lời thì khó nói.

Thế nên lần này nàng chọn một vế, hảo hán không sợ thiệt trước mắt, nhưng là nữ tử tốt nàng sẽ quay lại.

Nàng chỉ quyết định trong tích tắc, nàng ngụp xuống, dùng hết sức đuổi theo con thuyền chở nô lệ.

Lúc nàng đuổi kịp đã có rất nhiều người đang chờ ở đuôi thuyền.

Nàng đặt mười ngón tay lên mạn thuyền, thở hỗn hển, không nói nên lời.

Những người đó không dám cứu nàng, phải một lúc lâu sau, A Thường ở tầng hai mới nói: "Đưa nàng ta lên."

Đoan Ngộ người đọng đầy nước, nhìn qua vô cùng chật vật, được kéo lên

thuyền.

Một người hầu rất nặng tay, kéo mái tóc dài của nàng đến dưới chân Yến Tử Kinh.

Da đầu Đoan Ngọ đau rát, mở miệng ra nhưng không nói được tiếng nào, chỉ có hơi thở yếu ớt thoát ra từ cổ họng.

Nàng hận những người này, hận cả Yến Tử Kinh, nàng muốn khóc, nhưng cả người chỉ toàn là nước, dù có khóc cũng không biết đâu là nước đâu là nước mắt.

Mí mắt Yến Tử Kinh mở hờ, nâng cằm nàng lên: "Ta mang ngươi đến Hòa Điền.

Trước khi bán ngươi đi, thì ta chính là chủ nhân của ngươi."

Đoan Ngọ cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu, nói: "Được!"

Đôi mắt Yến Tử Kinh đột nhiên sáng bừng lên.

Lúc hăn nhắm mắt lại, đẹp không tả nổi.

Nhưng lúc này khuôn mặt hăn lại có một sức quyến rũ lạ thường.

Dù hăn là ai, bất kể trôi qua bao nhiêu năm, Đoan Ngọ vẫn nhớ đôi mắt của hăn lúc ấy.

Đó là một ngày nắng đẹp, trúc xanh mọc thành hàng, trong thung lũng sâu có một dòng suối mát lạnh.

Đó là một đêm thu yên tĩnh, lá đỏ rơi khắp núi, ngôi chùa cổ lưu lại chút ánh sáng tịch liêu.

Thứ ánh sáng đen trong suốt như pha lê, phản chiếu toàn bộ con người nàng – một nữ nô lệ hèn mọn, tham sống sợ chết.

Tim Đoan Ngọ đau nhói, cổ họng chảy máu.

Yến Tử Kinh chẳng qua chỉ là ảo ảnh.

Những bông hoa anh túc ở vùng hoang dã phía nam, tuy lạnh lùng, cách xa trần thế nhưng lại chứa độc, và cuối cùng thứ độc ấy sẽ biến thành một màu đen.

Nàng suy nghĩ về ước định của nàng và Yến Tử Kinh, nhận ra không phải là không thể xoay chuyển.

Hay nói cách khác có hai khả năng xảy ra.

Loại thứ nhất, nàng chết trước khi đến Hòa Điền.

Loại thứ hai, Yến Tử Kinh chết trước khi nàng được bán đi.
Đoan Ngộ chột sáng mắt sáng lòng, ngộ ra chân lý.
Vẻ đẹp của cuộc sống nằm ở chỗ không đoán trước được điều gì.

Chuyện tương lai, ai biết sẽ ra sao?

(1) Thọ tắc đa nhục: Trường thọ sẽ sẽ chịu nhiều khuất nhục..

Chương 3: 3: Ảo Ảnh

Trưa hôm đó, Đoan Ngọ vác một cuộn thảm dài hơn người, xiêu xiêu vẹo vẹo ra khỏi cửa thôn.

Nhóm người Yến Tử Kinh đi từ biển về đất liền, đi về phía Tây dọc theo con đường tơ lụa ra khỏi Dương Quan.

Tám ngàn dặm đường, đồng hành cùng trăng và mây, đối với Đoan Ngọ mà nói chẳng khác gì buổi lễ rửa tội đầy bụi và nắng nóng.

Ngoài việc buôn bán nô lệ, Yến Tử Kinh còn bán những bảo vật khác.

Sau khi xuyên qua Tây Vực theo đường cũ, hãn không đến chợ dành riêng cho thương nhân để mua hàng, mà phái A Thường và những người khác thuê một chiếc xe lừa địa phương, nhờ phu xe dẫn đường đến thôn làng để mua.

Tấm thảm trên lưng Đoan Ngọ là mua được từ tay một góa phụ làm nghề dệt thảm.

Nhìn dáng vẻ hớn ha hớn hở của A Thường, Đoan Ngọ đoán hãn ta lại mua được giá hời rồi.

Không biết có phải Yến Tử Kinh cố ý trừng phạt Đoan Ngọ không mà những nữ nô lệ khác đều ngồi rảnh rỗi trong phòng, chỉ có mình nàng phải chạy việc vặt cùng người hầu.

Đoan Ngọ đổ mồ hôi đầm đìa, cắn răng không nói một lời.

Xe lừa chòng chành lên dốc, A Thường dòm nàng, rồi đưa tay ra: "Hôm nay thu mua hàng xong hết rồi, dỡ đồ đưa lên đây đi."

Đoan Ngọ cúi người, nắm lấy thành sau xe nhảy lên.

Nàng kéo khăn trùm đầu, ngồi giữa đống vải lụa.

A Thường giống như còn nhiều lời muốn nói, nhưng nhìn vào đôi mắt đen đang cố chấp nhìn chăm chăm mình, hẳn ta lại không nói ra được.
Một bầy dê đi tới, phu xe tấp vào lề đường.

Hàng thánh liễu nở rộ bên đường, tỏa ra hương thơm ngát, những dải hoa rủ xuống đỏ như son.

A Thường dùng dao chặt một cành liễu, đưa cho nàng, nói: "Loài cây này chỉ mọc ở sa mạc, bền bỉ một cách lạ thường, có thể dùng làm roi ngựa."
Đoan Ngọ yên lặng nhận lấy.

A Thường đáp ứng: "Ta...!các người...!đi Hòa Điền, phải băng qua sa mạc lớn nhất."

Đoan Ngọ "ừ" một tiếng, tuy cùng A Thường đi nhận hàng nhưng nàng vẫn luôn đề phòng đám tay sai của Yến Tử Kinh.

Xung quanh là tiếng dê kêu, tiếng chim hót, tiếng la hét, tiếng roi quất, chông chéo lên nhau.

A Thường thả cành liễu lên váy Đoan Ngọ, rồi ôm đầu gối nói: "Tối nay, ta có chuyện muốn nói với người...!Ta gọi thì người ra ngoài."

Đoan Ngọ vội cup mi xuống, cầm lấy cành liễu đỏ, đập đập xuống đất.

Nàng vốn dĩ không tin tưởng A Thường.

Nàng không biết A Thường muốn nói gì.

Nhưng đang ở ngay dưới mí mắt của Yến Tử Kinh, nếu ôm ảo tưởng thì đúng là ngu ngốc.

Đến dịch trạm, A Thường lập tức sai người khiêng hàng xuống.

Đoan Ngọ lê đôi chân nặng như đeo chì chậm rãi đi về phía căn phòng của nô lệ.

Yến Tử Kinh mặc áo bào xám ngồi giữa sân, yên lặng nghe một ông lão kể chuyện.

Những người cười lạc đà treo lên mặt biểu cảm thờ ơ, lặng lẽ xếp hàng sau lưng hẳn như những thây ma.

Đoan Ngọ vừa vào phòng, cửa lập tức được khóa lại.

Hai nữ nô lệ quỳ trên giường, nhìn ra ngoài tấm giấy dán cửa sổ bị rách.

Những nữ nô lệ khác đang chia nước và túi trên bàn.

Mấy ngày nay, họ thấy Đoan Ngọ phải "lao dịch khổ sai" thì luôn xa lánh nàng.

Đoan Ngọ cũng không để ý, đứng trong góc rung người phủ bụi.

Chờ cho đến khi những nữ nô lệ kia ăn xong, nàng mới đi tới, gom lại tất cả đồ ăn thừa, từng miếng nuốt xuống.

Nàng không uống nước đựng trong chiếc bình đất trên bàn mà đi đến bên chum, dùng hai tay uống nước.

Mọi người cười giễu cợt.

Có người nói: "Nước sạch ở trên bàn, sao không uống? Giống như con mèo vậy."

"Phải nói nàng ta giống như chó con mới đúng, lẻo đẻo chạy theo xe của nam nhân!"

"Chắc là nàng ta sống thô lỗ từ nhỏ quen rồi, không biết trong nước này có trộm bột ngọc trai đâu nhỉ?"

"Căn cơ nàng ta kém vậy, ăn ngọc trai cũng vô ích."

Đứa trẻ bẩn thỉu như vậy, ai muốn đưa về nhà chứ?"

Mấy người họ cười lớn.

Đoan Ngọ nghĩ: Lúc ta chạm vào ngọc trai, các người vẫn còn đang chảy nước mũi ấy.

Tuy bột ngọc trai có thể khiến nữ nhân có một làn da đẹp, nhưng ngọc trai có tính hàn, không thích hợp để thiếu nữ uống.

Lấy sức khỏe đổi lấy sắc đẹp, để được tên buôn người kia đánh giá cao? Trừ khi nàng ăn no rừng mỡ.

Nàng không cãi lại, chỉ cười: "Là ta không có phúc.

Trước lúc từ biệt để cho các tử muội uống thêm nhiều chút.

Ngày mai các người vào kỹ viện rồi, có thai luôn chắc là khổ lắm."

Mấy người họ tái mét mặt: "Kỹ viện? Không phải nói sẽ đưa chúng ta đến Hòa Điền sao?"

Đoan Ngộ lười biếng nằm trên giường, khoanh tay làm gối: "Các người không biết gì à?...!Ha ha, thôi quên đi, coi như ta không nói gì, tránh cho các người bị đánh đòn."

Những người khác lập tức kéo tới chỗ nàng nói: "Nói mau! Người ở bên ngoài nghe được cái gì?"

Đoan Ngộ nói: "Vốn dĩ là đi Hòa Điền.

Nhưng Yến Tử Kinh lo các người quá yếu ớt, không vượt qua được sa mạc, chết mất mấy người thành ra lỗ vốn, không bằng ra tay luôn ở đây.

Ngoài kia có một lão đầu mở kỹ viện, muốn dùng lạc đà để đổi lấy các người.

Vừa rồi ta nghe qua, hình như sự đã thành."

Mấy người họ đều sững sờ.

Nữ nô lệ vừa nhìn lên Yến Tử Kinh vừa run giọng hỏi: "A, chẳng trách ta thấy ngài ấy ngồi im, mãi lâu sau mới gật đầu một cái...!sau đó...!gọi A Thường mang một ly rượu đến cho lão già chết tiết đó..."

Hai nữ nô lệ ôm mặt khóc nức nở, những người còn lại thì ngồi đó sững sờ.

Trời đã tối, nhưng không ai nghĩ đến việc thắp đèn.

Đoan Ngộ nhắm mắt che miệng, cười thầm.

Nhưng đi qua sa mạc đúng là rất khó khăn.

Sau khi trút giận xong, nàng không khỏi xót xa cho những "bông hoa" mỏng manh này.

Nghĩ một lúc, Đoan Ngộ bèn lăn ra ngủ.

Trong giấc mơ, dường như nàng nghe thấy tiếng một nữ tử đang khóc, rất giống Tịch Tịch.

Nàng trầm mặc, cuối cùng không nhin được nói: "Tịch Tịch?"

Bên cạnh chẳng có Tịch Tịch nào cả, chỉ có một cô gái cùng phòng đang khóc.

Nàng ôm lấy nàng ta, nói: "Sao vậy? Nín đi!"

Cô bé kia khóc thảm thiết, Đoan Ngọ hoảng hốt nói: "Chuyện vào kỹ viện là ta bịa ra thôi, người tưởng thật đấy à?"

"Không...!ta...!ta đau bụng...!đau quá."

Đoan Ngọ biết nước bỏ bột ngọc trai có tính hàn, cô bé kia đang có nguyệt sự nên dẫn đến đau bụng kinh.

Nàng nắm lấy bắp chân của cô bé kia, ấn mạnh vào những huyết đạo quan trọng.

Hai năm nay, mỗi khi Tịch Tịch đến tháng đều bị đau bụng nên Đoan Ngọ học được chiêu này.

Cô bé kia nói: "Ta muốn uống nước nóng..." Mọi người trong phòng đều đã tỉnh dậy, không dám gây ra tiếng động lớn.

Đoan Ngọ đang định thấp đèn thì nghe có tiếng bước chân.

Có người mở khóa, khẽ gọi nàng.

Nàng muốn nghĩ cách lấy nước nóng nên đáp lại, đi giày ra cửa.

Người đến là A Thường.

A Thường nhanh chóng khóa cửa lại, không nói lời nào, kéo nàng vào góc hiên.

"Đoan Ngọ, gia đã thu thập xong hàng hóa, bảo ta mai trở về Đại Đô.

Ta...!người..."

Đoan Ngọ cười nhạt: "Người là tay sai, ta là nô lệ.

Còn có thể làm gì? Người có thể mang ta chạy trốn sao?"

A Thường buồn bã: "Ta...!người đi đường cẩn thận."

"A Thường, người lấy cho ta ít nước nóng."

A Thường không hiểu, nên Đoan Ngọ nói thẳng luôn: "A Thường, người nói cho ta biết: Tại sao lại cho chúng ta uống nhiều nước pha bột ngọc trai

như vậy?"

A Thường nhẹ nhàng nói: "Là vì gia muốn tạo quan hệ với một quý tộc Mông Cổ.

Gần đây, người Mông Cổ kia mắc phải một căn bệnh lạ.

Nghe nói để chữa bệnh của hắn cần một loại thuốc dẫn, chính là xử nữ có thể chất thuần âm."

Thuốc dẫn? Người Mông Cổ? Dùng làm thuốc dẫn kiểu gì? Nuốt sống, luộc chín hay uống máu của các nàng?

Đồng tử của Đoan Ngọ giãn ra, nàng hít vào thở ra mấy hơi, cầu xin: "Được, ta đã biết.

Cho ta một cốc nước nóng đi."

A Thường đột nhiên khoác tay lên vai nàng: "Đoan Ngọ..."

Một ánh lửa xuyên qua góc tối, một người hầu nói: "A Thường, người nói gì với nữ nhân đó vậy?"

Đoan Ngọ đầy khí thế, nói lớn: "Ta xin hắn một cốc nước nóng, không có gì cả."

A Thường và Đoan Ngọ bị đưa đến cửa phòng của Yến Tử Kinh, bị ép quỳ xuống.

Yến Tử Kinh khép hờ mắt, thong thả nhả chữ: "A Thường, người theo ta mười năm, có biết vì sao ta không thích mở mắt không?"

"Có ạ...! Gia từng nói: Đối với kẻ ngốc không hiểu chuyện, mắt không thấy tâm không phiền."

"Người có phải người hiểu chuyện không?"

"Ta...! Gia, ta không làm gì cả.

Ta chỉ nói với nàng ta mấy câu..."

"Ngày nào người cũng đưa nàng ta đi đông đi tây, còn chưa nói hết à? Có cần ta phải nhốt kẻ giữ khóa lại không? A Thường, người mất trí đó hả? Người là ai, nàng ta là ai?" Yến Tử Kinh ngừng nói, ánh mắt lạnh lùng trong trẻo.

A Thường run rẩy: "Gia, ta sai rồi! Ta là tâm phúc của người, nàng ta là nữ nô lệ.

Ta sai rồi!"

Yến Tử Kinh giơ tay lên.

Trước đầu gối của A Thường có thêm một cành liễu đỏ, giống như cành liễu mà A Thường tặng Đoan Ngọ.

"Biết vật này không?"

A Thường lại rùng mình: "Biết ạ, thuộc hạ đáng bị đánh năm mươi roi."

Đoan Ngọ trừng mắt nhìn Yến Tử Kinh, trùng hợp thay, hăn cũng đang nhìn nàng.

A Thường đang định tự ra tay với chính mình, Yến Tử Kinh nói: "Người nghĩ sai rồi."

"Gia?"

Yến Tử Kinh nói: "Còn cần ta phải nói ra sao? Lấy công chuộc tội."

Giờ Đoan Ngọ mới hiểu ra, Yến Tử Kinh muốn A Thường đánh nàng.

Tuy A Thường là tay sai, nhưng vẫn là một thiếu niên trung thành.

Làm trái với quy định, nên cần phải làm vậy?

Nghĩ đến đây, nàng nghiêng rằng, cố ý cười lớn, nói với A Thường: "Cái thứ chủ nhân oái oăm chẳng khác gì mẹ chồng."

Ta còn sợ bị đánh sao? Đánh, đánh đi, tốt nhất là đánh chết luôn đi.

Giết người chỉ bằng một cái gạt đầu, mấy cành cây nhỏ này tính là gì."

Sắc mặt Yến Tử Kinh vô cảm, còn mặt A Thường đã tái xanh, hăn ta mãi mới giơ cành liễu đỏ lên, quật lên lưng Đoan Ngọ.

Đoan Ngọ không nhịn được kêu "a" một tiếng, lập tức nhét quả đấm vào miệng.

Thảo nào người ta hay dùng liễu làm roi quất ngựa, đau đến cháy người...

Sau khi bị đánh mấy chục cái, các đốt ngón tay của nàng trở nên trắng bệch, đôi mắt to ngập nước.

A Thường dừng lại.

Nàng buông quả đấm ra, liếc nhìn hăn ta, lạnh lùng nói: "Ta không nợ người gì nữa."

Yến Tử Kinh đứng dậy, đi đến trước cửa, nói với A Thường: "Nhớ lấy, nô lệ không dùng để yêu thương mà dùng để kiếm tiền."

Sáng mai khởi hành đúng giờ."

Đoan Ngọ đau đến mức cơ thể co rút, thần trí không còn tỉnh táo.

Thật lâu sau, có giọng ai đó vang lên: "Cho nàng ta tắm nước muối, rồi bôi thuốc."

Đoan Ngọ thầm hỏi thăm tám đời tổ tiên nhà Yến Tử Kinh.

Nàng nằm úp mặt xuống, được người khác "phục vụ".

Nàng hét lên mấy tiếng, sau đó xuýt xoa, rít vào mấy hơi, trong lúc người ta bận rộn "phục vụ" thì nàng đã ngủ thiếp đi.

Trời gần sáng, nàng nói mơ trong mơ: "Này...!Mau cho chúng ta một cốc nước nóng!"

Nữ nô lệ bên cạnh lau đi những giọt nước mắt trên khóe mi.

Yến Tử Kinh ở dịch trạm mấy ngày liền, giống như đang chuẩn bị hành lý.

Có lẽ là do sự bướng bỉnh của Đoan Ngọ, hoặc cũng có thể là tác dụng thần kỳ của thuốc mỡ, đến lúc đội lạc đà chuẩn bị lên đường thì những vết roi chông chéo trên lưng Đoan Ngọ đã kết sẹo.

Cảm giác không thoải mái duy nhất là vết thương lên vẩy, khá ngứa.

Đây là lần đầu tiên Đoan Ngọ cười lạc đà, nàng rất tò mò, vỗ nhẹ vào chân con lạc đà, nhéo lông của nó, nói thầm vào tai nó: "Lư Sơn tinh, Lư Sơn tinh!" Đôi mắt đen như ngọc càng trở nên chói mắt, ngay cả ông lão dẫn đội lạc đà nhìn thấy cũng không khỏi cười rạn rở.

Yến Tử Kinh đang định hạ lệnh khởi hành thì ở phía trước đội lạc đà, có một con lạc đà lông trắng đang đứng thẳng khiến những con khác cũng đứng dậy theo, chuông lạc đà vang lên từng hồi.

Đoan Ngọ ngồi trên lưng con lạc đà trắng, nhìn xung quanh, như thể không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Yến Tử Kinh phát tay, đội ngũ xếp thành hàng dài chậm rãi tiến về phía trước, tiến vào sa mạc vàng dường như kéo dài vô tận.

Nhóm người của họ sẽ đi qua con đường tơ lụa phía nam, vượt qua Lâu Lan, Tĩnh Tuyệt, dọc theo chân đồi phía bắc của dãy núi Côn Lôn, cho đến khi đến được thành Hòa Điền.

Sa mạc là con đường không có lối đi.

Hàng nghìn năm trôi qua, cát sỏi đã chôn vùi dấu vết của bao thế hệ, nhưng lại truyền cho đời sau niềm hy vọng.

Trong mắt Đoàn Ngộ, sa mạc chỉ có gió và cát vàng, trên trời không có chim bay, dưới đất không có cây mọc, nhưng lại có những hàng liễu đỏ sừng sững.

Những tàn tích đổ nát, những ngọn hải đăng sứt mẻ đều nói cho người ta biết về vinh quang trong quá khứ.

Trên đường đi, Đoàn Ngộ nhặt được một chiếc lược gãy, vài đồng xu cổ và một mảnh sứ thanh hoa.

Mặt trời đốt cháy làn da nàng, mồ hôi nàng rơi xuống cát sỏi, rồi lập tức biến mất.

Sau mấy ngày ở sa mạc, những gì thấy trước mắt là hoang tàn nối tiếp hoang tàn, cô đơn nối tiếp cô đơn.

Đoàn Ngộ nằm trên lưng lạc đà, chỉ có thể bịa ra vài câu chuyện cho đỡ nhàm chán, hết đoạn văn này đến đoạn văn khác, hết chương này đến chương khác.

Mặc dù đã mang đủ nước nhưng vì vài sai lầm mà đội lạc đà vẫn thiếu nước.

Cuối hành trình, mỗi người chỉ còn một túi nước nhỏ.

Đoàn Ngộ không viết truyện nữa, cũng không còn khả năng mà viết.

Nàng muốn ngắm nhìn đồng cỏ tươi tốt, nước biển trong xanh.

Dựa vào những trải nghiệm vô cùng khắc nghiệt của nàng lúc còn ở phường Mò Ngọc, nàng biết, nước chính là sự sống.

Nàng không nhịn được muốn giải khát, nhưng vẫn tự nhủ: Ráng nhịn đi, ráng nhịn thêm chút nữa, có lẽ vẫn nhịn được đó?

Bỗng nhiên, một nữ nô lệ rơi khỏi lạc đà.

Nàng ta điên cuồng chạy về phía xa, bắt đầu còi y phục, điên cuồng la hét: "Ta muốn uống nước, cho ta nước!"

Đoàn Ngộ hét lên: "Quay lại!"

Mọi người cũng nhảy xuống đuổi theo cô bé kia, lúc sau thì thấy nàng ta đang nằm thở thoi thóp trên cát.

Ông lão dẫn đoàn nói: "Đừng cho nàng ta nước."

Đoan Ngọ nhìn nữ nô lệ kia dường như không chịu được nữa, đang giương mắt chờ chết.

Nàng lấy túi nước của mình ra, đút cho nàng ta một ít.

Nữ nô lệ kia thở hắt ra vài hơi, sau đó mất đi sự sống.

Đoan Ngọ ôm đầu nàng ta, vuốt mắt giúp nàng ta.

Yến Tử Kinh xuống lạc đà, đôi môi mỏng đã sớm khô nứt chảy máu, toàn thân quần vải kín mít, lạnh lùng nhìn về phía này.

Hắn không lên tiếng, chỉ làm động tác tay.

"Đi thôi! Cát sẽ sớm chôn vùi nàng ta." Ông lão dẫn đường khuyên Đoan Ngọ.

Đoan Ngọ giúp người chết quần chặt y phục, đặt đồng xu cổ, mảnh sứ và chiếc lược gỗ mà nàng nhặt được vào tay nàng ta.

Nàng khoác túi nước lên lưng, loạng choạng quay lại đội ngũ.

Liếc mắt thấy Yến Tử Kinh đang dùng thứ nước quý hơn vàng của hắn tưới lên chậu lan đỏ.

Họ tiếp tục tiến về phía trước, vào một nơi xa xa trong sa mạc, nơi có thứ ánh sáng mờ hồ.

Lúc mọi người đang chìm vào tuyệt vọng, thì có người chỉ sang một bên nói: "Nhìn kìa!"

Ở đường chân trời xuất hiện một cảnh tượng tuyệt đẹp mà Đoan Ngọ chưa từng thấy trước đây: Đỉnh núi phủ tuyết kéo dài ngàn dặm, dãy núi xanh biếc, thôn trang được bao quanh bởi mây.

Ở đó, xuân quang rực rỡ đang tay ôm lấy vạn vật.

Hoa hạnh tràn ra như những chiếc ô, thác nước trong vắt, trâu bò thành thoi gặm cỏ, chim nhận quay về chân trời.

Trên triền núi loáng thoáng bóng dáng của một đội kỵ binh.

Tư thế oai hùng hiên ngang, như thể được triệu tập để đi sang bên kia sông Thiên Hà.

Ông lão dẫn đường ôm con lạc đà, nói: "Ảo ảnh!"

Đây là ảo ảnh sao? Đoan Ngọ quên đi cơn đói khát, quên đi nỗi bi thương, hỏi ông lão: "Nếu có một nơi như vậy thật thì nó ở đâu?"

Ông lão lần lượt nhìn những người đang chìm đắm trong ảo ảnh, nói: "Đây là một địa danh trong truyền thuyết ở núi Côn Lôn: Cổ Lệ Tư Đan, một hoa viên có thật.

Người ta thường nói người phàm không đến được nơi đó, chỉ có thiên sứ mới ở lại được.

Thi nhân có tả: Nơi đó đất đai tràn đầy sức sống, cỏ mọc tươi tốt, cành lá rung rinh.

Mùa đông giá rét sẽ qua đi, nhưng những điều tốt đẹp thì lưu lại.

Con người nhân hậu, bác ái, muôn kiếp tình nhân yêu nhau đến khi tóc bạc."

Đoan Ngọ nói: "Tốt quá! Nơi đó không có nô lệ đúng không?"

Ông lão mỉm cười, khuôn mặt đầy những nếp nhăn, thoáng hiện lên vẻ sáng ngời không tương xứng với tuổi tác.

Lão nói: "Không có.

Nhưng nô lệ trên đời không chỉ tính những người được gọi là nô lệ."

Đoan Ngọ suy nghĩ, bỗng nghe thấy tiếng chuông.

Yến Tử Kinh không chút lưu luyến, một mình lên đường, hướng về phía ánh hoàng hôn.

Khi vầng trăng bạc treo giữa trời, họ đã đến rìa sa mạc, sáng mai có thể đến được Hòa Điền.

Mọi người đang cố vũ tinh thần cho nhau vì sắp đến ốc đảo, thì bất ngờ gặp phải một cảnh tượng kinh hoàng.

Mấy chục thi thể nằm la liệt trên đường.

Máu thịt trộn lẫn vào nhau, áo không đủ che thân.

Tiền bạc, đồ dùng, lụa rách vương vãi khắp nơi.

Thê thảm nhất là một phụ nữ mang thai, vẫn đang ôm lấy cái bụng nhô lên.

Có người tìm thấy một văn điệp thông quan đưa cho Yến Tử Kinh.

Yến Tử Kinh đọc xong, nói với ông lão dẫn đường: "Những người này là thương đội Qua Châu, tới đây mua ngọc..."

Ông lão dẫn đường thở dài: "Lại là đám giặc núi Côn Lôn, bọn ác ma này nên bị chém thành trăm mảnh!"

Trong mắt Yến Tử Kinh tràn ngập ánh trăng, hăn mím môi dưới, kiên quyết nói: "Chúng ta không thể ở lại chỗ này, tiếp tục đi!"

Ông lão dẫn đường do dự một lúc, rồi nói với mọi người về ý định của Yến Tử Kinh.

Dù ai cũng đã mệt mỏi đến cực điểm, nhưng đối mặt với thảm cảnh trong sa mạc như vậy, nên nếu ở lại thì khó lòng mà ngủ yên.

Đội lạc đà lại lên đường cùng với những tiếng oán than.

Đoan Ngọ đuổi kịp ông lão dẫn đường, hỏi về đám giặc núi Côn Lôn.

Ông lão cho biết: "Những năm gần đây, những băng đảng lớn nhỏ xuất hiện ở dãy núi Côn Lôn.

Hai thủ lĩnh nổi tiếng nhất là Dạ Trung Tuyết và Hồ Phách Quang!"

Đầu Đoan Ngọ căng ra, đập vỡ nỗi đất hỏi đến cùng: "Hồ Phách Quang, Dạ Trung Tuyết? Đây là tên hay biệt danh?"

"Không biết.

Người muốn gia nhập à?" Ông lão hỏi.

Đoan Ngọ vội lắc đầu, trong lòng vẫn còn sợ hãi, không khỏi có ác cảm với đám giặc này.

"Không, ta chỉ muốn biết tại sao lại có hai cái tên đó thôi?" Nàng nói.

Lúc này một con ngựa gầy đuổi kịp ông lão dẫn đường.

Họ nghe thấy giọng hát trong trẻo như tiếng trẻ con của người kia:

"Cuốn rèm xem trăng lòng chợt hưng phấn, phải chăng là Dạ Trung Tuyết núi Sơn Âm.

Dạ Trung Tuyết, kẻ gan dạ nhất trong số những kẻ gan dạ, thiếu niên đẹp nhất trong số những thiếu niên đẹp.

Hắn là kiếm sĩ giỏi nhất phía tây Dương Quan, mang trong mình một trái tim thuần khiết, hào sảng ngang tàng, hắn giống như thảm hoa trên trái đất, tinh không vụn dậm đầy sao, là niềm tự hào của tạo hóa và là niềm hy vọng của ốc đảo.

Rượu ngon Lan Lăng, hoa uất kim hương, chén ngọc tràn ngập Hồ Phách Quang.

Hồ Phách Quang, kiếm khách khát máu, đứa con của ác quỷ, hắn là mây trên trời, cát trong tay.

Hắn là người đi ngang qua địa ngục, là sứ giả của thần núi.

Hắn cười ngửa đón gió dong ruổi, cỏ khô phía sau thoáng chốc bùng cháy."

Đoan Ngọ nhìn kỹ hơn, thấy đó là một đứa trẻ khoảng mười hai mười ba tuổi, với mái tóc xoắn màu đỏ và làn da ngăm đen.

Thân hình thấp lùn, giống như lời căn dặn súc tích của triết nhân.

Đôi mắt linh hoạt, giống như đom đóm nhảy múa.

Cậu ta nhìn Đoan Ngọ, rồi ẩn vành mũ ní xuống để nhìn cho rõ.

Đoan Ngọ cảm thán: Đúng là chiếc mũ xấu xí mà ai cũng chê!

Ông lão dẫn đường cười: "Sóc nhỏ? Sao cậu lại đến đây? Cậu có đi Hòa Điền với chúng ta không?"

Sóc nhỏ nói chuyện trầm bổng giống như hát: "Đại gia, có hai việc đi ngược lại với lẽ thường, không phù hợp với lời dạy của thánh nhân, một là uống thuốc bừa, hai là không đi cùng lũ đoàn, một mình tìm đường.

Chẳng lẽ ta lại không đi cùng ông?"

Đoan Ngọ cười, nói với sóc nhỏ: "Ta là Đoan Ngọ."

"Mọi người gọi ta là sóc nhỏ, ta phiêu bạt tứ phương không có nhà.

Mọi người hay gọi ta là tên ăn mày, nhưng ta chỉ đi hát rong thôi mà.

Vì ta là con trai của thi nhân, là cháu trai của thi nhân."

Đoan Ngọ suy nghĩ một lúc, rồi bắt chước giai điệu của sóc nhỏ: "Sau này người nhất định sẽ là cha của thi nhân, là gia gia của thi nhân."

"Cảm ơn mỹ nữ.

Đôi mắt nàng như hoa thủy tiên vàng nở rộ, cảnh tượng vừa rồi có hù dọa nàng không?

Người sống đi vào nghĩa địa, người chết chẳng bao giờ có thể sống lại, từ lúc thời gian luân chuyển, thế giới đã như thế rồi."

Đoan Ngọ chưa từng thấy bé trai nào có thể nói chuyện vui tai như sóc nhỏ, vì vậy cảm thấy khá vui vẻ.

Khi họ đến dưới thành Hòa Điền, trời còn chưa sáng.

Bởi vì sự uy hiếp đến từ đám giặc núi Côn Lôn, thành Hòa Điền đóng cổng thành trước khi mặt trời mọc.

Yến Tử Kinh dường như không hề mệt mỏi, sai người đi kiểm quân số, tra xét hành lý.

Đoan Ngọ đương nhiên được đếm vào, lúc này sóc nhỏ mới biết nàng là nô lệ, tuy lộ ra vẻ mặt tiếc nuối nhưng cũng không nói gì.

Ông lão dẫn đường đưa sóc nhỏ đến chỗ Yến Tử Kinh: "Đứa trẻ này là sóc nhỏ, hay lang thang ở những góc phố nổi tiếng của con đường tơ lụa.

Ngài có thể cho hăn làm tùy tùng, cho hăn nhờ giấy thông hành của ngài để vào thành không?"

Yến Tử Kinh nhìn chằm chằm sóc nhỏ, hơi nhíu mày.

Sóc nhỏ hành lễ cực đẹp, mỉm cười nói:

"Yến Tử Kinh, thương nhân giàu có đến từ Đại Đô, là tân khách trong yến hội Đại Hãn, hăn trẻ trung, rực rỡ tươi đẹp, dung mạo đoan chính, hành lý hoa lệ, người hầu lại đẹp xinh.

Như bông tuyết trong đám lau sậy giữa màn đêm, bỗng bành bay mãi trên vùng đất căn cõi."

Trên khuôn mặt trắng nõn của Yến Tử Kinh lộ ra sự dè dặt.

Trước những lời "tâng bốc" của sóc nhỏ, hăn không nói một lời, ánh mắt rời đi nơi khác.

Đoan Ngọ biết đó là biểu hiện hăn đồng ý.

Một tia nắng ban mai từ sau vai đoàn người quét qua, chiếu đến tòa thành cổ tang thương.

Một tờ cáo thị dán trên tường thành.

Ông lão dẫn đường nói: "Đây là tiền thưởng của Hãn quốc Sát Hợp Đài dành cho người lấy được đầu của đám giặc.

Dạ Trung Tuyết và Hồ Phách Quang là hai kẻ cầm đầu được treo mức thưởng cao nhất!"

Đoan Ngọ gật đầu, sóc nhỏ âm ừ đồng tình:

"Một kẻ gian một vàng một chiêng, nghênh quan hai trống một chiêng.

Vàng trống xem ra đều tương tự, quan nhân lại chẳng khác gì kẻ gian."

Đoan Ngọ vỗ tay: "Nói đúng lắm! Kẻ xấu trong quan phủ cũng rất xấu!"

Sóc nhỏ lấy ra một cái túi nhỏ, đưa cho Đoan Ngọ: "Cho người.

Đây là vật ca ca cho ta, ta một nửa cũng không nỡ ăn đâu đấy."

Đoan Ngọ hết sức cảm ơn, ăn một ít, đó là hạt thông trộn với hạt óc chó, ăn vào có hương vị thơm dịu.

Nàng không nỡ giành mất thứ tốt của người khác, nên trả lại phần nhiều vào túi của sóc nhỏ.

Cửa thành mở, mọi người dụi đôi mắt ngái ngủ, tiến vào thành Hòa Điền.

Dù nghe nói đám giặc trong truyền thuyết rất ngang ngược, nhưng lúc này thành cổ tắm mình trong ánh nắng ban mai, đường xá sạch sẽ, thanh bình, tươi đẹp, không hề có dấu hiệu bất ổn nào.

Sóc nhỏ theo mọi người đến quán trọ lớn, rồi vẫy tay chào tạm biệt Đoan Ngọ.

Chủ quán đã sớm chuẩn bị nước nóng cho lữ nhân gột rửa bụi bặm.

Đoan Ngọ mãi mới tắm rửa, giặt giũ xong, sau đó thì mệt đến mức không cử động được cả ngón tay.

Nàng mới nghỉ ngơi được một lát thì có người truyền lời: "Chủ nhân chuẩn bị đến phủ Uất Trì, người mau đi theo đi."

Đoan Ngọ nghĩ: Đây có khác gì bóc lột đâu.

Nàng lao xuống lầu, sau đó đi chậm lại, làm ra vẻ buồn ngủ.

Tám người hầu đổi y phục xong như biến thành người khác, tinh thần rạng rỡ hơn hẳn, như những vì tinh tú vây quanh Yến Tử Kinh đang mặc bộ y phục trắng như tuyết.

Nam nhân kia đang cúi đầu trầm tư, khuôn mặt rạng rỡ, gò má đẹp đến mức suýt không nhận ra.

Ông lão dẫn đường chào tạm biệt hẳn ở cửa, hẳn đưa cho lão một túi tiền xu.

Cho dù là động tác trả tiền cũng nhìn rất chi là phong độ.

Nhưng Đoan Ngọ chỉ muốn nhắm mắt quên đi tất cả, nên lại âm thầm hỏi thăm tám đời tổ tông Yến gia một lượt.

Lúc đến phủ Uất Trì, Đoan Ngọ lại gặp sóc nhỏ.

Sóc nhỏ đang đứng trước cửa phủ, hết sức thanh tao cất tiếng hát:
"Uất Trì công tử, danh tiếng hiển hách,
Thành chủ Bạch Ngọc, quần anh tài năng xuất chúng,
Bàn về huyết thống, hẳn xuất thân từ dòng chính vương tộc Vu Điền cổ
được các thánh hiền yêu thích,
Bàn về tôn giáo, hẳn là Bồ Tát chốn nhân gian, người người thành kính,
Bàn về nhân phẩm, hẳn là người khôn ngoan, lại tốt bụng, hào phóng..."
Quản gia của Uất Trì phủ từ trong cửa ném ra mấy đồng xu.

Sóc nhỏ nhận tiền nói cảm ơn, nháy mắt với Đoan Ngọ rồi chạy biến.
Yến Tử Kinh còn chưa kịp mở miệng, quản gia thấy hẳn đã nói: "Là Yến Tử Kinh đại nhân đó hả? Công tử nhà ta đợi ngài đã rất lâu rồi."
Yến Tử Kinh gật đầu, người nọ dẫn bọn họ vào sảnh.

Hàng cột trụ bằng đá cẩm thạch, lớp khảm rất giống với phong cách Tây Vực.
"Yến đại nhân, mời ngài chờ ở đây.

Công tử sẽ tiếp đón ngài ở nội viện."
Yến Tử Kinh đứng thẳng lưng, nhìn chăm chăm vào Đoan Ngọ.

Đoan Ngọ cứng đầu, cũng làm y như hẳn.
Nội viện có những dây leo sáng lạn, lá xanh chim vàng anh, những mái vòm chạm khắc màu trắng, một hồ nước trong vắt kiểu Ba Tư.

Chim uyên ương vỗ cánh bay vào bóng mát của giàn nho.

Tiếng nước chảy róc rách, hòa cùng với mùi thơm thanh nhã của hoa.
Yến Tử Kinh dừng bước.

Hắn kiêu ngạo ngẩng đầu lên, giống như cây bách đứng trong sân của một quý tộc.
Đoan Ngọ bị thu hút bởi bức tượng Bồ Tát khảm ở hành lang.

Tượng Phật gầy, trang nghiêm, vạt áo đón gió.
Nhưng trên khuôn mặt thanh nhã, diềm tĩnh lại có những giọt nước mắt.

Từ đôi mắt phượng nổi buồn thương dường như đang tuôn chảy theo dòng nước.

"Người nhà này thật kỳ lạ! Sao Bồ Tát lại rơi lệ?" Nàng nhìn tượng Phật, không khỏi hỏi.

"Đoan Ngọ..." Yến Tử Kinh nghiêm nghị quát.

Sau hành trình kéo dài mấy tháng, đây là lần đầu tiên hắn gọi tên nàng.

Đoan Ngọ quay lại nhìn Yến Tử Kinh, ánh mắt hết sức vô tội.

Trên khuôn mặt anh tuấn của hắn thoáng hiện lên sự lúng túng.

Giữa tiếng chim hót và hương hoa, có người ung dung nói: "Đây là kiệt tác của Uất Trì Ất Tăng, gia tiên của nhà ta.

Bồ Tát khóc có lẽ là vì "Thế gian nhân sự có gì cực, sau này nghĩ đến cũng uổng công."

Đoan Ngọ và Yến Tử Kinh đồng thời xoay người lại, thấy một chiếc ghế đá dưới bóng cây xanh, trên đó có một mỹ nam tử đang ngồi, thân hình cũng gầy gò như tượng Phật.

Trên đùi hắn để một cuốn sách cũ, trong tay cầm một bình ngọc, dáng vẻ tao nhã, mỉm cười như gió xuân.

Yến Tử Kinh nhìn nam nhân trong chốc lát, không khỏi cúi người xuống.

Đột nhiên, trong đầu Đoan Ngọ hiện ra một câu nói: Quân tử khiêm tốn, dịu dàng như ngọc..

Chương 4: 4: Công Tử Vô Ý

Yến Tử Kinh đứng thẳng người, mỉm cười với Uất Trì công tử, còn người đang đảo mắt, to gan nhìn thẳng vào Uất Trì là Đoan Ngọ.

Hắn hắng giọng, Đoan Ngọ vội vàng cúi đầu giống như một con gà mổ thóc, không nhìn Uất Trì công tử nữa.

Khuôn mặt Uất Trì trong sáng, đôi mắt phượng vẫn tĩnh lặng như tranh vẽ, như thể hắn không hề quan tâm đến điều đó. Yến Tử Kinh: "Thành chủ..."

"Giữa ta và đệ không cần khách khí như vậy? Trước khi ta may mắn trở thành thành chủ, chẳng phải cũng chỉ là một khách thương hay lui tới Yến gia đó sao? Mặc dù lệnh đường đã vào Phật môn, nhưng khi xưa bà ấy hay gọi ta là mặt hiền "vô tình" vẫn còn sống động trong tâm trí." Uất Trì công tử cười nói.

Yến Tử Kinh mặt mày ủ rũ: "Thời thế khó khăn, hiện tại không còn được như trước nữa.

Tử Kinh bất tài, sản nghiệp của Yến gia cũng không còn như xưa.

Lần này ta tới thăm thành chủ, đầu tiên là muốn lấy văn thư thông quan đến thành Diệp Nhi Khương, thứ hai là muốn ngài trả lời thư của ta."

Uất Trì ngồi thẳng, dùng ngón tay dài cầm một mảnh lá xanh trong cuốn sách rồi khép lại.

Hắn nói: "Văn thư thông quan, ta nhất định sẽ đưa.

Nhưng thư của đệ..." Hắn dừng lại một chút, lấy ra một chiếc chén ngọc, rót đầy: "Ta không biết phải đáp lại thế nào.

Bởi vì ta không có năng lực đáp ứng yêu cầu của đệ.

Tử Kinh, ta cũng không lừa đê, cũng không nỡ từ chối." Hãn đưa chén ngọc cho Yến Tử Kinh, áy náy nói: "Nào, uống một ly nước ép lựu cho đỡ mệt." Sắc mặt Yến Tử Kinh tái nhợt: "Ta không thích đồ ngọt."

Uất Trì dùng ngón tay hất nhẹ chiếc chén ngọc, cười sáng khoái: "Đúng vậy, là ta quên."

Đê mới rời đi ba năm, lẽ ra ta không nên quên.

Cho nên mới nói làm quan chốn thế tục khó tránh khỏi hỗn loạn." Hãn uống ly nước do chính mình rót, đôi môi hơi tái nhuộm màu lựu đỏ. Yến Tử Kinh vừa nghe được chữ "ba năm", âm thầm siết chặt nắm đấm.

Đoan Ngọ nhớ lại cuộc nói chuyện của Yến Tử Kinh và thúc phụ của hãn trên thuyền, đoán được ba năm trước, hãn chắc chắn đã trải qua một chuyện rất kinh khủng ở Tây Vực.

Từ vẻ mặt bình tĩnh, điềm đạm của Uất Trì công tử, quả thực không thể tưởng tượng được chuyện kinh khủng nào.

Yến Tử Kinh nói: "Ba năm trước, ta không từ mà biệt là bởi vì không biết khi nào mới có thể khôi phục như cũ."

Ta không những không muốn đổi mặt với Tây Vực, mà còn càng không muốn chết ở mảnh đất này.

Lúc đó ta còn quá nhỏ, không hiểu rõ đạo lý.

Lần này, lòng ta đã chắc như bàn thạch.

Chỉ cần thành chủ giúp ta thuyết phục triều đình Sát Hợp Đài xuất binh trừ phiến loạn, ta nhất định sẽ không tiếc gì tính mạng, tài sản để đi theo dưới trướng thành chủ."

Uất Trì thở dài: "Trừ phiến loạn? Mấy năm nay, mặc dù bắt được vài tên, nhưng ngay cả thủ phủ của tên đầu sỏ ta cũng không chiếm được."

Kỵ binh Mông Cổ và Đột Quyết của triều đình Sát Hợp Đài dũng cảm, thiện chiến nhưng lại hung hãn, điều này ai cũng biết.

Ngoài việc trừ phiến loạn, quân đoàn từ xa tới nhất định sẽ cướp bóc của bách tính trong thành Hòa Điền của ta.

Đệ muốn dùng hàng ngàn người dân trong thành để đổi lấy mạng sống của vài thương đội sao?"

Yến Tử Kinh tiến lên một bước, nói: "Thành chủ nhân từ, không muốn ra quân ồ ạt, sinh linh đồ thán.

Nhưng nhượng bộ thế này, liệu có thể bảo vệ được gia sản không? Trên đường đến đây, ta nhìn thấy cảnh đám giặc giết người, thây phơi khắp nơi.

Nếu mọi chuyện cứ tiếp diễn thế, danh tiếng của Uất Trì công tử sẽ bị giảm xuống, trở thành "kẻ hèn nhất" trong mắt mọi người.

Thành Hòa Điền sẽ không còn là trọng trấn đối với những đoàn thương lữ nữa, mà sẽ trở thành tử thành không thể tiếp cận giống Lầu Lan.

Đến lúc đó, ngài có thể ở đó mà niệm Phật được sao? Sát Hợp Đài đã hòa giải với Đại Nguyên, rảnh tay sẽ chinh đồn lại cương vực.

Ngọc Côn Sơn là bảo vật quý hiếm và là nguồn thu trọng yếu của triều đình.

Nếu bây giờ không chủ động đánh, chẳng lẽ còn chờ người khác đoạt đi vị trí thành chủ của ngài sao? Vinh quang truyền thừa ngai vàng của gia tộc Uất Trì chỉ còn là quá khứ, Vô Ý ca ca, ngài chẳng qua chỉ là một chức quan địa phương do người Mông Cổ bổ nhiệm!"

Uất Trì đặt tay lên trán, thấp giọng cười khổ: "Tử Kinh, cuối cùng đệ cũng chịu gọi ta một tiếng Vô Ý ca ca.

Đệ nói đúng, những chuyện này ta đều biết, nhưng ta có nỗi khổ riêng.

Ta sẽ không giúp đệ, bởi vì trước mặt chúng ta có hai chướng ngại vật.

Đầu tiên, bắt giặc phải bắt vua, đến nay chúng ta vẫn chưa biết hang ổ của đám giặc ở đâu.

Diệp Trung Tuyết, Hồ Phách Quang, hai tên này lui tới như Phi tướng quân.

Chúng ta không có mục tiêu thì dù cung tên có tốt đến đâu cũng không có chỗ dùng? Đến truy binh giữa sa mạc rộng lớn hay xông vào đỉnh núi Côn Lôn cao chót vót? Thứ hai, rồng phải có đầu.

Để đối phó với những kẻ liêu lĩnh, tàn ác như Diệp Trung Tuyết và Hồ Phách Quang, phải có chỉ huy giỏi.

Đệ không được, ta cũng không được.

Đúng như đệ nói: Bây giờ đã không còn là thời đại mà nhà Uất Trì có thể xưng vương nữa.

Năm ngoái, tân Đại Hãn lên ngôi, trao bốn ốc đảo, trong đó có Hòa Điền cho Nặc Mẫn, con trai của Đại Hãn trước.

Nặc Mẫn vương tử là chủ nhân thực sự của nơi này.

Hãn vốn là thành viên của hoàng tộc, kế thừa khí khái của Lãnh chúa Anh, nhưng số phận không cho hãn cơ hội lập thêm thành tựu.

Sau khi đến thành Diệp Nhi Khương không lâu, mắc phải một căn bệnh lạ. Bệnh của hãn nghiêm trọng đến mức ảnh hưởng đến trái tim và khối óc của toàn bộ vương thất Sát Hợp Đài.

Trong khi Đại Hãn đang nỗ lực chữa trị cho đứa con yêu quý của mình, liệu chúng ta có thể vượt qua dãy núi xanh, thuyết phục ông ta phát động chiến tranh đánh vào thái ấp của vương tử mình không?"
Sắc mặt Yến Tử Kinh tối sầm.

Đôi mắt vốn tràn đầy nhuệ khí trở về trạng thái lạnh lùng, im ắng. Trong sân có cây bồ đề, ao tắm tú lệ.

Phía sau lưng Uất Trì, trong bụi cây xanh tươi, hoa mạn đà la màu xanh lơ tùm nãm tùm ba thi nhau đua nở.

Mắt phượng của Uất Trì ngược lên, nói: "Là ta sai, ta không nên khiến đệ thất vọng.

Đệ chờ đợi hơn nghìn ngày, lại đi quãng đường xa như vậy..."
Đoan Ngọ gật đầu.

Có lẽ Uất Trì có nỗi khổ riêng, nếu không phải do Yến Tử Kinh hùng hổ dọa người, hẳn sẽ không nói ra tất cả.

Nhưng bây giờ không trấn áp bọn cướp, một ngày nào đó sẽ phải trả giá.

Sẽ có một ngày, đám giặc này lộ dấu vết.

Mà bệnh của Nặc Mẫn, dù sống hay chết, thì đều sẽ có lời giải quyết ổn thỏa...!Tất nhiên, tốt nhất là hẳn chết luôn, tránh cho những phản lão hoàn nữ trở thành thuốc dẫn.

Nàng tuyệt đối sẽ không ngu ngốc đến mức giống như một con cừu non để Yến Tử Kinh trói đến chỗ vương tử Mông Cổ để xẻ thịt...!Nàng vẫn sẽ chạy trốn! Đôi mắt nàng khẽ chuyển động, não điên cuồng suy nghĩ.

Uất Trì công tử muốn phá vỡ bầu không khí căng thẳng này nên lấy thêm một chiếc chén ngọc khác, rót một ly nước ép lựu, mỉm cười với Đoan Ngọ: "Người có muốn uống một ly để giải khát không?"

Đoan Ngọ ngạc nhiên.

Nàng khẽ cử động đầu lưỡi, cổ họng có khói bay ra, nhưng...!nàng chạy chậm về phía trước, vươn tay ra như muốn cầm lấy chiếc chén, nhưng sau đó lại rút rè nhìn Yến Tử Kinh, bàn tay nhỏ bé của nàng run lên như bị dọa sợ, cười hì hì nói: "Thôi không cần đâu.

Ta uống chén này, gia lại thưởng cho ta một roi, bỏ đi! Gia, chén này ta có được uống không? Ta đều nghe người."

Yến Tử Kinh nghiêng răng, không nói.

Nếu hẳn nói uống đi thì nghe rất ngu ngốc, còn nói không được uống thì người khác sẽ nghĩ hẳn là kẻ lòng dạ hẹp hòi.

Đoan Ngọ nghe rằng, cảm thấy so với việc được uống ly nước kia còn vui hơn nhiều.

Uất Trì nhìn xung quang, lúc hẳn nhìn chăm chú tạo cho người ta cảm giác ân cần thâm tình, khiến cho Yến Tử Kinh cũng không trưng ra được bộ mặt

lạnh lùng nữa.

"Ta biết tính tình của Tử Kinh.

Không nói lời nào chính là hứa hẹn."

Đoan Ngộ nhận lấy chén ngọc, ừng ực uống cạn.

Uất Trì cười, nói với Yến Tử Kinh đầy ẩn ý: "Đệ đi ba năm, hôm nay bên người có thêm cô bé này, ta mừng thay cho đệ."

Yến Tử Kinh giống như bị sỉ nhục, sắc mặt cực kỳ khó coi: "Ta và nàng ta, một người là chủ, một người là nô.

Sao ta có thể muốn cái loại đó..."

Đoan Ngộ ngẩng đầu lên, bĩu môi.

Trong lòng không khách khí nói: Trừ khi ta bị ngược nhiều thành nghiện, bằng không sao ta có thể muốn một người suốt ngày miệt thị ta, tổn thương ta?

Yến Tử Kinh tránh đi ánh mắt đen nháy, mang vẻ khiêu khích của Đoan Ngộ, đổi chủ đề: "Nếu thành chủ thương mà không giúp được gì, vậy ta cũng không ép buộc người làm gì.

Đi đường xa như vậy, ta muốn về quán trọ nghỉ ngơi, ngày khác quay lại sau."

Uất Trì chưa kịp trả lời, một khúc nhạc uyển chuyển vang lên ở hậu viện.

Quản gia khom người bẩm báo: "Công tử, bữa tối đã chuẩn bị xong.

Có người mang đến mấy món dê bò."

Uất Trì nhướng mày cười với Yến Tử Kinh: "Đệ xem, ta không định giữ đệ lại, nhưng cơm muốn nín chân đệ.

Ta chỉ ăn chay, mấy món dê bò đều cho đệ đi."

Tuy Uất Trì tỏ ra thân thiết, còn Yến Tử Kinh này giờ vẫn luôn tỏ ra khách sáo, nhưng thịnh tình khó từ chối, nên cuối cùng hắn vẫn đi đến dưới giàn nho.

Đoan Ngộ lê bước, đang định tìm một chỗ thích hợp.

Khóe mắt nhìn thấy Uất Trì Vô Ý dùng tay đẩy ghế đá lên rồi đứng dậy.

Hắn có vóc người cao lớn, vạt áo dài hơn người thường mấy tấc, từ nhìn lại

khiến người ta tưởng hắn đang đứng trên đài sen.

Đột nhiên, đôi mắt của Đoan Ngọ mở to: Uất Trì cầm quyển sách lên, đi về phía này, dáng đi hơi kỳ lạ. Hắn chỉ dùng một chân để bước, chân còn lại dùng sức của cơ thể "kéo" về phía trước.

Câu nói "người hăn có tật" của Bát nương vang lên bên tai.

Thành chủ Hòa Điền, hóa ra là một người thọt.

Thảo nào áo choàng của hăn lại dài vậy...! Mới nhìn trông rất tao nhã, đặc biệt, nhưng thực ra là để che giấu khuyết tật bẩm sinh của hăn, nàng lập tức cup mắt, sau đó nghĩ động tác này hơi không được tự nhiên, nên nàng quyết định dè nén sự ngạc nhiên, tỏ ra bình thường nhất có thể.

Nàng ngẩng đầu, thấy Uất Trì đi ngang qua nàng.

Nụ cười nhàn nhạt mà ấm áp của hăn như lơ đãng lướt qua chỗ nàng.

Bởi vì ánh mắt ấm áp kia, Đoan Ngọ bỗng nhiên thấy thương tiếc.

Nàng là người thích chạy nhảy, mà người này...! À, không đúng lắm, hăn mười hai mười ba tuổi người không xu dính túi, sao có thể đến biển Hợp Phố, Liêm Châu được? Thế thì hăn đúng là một người kỳ lạ.

Uất Trì phân phó quản gia mấy câu, quản gia gật đầu rồi lui ra. Trên tấm thảm Ba Tư tuyệt đẹp kê những chiếc bàn thật dài.

Bát bạc, đĩa vàng, hoa văn tráng men, tất cả đều phô bày sự giàu có của vùng đất Hòa Điền.

Thịt dê nướng tươi ngon, bánh nướng thơm phức, đủ loại trái cây, cái gì cũng có.

Những chàng trai người dân tộc tuần tú trong bộ áo ngắn thêu hoa liên tục rót rượu nho cho khách.

Dưới sự chiếu sáng của đèn đuốc đốt bằng nhựa thông, Yến Tử Kinh vẫn trưng ra bộ dạng dè dặt, đôi mắt trong veo lạnh như băng.

Uất Trì chuyện trò vui vẻ, trên khuôn mặt như có ánh nể, điềm tĩnh, dịu dàng, sáng bừng.

Thiếu niên tiếp rượu mang đến cho Đoan Ngọ một chiếc bánh nướng mè, một đĩa thịt dê và một bầu nước ép lựu.

Đoan Ngọ di chuyển từ hành lang đến dưới bóng cây, ăn ngẫu nhiên trong

góc tối.

Nàng thực sự rất đói, hiếm khi được ăn đồ ăn giàu dinh dưỡng thế này, giữ hình tượng gì nữa.

Ăn xong, nàng không quên liếm sạch hạt mè trên đĩa, rồi liếm ngón tay còn vương mùi thịt ngon lành.

Nàng trở lại hành lang, đứng ợ một cái.

Yến Tử Kinh nghe được, tay chột khựng lại, nhưng cũng không nhìn nàng.

Đoan Ngọ để ý thấy trên tay hắn có thêm một chiếc nhẫn đá.

Nàng không thấy hắn đeo trang sức bao giờ.

Chắc là nhập gia tùy tục, bởi vì các thương nhân Tây Vực đều thích đeo khuyên tai, nhẫn, vòng cổ các loại.

"Công tử, người tới rồi."

Yến Tử Kinh lộ ra gương mặt nghiêm túc.

Uất Trì nâng ly, cười nói: "Ta chuẩn bị phái người này đi vấn an Nặc Mẫn vương tử, cũng đã chuẩn bị quà rồi."

"Thật sao? Ta cũng đã chuẩn bị một món quà."

Trong lòng Đoan Ngọ dâng lên hận ý.

Nghe thấy Uất Trì cũng chuẩn bị quà, mặt nàng không khỏi nhăn lại.

Uất Trì nói: "Bệnh của vương tử cần vật có vẻ đẹp thuần khiết."

Ta có một hộp bảo vật, bên trong có tám mươi tám tuyệt sắc giai lệ.

Tử Kinh có muốn nhìn một chút không?"

Yến Tử Kinh mặt đầy vẻ khó tin, nói: "Hy vọng canh bạc này sẽ nhanh kết thúc."

Một ông lão bước chân tập tễnh, cầm một chiếc hộp bạc khám bảy bảo vật đi tới.

Yến Tử Kinh lại mỉm cười, khuôn mặt thiếu niên trắng nõn khiến Đoan Ngọ cảm thấy cứ quái quái.

Hắn liếc nhìn Uất Trì: "Chiếc hộp đẹp quá.

Chỉ mong mọi người sẽ không "lấy gùi bỏ ngọc".

Uất Trì vỗ tay: "Tử Kinh, đệ thật thông minh."

Mở hộp ra, bên trong là một chiếc vòng ngọc trai lớn nhỏ cân xứng.

Thị lực Đoan Ngọ không đủ tốt, chỉ biết trong đó nhất định có tám mươi tám viên ngọc trai có kích thước lớn nhỏ khác nhau.

Đã lâu không chạm tay vào ngọc trai, trong lòng ngứa ngáy, nàng kiễng chân lên xem.

Yến Tử Kinh xem xét chiếc vòng: "Có phải ngọc trai Hợp Phổ không? Năm nay ta đến Hợp Phổ không tìm được viên nào tốt..." Hắn nhìn về phía xa.

Uất Trì phân phó: "Đưa vòng cho Yến đại nhân xem."

Ông lão vâng lời, lắc hộp, lấy chiếc vòng ra.

Thân thể lão run rẩy, chiếc vòng rơi xuống đất, lăn trên mặt đất, va chạm với cột trụ.

Rắc rắc, sợi dây đứt ra, Đoan Ngọ và các thiếu niên khác vội vàng đi tìm ngọc trai, cuối cùng cũng tìm đủ tám mươi tám viên.

Tất cả các thiếu niên không hẹn mà cùng đưa hết ngọc trai cho nàng.

Đoan Ngọ chỉ trực hô lên "Chậm thôi, chậm thôi", nàng dùng vạt áo đựng ngọc trai, rồi trả lại cho ông lão.

Ông lão than thở: "Haiz, đứt dây rồi? Vợ ta ngồi làm cả đêm mới xong..."

Đoan Ngọ thấy lão buồn bã, không khỏi nói: "Ta làm được, đưa ta một sợi chỉ vàng loại tốt." Uất Trì mỉm cười, Yến Tử Kinh khẽ nhún vai, cả hai đều không phản đối.

Đoan Ngọ ngồi xếp bằng ở hành lang, nàng trải những viên ngọc trai dưới ánh sáng, lăm băm gì đó, rồi nhẹ nhàng nhặt chúng lên, chậm rãi như làm bàn tính, lúc thì nhắm mắt vuốt ve, lúc lại cầm chúng trên tay.

Nàng dùng thời gian một nén nhang để khôi phục lại chiếc vòng bị đứt về hình dạng ban đầu.

Chúng thiếu niên cảm thán, Đoan Ngọ vừa thấy tự hào lại vừa xấu hổ.

Nàng sờ bím tóc đuôi sam, cười ha ha: "Ta luyện từ nhỏ ấy mà...! Nếu các người sinh ra ở đó, thì làm được vậy không có gì to tát."

Uất Trì hỏi Yến Tử Kinh: "Nàng ấy là người đệ mang từ Hợp Phố ra à?"
Yến Tử Kinh qua loa lấy lệ, ừ một tiếng.

Đoan Ngộ cười khinh, sao hắn có thể nói ra lời đáng xấu hổ như vậy?
Yến Tử Kinh uống thêm mấy ly, ngà ngà say. Hắn muốn cáo từ, nhưng bị Uất Trì nhẹ nhàng giữ lại mấy lần.

Đến khi mặt Yến Tử Kinh đỏ bừng, Uất Trì tự rót cho mình một ly, rồi rủ rỉ nói: "Trước kia ta đến Đại Đô, lệnh đường luôn giữ chân ta ở lại.

Quán trọ đơn sơ, Tử Kinh, nếu đệ không chê chỗ ta nhỏ thì ở lại đi.

Người đâu..."

Mấy thiếu niên bước tưới, đỡ lấy Yến Tử Kinh.

Đoan Ngộ nghĩ: Nếu tên này còn tỉnh chắc chắn sẽ không chịu ngủ lại qua đêm.

Uống ít rượu thôi, tự mình làm vậy, không ai cứu được.

Túi tiền của Yến Tử Kinh rơi xuống đất, Uất Trì nhặt lên đưa cho Đoan Ngộ: "Chăm sóc tốt cho chủ nhân của người."

Đoan Ngộ chộp lấy túi tiền, miễn cưỡng đi theo phía sau nam nhân kia.

Họ quay người đi đến một căn nhà có cách bài trí giống như ở Trung Nguyên.

Mấy thiếu niên đặt Yến Tử Kinh lên giường, giao phó: "Tám người hầu của các người đều đã đưa vào phủ theo yêu cầu.

Nước rửa mặt ở trong rèm, trên bàn có mận giải rượu và canh bồi bổ, chăn nệm cũng đã được dọn sạch.

Người phục vụ cho tốt, chúng ta không lo việc ở đây nữa."

Đoan Ngộ đã gượng gờng từ đêm qua đến giờ, mí mắt sắp đánh nhau đến nơi, tai thì ù đi.

Nàng ôm quyền nói: "Không tiền, không tiền."

Lúc đám người đã về hết, nàng ngồi xuống ghế, lắc đầu, chén luôn mận giải

rượu, rồi từ từ thưởng thức bát canh nóng.

Thấy Yến Tử Kinh say bất tỉnh nhân sự, nàng không khỏi vui vẻ: "Sao người nằm cứng đờ thế, tốt nhất là đến thẳng chỗ Diêm vương, ứng tuyển làm con rể ở đó đi!"

Nàng ngửi thấy mùi thịt dê còn sót lại trên tay, chạy đến bên rèm, lấy nước lã ra dành cho Yến Tử Kinh để rửa tay.

Dọn dẹp xong, nàng kéo chăn gối thơm phức ra phòng khách bên ngoài, nằm trên sàn ngủ một giấc.

Nàng nghĩ ở Hòa Điền đêm sẽ không nóng, ngủ một lúc là tỉnh.

Đúng như nàng dự đoán, khi nàng tỉnh dậy, nhìn đồng hồ cát, chỉ mới hai giờ trôi qua.

Nàng lén ném chăn nệm xuống dưới chân người đang say rượu kia.

Chậu lan đỏ yêu thích của Yến Tử Kinh được đặt ở đầu giường.

Đoan Ngộ đưa đầu về phía nhánh hoa, nhổ hai miếng nước bọt, coi như tưới hoa đi.

Lúc này nam nhân cử động một cái, Đoan Ngộ lập tức nhảy giật lùi lại.

Nhưng hắn vừa xoay người, nàng nhìn thấy chiếc nhẫn đá trên tay hắn đã không cánh mà bay.

Rơi mất rồi à?

Đột nhiên, ở gương đầu giường có vật gì động đậy.

Có người ngoài cửa sổ?

Đoan Ngộ không lên tiếng, cẩn thận đi đến bên cửa sổ, đột nhiên mở ra: "Ai đấy?"

Một bóng đen nhỏ nhắn chạy trốn như bay vào bóng tối ở hành lang.

Đoan Ngộ nhón mũi chân chạy sát theo sau, sau khi đuổi đến nơi thì thấy hai cánh cửa sắt mạ vàng, còn bóng dáng kia đã biến mất từ lâu.

Đoan Ngộ lén nhìn qua khe cửa, hình như có vài nữ nhân đang tán gẫu, nhưng nàng không nghe rõ họ nói gì.

Cửa đã khóa trái bên trong, Đoan Ngộ cũng không muốn xông vào.

Có người cười, có người than thở, có người đang chơi ngũ huyền cầm.
Có cô gái giọng hát uyển chuyển, đang hát mấy bài bằng tiếng địa phương.

Lúc Đoan Ngọ đang định quay về, bên trong có người hát lên một bản tình ca buồn.

"Đừng mong trần thế có trái ngọt.

Trong những khu vườn kia chỉ có tiếng cây đang khóc,

Người làm vườn sắp đến rồi, hãy cẩn thận!

Gió thổi qua một cái, tất cả chỉ còn là tro bụi."

Đoan Ngọ nghe mà hoang mang.

Những nữ nhân đó cũng là nô lệ sao?

Nàng mang theo cảm giác buồn rầu, tìm về phòng của Yến Tử Kinh.

Nhưng nhà sau chỗ Yến Tử Kinh ở như một cái mê cung.

Cứ đi mãi đi mãi vẫn không thấy đường...

Nàng toát mồ hôi lạnh, tự trách mình sơ suất.

Giọng hát vẫn văng vẳng đâu đây, nàng cố tìm về khung cửa sắt, tìm đường về.

Nàng đi bộ được một lúc lại thấy mình đang ở khu vườn nơi gặp Uất Trì lần đầu tiên.

Mặt trăng sau đám mây giống như nửa chiếc đĩa ngọc.

Dưới gốc cây bồ đề có một vật nhỏ đang động đậy.

Đoan Ngọ nhảy ra sau một cái cây, một chú mèo con kêu meo meo, trốn trong cỏ.

Đoan Ngọ nhỏ giọng nói: "Chờ chút, mèo con, ta cho ngươi ăn cá."

Bản tính của mèo rất nhạy cảm, chắc là biết nàng đang khoác lác, nên không động đậy, sau đó nhảy về phía hồ nước hình chữ nhật đang phản chiếu ánh trăng.

Đoan Ngọ không chịu bỏ cuộc, trực giác của nàng cảm thấy con mèo này có gì đó kỳ lạ.

Nàng đuổi theo đến mép nước, nhưng dưới chân trơn trượt nên rơi ùm xuống hồ, may mắn là những nô lệ được huấn luyện ở phường Mò Ngọc

đều là những tay bơi giỏi.

Đoan Ngọ tiếp xúc thân mật với làn nước, Tây Vực hạn hán ít mưa.

Nếu đã xuống nước, thế thì nàng bơi hai vòng cho thỏa.

Sự mệt mỏi trong sa mạc, nỗi thống khổ chốn nhân gian đều được nước cuốn đi.

Con mèo ngồi xõm ở góc hồ, đôi mắt nó có hai màu xanh vàng, đang nhìn nàng chăm chú.

Đoan Ngọ lặn xuống nước.

Con mèo đang ngấn người thì bất ngờ bị một nữ tử nhô lên khỏi mặt nước ôm lấy.

Đoan Ngọ cả người ướt sũng, leo lên bờ: "Tục nữ có câu: Kẻ tám lạng người nửa cân, người xảo quyệt, ta còn xảo quyệt hơn."

Con mèo không sợ người, nhưng lại không cam chịu, há miệng kêu vài tiếng, phô trương thanh thế với Đoan Ngọ.

Đoan Ngọ cười, vuốt tai con mèo.

Vừa lạc đường vừa lo lắng, nhưng bây giờ nàng đã quên đi tất cả.

Đoan Ngọ nghĩ: Cùng lắm thì mình nói tìm một nơi để giải tỏa.

Dù sao thì cũng không phải mình chạy trốn thật, nàng vẫn còn đang ở trong một cái lồng.

Cả người ướt đầm cũng không hay lắm, nàng phải kiếm chỗ nào đó hong khô y phục.

Nàng nảy ra ý tưởng, ở Tây Vực ít mưa hạn hán, thường có những không gian thoáng đãng như sân thượng.

Đoan Ngọ nghĩ xung quanh vườn của Uất Trì kiều gì cũng có một nơi như vậy.

Nàng vắt nước khỏi xiêm áo, ôm con mèo rồi đi ngang qua Phật đường, nơi đó có người đang nói chuyện.

Giọng nói của hần du dương, nhàn nhã, thoạt nghe rất giống tiếng của Uất Trì.

Nhưng tất cả những gì hần nói đều là thổ ngữ Tây Vực.

Trong màn đêm yên tĩnh, giọng nói của hần nghe như tiếng tụng kinh, vang vọng khắp đại sảnh, khiến người ta không khỏi tĩnh tâm.

Đáng tiếc còn có người khác đang nói chuyện, hai giọng nói chồng lên nhau, phá nát phong cảnh.

Đoan Ngọ nghĩ một lúc, người ta tâm sự, mình đứng xem náo nhiệt làm gì? Thế là vội vã đi đường vòng.

Cuối cùng nàng cũng tìm được một chiếc thang ở góc vườn.

Nàng leo lên tìm một nơi bằng phẳng, thoải mái.

Nàng cởi áo ngoài ra, dùng sức vắt kiệt.

Cẩn thận nhìn con mèo, nàng hít vào một hơi.

Con mèo này không phải mèo thuần chủng, khá giống mèo Trung Quốc nhưng lai "nửa mèo Ba Tư", còn nhỏ, có bộ lông trắng tinh, khá dễ thương, nhưng thiếu mất một chân trước, hình như là bị người ta tàn nhẫn cắt cụt.

Đoan Ngọ thở dài: Nô lệ không được coi là con người, chứ đừng nói gì một con mèo? Đáng thương quá.

Nó chỉ là một con mèo con, không có ai nuôi thì không có cách nào tồn tại.

Không giống như Uất Trì công tử, cho dù đi đứng không thuận tiện nhưng có thể dùng trí tuệ của mình để tung hoành khắp thiên hạ.

Bộ lông của mèo con mượt mà, óng ả, không giống mèo hoang.

Có lẽ nó được những nữ tử đang ca hát đằng sau cánh cổng sắt kia nuôi? Nàng vuốt ve con mèo, ngắm nhìn thành Hòa Điền, trầm tư hồi lâu.

Hàng ngàn ngôi chùa Phật giáo trong bóng đêm càng trở nên hoang tàn.

Mặc dù người Mông Cổ khoan dung với tất cả các tôn giáo, nhưng ngày càng có nhiều tín đồ Phật giáo ở Tây Vực, ở mảnh đất này trước đây Phật giáo từng rất hưng thịnh, nhưng giờ đã suy tàn.

Đoan Ngọ không quan tâm những thứ này, nàng đang suy nghĩ về tương lai của mình.

Sau này...!nàng sẽ đi đâu về đâu?
Đường như ông trời đang cố ý chống đối nàng.

Cơn mưa Tây Vực ập đến lúc nào không hay.

Khi hạt mưa rơi xuống, Đoan Ngọ hoàn hồn, vội vàng mặc áo ngoài vào.
Y phục còn chưa khô hẳn mà đã ướt thêm lần nữa, ơ nhưng thế lại hay, dễ bề lượn lẹo.

Ai ngờ vừa buông tay ra, con mèo ba chân kêu lên meo meo, cúi xuống bên cạnh sân thượng.

"Quay về đi, không phải là không nhảy được.

Nhưng mà để ta ôm người xuống..." Nàng chớp đôi mắt to, dỗ dành con mèo.

Con mèo phía dưới kêu meo meo, hoàn toàn không nghe thấy.

Đoan Ngọ nói: "Ngoan, đừng nhúc nhích, ta..."

Nàng dùng lại trò cũ, bất ngờ đưa tay ôm lấy con mèo.

Nhưng nàng dùng lực hơn lớn, trong nháy mắt, rơi từ sân thượng xuống.

Nàng "a" lên một tiếng, ôm chặt con mèo.

Một nam nhân cao lớn dang tay ra như muốn đón lấy nàng.

"Ngốc nghếch, chết người đấy!" Trong lòng nàng lập tức nảy lên suy nghĩ.

Nàng ngã cái bịch vào người nam nhân kia, đúng như dự đoán, nam nhân không thể đứng vững, ngã xuống bãi cỏ ngoài hiên nhà.

Đoan Ngọ thở hổn hển, chặt vật đứng dậy, hoảng sợ nhìn thấy con mèo vẫn bình an vô sự, đang trốn dưới mái hiên trú mưa.

Trời rất tối, nam nhân rên lên mấy tiếng nhưng không kêu đau.

Vẫn cầm lấy cánh tay Đoan Ngọ, hỏi: "Có sao không?"

"Người hỏi ta hay hỏi con mèo?" Đoan Ngọ nghĩ: "Còn người thì sao?"

Nam nhân mỉm cười trong ánh sáng mờ mờ: "...Ta không sao." Hảnh thả lỏng tay.

Đoan Ngọ sững sốt, nam nhân ngồi trên đất không ai khác chính là Uất Trì công tử, thành chủ thành Hòa Điền.

Nàng nhất thời hoảng sợ, không biết phải nói gì, đánh lau nước mưa trên

mắt.

Uất Trì yên lặng, Đoan Ngọ thấy hơi kỳ lạ, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Nàng cảm thấy sắp xảy ra chuyện gì đó.

"Muội lớn rồi, rơi xuống cũng nặng đấy." Uất Trì nói.

Đoan Ngọ nghe hắn nói thì không khỏi giật mình.

Hắn có ý gì?

"Uất Trì công tử, ta..." Nàng nói. Uất Trì ngăn nàng lại, nhẹ nhàng nói tiếp:

"Đoan Ngọ, ta còn định vượt biển để tìm muội, nhưng muội lại vượt đèo băng núi đến bên cạnh ta."

Đôi mắt to của Đoan Ngọ đầy vẻ ngạc nhiên.

Nàng "hả" một tiếng.

Lá cây đung đưa vì gió thổi, mưa phùn xào xạc.

Công tử vô tình, mắt phượng ngược lên, lặng lẽ mỉm cười..

Chương 5: 5: Ánh Trăng Trên Sông Ngọc

Dịch bởi Lumos | Ning Blossoming Subteam

Trong Phật đường tĩnh lặng, Đoan Ngọ và Uất Trì công tử ngồi bên chậu than.

Nàng nhìn những cành hoa trong bình, cảm thấy như mình đang ở trong cõi mộng.

Bồ Tát vì chúng sinh mà đổ lệ, nước mắt của người hóa thành mưa rơi xuống thế gian, nghe lộp độp rõ từng tiếng, dần dần biến thành lời nói của Uất Trì Vô Ý.

"...Là như vậy, ta đã gặp Bát nương tử và thống lĩnh, đồng thời có được hai đấu ngọc trai khiến ta có được ngày hôm nay.

Lúc đó, ta mười ba tuổi, đã biết nhận ơn một giọt, trả ơn một dòng.

Đối với ta mà nói, Bát nương tử là một nữ nhân xinh đẹp.

Bà ấy có con mắt tinh đời, nhìn một cái sẽ biết luôn giá trị của một viên ngọc trai, cũng sẽ không xúc động khi giám định ngọc.

Vào đêm trước khi rời đi, ta đã đến tìm Bát nương tử.

Ta nói: "Chiến loạn nhiều năm liên tục, ngọc Côn Sơn không còn sức ảnh hưởng như xưa.

Dưới gót chân sắt của quân Mông Cổ, ta không thể khôi phục lại vương triều nhà Uất Trì.

Tuy nhiên, ta muốn dựa vào sức mạnh của mình để thành lập vương quốc Bạch Ngọc ở Hòa Điền giống như phường Mò Ngọc ở Hợp Phố.

Vì vậy, ta cần loại ngọc tốt nhất và nhân tài giỏi nhất.

Khi ta có được năng lực này, liệu ta có thể đến tìm bà không?"

Ta vẫn nhớ nụ cười của bà ấy, một nụ cười cay đắng khiến người ta cảm thấy đau đớn.

Bà ấy nói: "Trái tim ta đã chết một nửa, đến lúc đó, trái tim ta đã biến thành máu của ngọc trai rồi.

Tiểu tử, nếu người thật sự quyết tâm như vậy, có thể hứa với ta một chuyện không?" Ta đáp: "Vậy phải xem là hứa cái gì đã?" Bát nương tử không thấp đèn, dẫn ta đến một dãy lán xiêu vẹo trên bãi biển.

Ở đó có một cái lán bên trong trải chiếu rơm và một ngọn đèn dầu đang sáng.

Có rất nhiều trẻ con đang ngủ ở đó...!Đột nhiên, Bát nương tử nắm lấy tay ta, thở dốc đầy thống khổ, nói: "Nơi này có một bí mật.

Tiểu tử, nếu người nói chuyện này ra ngoài, ta thề sẽ không để người rời khỏi Liêm Châu." Ta bị bà ấy nhéo phát đau, bèn nói: "Ta lấy danh dự của gia tộc Uất Trì ra thề, ta sẽ giữ bí mật."

Uất Trì liếc nhìn Đoan Ngọ, đôi mắt đen của nàng đầy vẻ bối rối.

"Bà ấy mới nói với ta: "Ta sinh ra đã xấu xí, nhưng cũng gặp được một người đối xử thật lòng với ta.

Ở phường Mò Ngọc, hãn là nam nhất đẹp nhất, cũng là nô lệ duy nhất không quên cuộc sống tự do trước khi bị bắt.

Để trừng phạt hãn, người Mông Cổ đã hủy đi khuôn mặt của hãn, bắt hãn làm việc cả ngày lẫn đêm.

Sau khi ta trưởng thành, những nô lệ khác đều chê ta, đem đến đều tránh né ta.

Nhưng người này, hẳn tôn trọng ta, yêu mến ta.

Ta cũng tôn trọng hẳn, yêu mến hẳn.

Mặc dù hẳn bị hành hạ thành gù, khuôn mặt còn rất đáng sợ, nhưng ta cảm thấy hẳn vẫn trẻ và vẫn rất anh tuấn.

Ở chỗ này của chúng ta, tình yêu giống như bông hoa dại, chỉ có thể để nó trở thành bí mật để người khác không chú ý đến.

Hẳn thích kể về thời niên thiếu, hẳn là một chiến binh, từng chạy như bay trong rừng núi, hẳn cũng thích nói về việc nghe thấy bản tình ca của thần biển vào ban đêm...!Sau đó...!Chúng ta không có sau đó, hẳn đột ngột qua đời.

Mấy tháng sau, ta sinh hạ một bé gái.

Ta nhớ hôm đó là ngày mồng năm tháng năm, trong lúc hôn mê ta ngửi thấy mùi thơm của cây xương bồ.

Người biết không? Khi ta được thăng chức thành quản sự, ta nhìn thấy một đứa bé nô lệ đang tập đi ở gian phòng này, nàng vừa ngã nhào đã đứng lên cười.

Người ta gọi nó là Đoan Ngọ.

Ta không thể nhìn lầm, đôi mắt của nó giống hệt nam nhân kia!"
Đoan Ngọ há to miệng, nước mắt trực trào ra.

Nàng biết rất chính xác mình vừa nghe thấy điều gì.

Bát nương tử và nam nhân chưa từng gặp mặt kia là cha mẹ của nàng sao? Đoan Ngọ không phải là đứa bé sinh ra đã bị bỏ rơi, nàng có cha, cũng có mẹ.

Sớm chiều chung đụng, Bát nương tử luôn nói năng thận trọng, đưa nàng đi

sờ từng viên ngọc trong bóng tối, kể cho nàng nghe giai thoại khi gió biển nổi lên.

Nhưng sao bà ấy chưa từng nhắc đến nam nhân đó, chiến binh thiếu niên từng chạy như bay trong rừng núi, người nô lệ thích nghe bản tình ca của thần biển vào ban đêm? Tịch Tịch nói với Đoan Ngọ: Vì sao Bát nương tử lại đối xử đặc biệt với người vậy? Đoan Ngọ chỉ cười hì hì, nói: Thật hả? Chắc bà ấy nghĩ ta khó đối phó nên đặc biệt chú ý đến ta.

Bát nương tử giao nàng cho Halbala, bảo người ta đem nàng đi cúng tế cho thần biển.

Lúc đó Đoan Ngọ hơi nảy sinh lòng hận thù, nhưng người nàng hận không phải Bát nương tử.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới ngày đó có một cặp mắt cứ chăm chú nhìn nàng? Cho đến khi Đoan Ngọ nhắm mắt cam chịu số phận, nàng vẫn cảm thấy ánh mắt ấy đang tập trung vào khuôn mặt và cơ thể mình.

Nàng từng cho phép bản thân quên đi hình ảnh này...!Nhưng bây giờ, nàng không thể nào quên được, nàng không hận Bát nương tử, giờ nàng đã hiểu...!Nỗi lo lắng, thống khổ gợn lên từ tận đáy lòng, bùng nổ thành tiếng khóc.

Nước mắt của Đoan Ngọ tuôn rơi.

Nàng ôm bả vai run rẩy, hy vọng ngọn lửa sẽ ấm hơn chút nữa.

Một xiêm áo rơi xuống trên vai Đoan Ngọ, Đoan Ngọ nhìn thấy rõ người trước mặt mình là Uất Trì, so với ánh lửa, ánh mắt hắn còn yên tĩnh và ấm áp hơn.

Tiếng mưa rơi nhỏ dần, con mèo ngồi dưới góc bàn kêu khe khẽ vài tiếng.

Mùi đất hòa với mùi lá bồ đề, bảng lảng bay trong gió.

Đoan Ngọ lau nước mắt.

Nàng không còn coi mình là tiểu hài tử nữa, nàng cũng không cần Uất Trì thương cảm, an ủi.

Nàng tỉnh tâm trở lại, tính toán khoảng cách từ Liêm Châu đến Hòa Điền, trên mặt vẫn còn sự mờ mịt, đôi mắt được gột rửa bởi những giọt nước mắt, trở nên sáng ngời như những ngôi sao sáng chói giữa bầu trời đêm.

Sau đó, Uất Trì nói tiếp: "Lúc ấy, ta hơi sợ.

Nhưng cảnh đời ta cũng lận đận, ta cảm nhận được nỗi khổ của Bát nương tử.

Bát nương nói với ta: "Tiểu tử, nếu người nguyện ý, hãy đưa con bé ra ngoài..." Ta làm theo lời bà ấy, đốt một cây đuốc lên.

Ta đi tới cửa sổ, nhỏ giọng gọi: "Đoan Ngộ, Đoan Ngộ?" Một lát sau, ta thấy một cô bé đang ngủ bên cửa sổ tỉnh dậy.

Nàng mặc một cái yếm, bên ngoài là lớp áo choàng, tóc dài đến tai.

Nàng mơ mơ màng màng leo lên cửa sổ, kiễng chân nhìn ta, chỉ ngón tay vào mình, nói: "Đoan Ngộ sao?" Ta lập tức cười lên, bế nàng ra khỏi cửa sổ thấp.

Nàng rất nhẹ, giống như một con mèo...!Đoan Ngộ, muội biết lúc đó muội đã nói gì với ta không? Muội nói: "Ca ca, ca có thể đưa ta đi không?" Lúc đó ta không có cách nào đưa muội đi.

Ta nói với muội: "Lần sau tới, ta sẽ đưa muội đi." Nghe xong, muội hài lòng, ngủ thiếp đi trong vòng tay ta.

Lúc ta đến chỗ Bát nương tử, bà ấy nói: "Uất Trì Vô Ý, nếu như người bằng lòng để cô bé này trở thành trợ thủ giúp người thành lập vương quốc Bạch Ngọc.

Ta sẽ truyền dạy cho nó tất cả những gì ta được học.

Nhưng ta không thể chờ người quá lâu, người phải đến đây trước khi con bé tròn mười lăm tuổi.

Ta sẽ nghĩ cách để nó đi cùng người.

Nhưng...!cuộc sống tràn đầy bất hạnh, nếu người không thể đến đúng hẹn, ta cũng không trách người." Ta suy nghĩ một lúc rồi đồng ý.

Bát nường tử bèn rút con dao nhỏ ra, đâm rách cánh tay ta, ném thử vị máu.

Ta nói với nàng: Ta Uất Trì Vô Ý một ngày nào đó sẽ đến đón Đoan Ngọ.

Bà ấy tin tưởng ta, cũng đưa cho ta một tín vật.

Đoan Ngọ, muội đoán được là gì không?"

Đoan Ngọ lắc đầu.

Uất Trì cười đầy ẩn ý.

Lấy từ dưới đáy tượng Bồ Tát làm bằng bạch ngọc ra một chiếc hộp sắt rỉ sét.

Hắn ôn tồn nói: "Từ lúc đóng nó lại, đã hơn mười năm ta chưa từng mở ra.

Thời niên thiếu ta từng thề: Đợi đến lúc ta gặp Đoan Ngọ, sẽ cho nàng thấy.

Đồ có còn ở đó không?"

Hộp sắt không có khóa, Đoan Ngọ mở nắp hộp ra, phát hiện một lọn tóc ngắn đã khô vàng, được buộc bằng một dải dây màu xanh.

Nàng nhìn vào khuôn mặt của Uất Trì, nụ cười của hắn nhẹ như gió thổi qua đầm sen, sự tha thiết trong mắt phượng thâm sâu như biển cả.

"Đây là tóc của muội lúc còn nhỏ.

Bát nường tử đã cắt nó, ta xé y phục buộc nó lại." Hắn cười nói: "Khi đó, tổng cộng ta chỉ có hai bộ y phục rách rưới, mảnh nào mảnh nấy tung bay trong gió.

Kéo nhẹ một cái là ra một dải, dáng vẻ kia rất chi là tiêu sái! Muội không tin à?"

Đoan Ngọ lắc đầu, không khóc nữa, mỉm cười.

Nàng cầm lấy lọn tóc kia, chà lên khuôn mặt.

Uất Trì ngồi xuống, nhìn thẳng vào nàng nói: "Mùa hè này Nặc Mẫn vương tử bệnh nặng, xảy ra rất nhiều chuyện.

Bởi vì năm đó ta rời Liêm Châu là mùa thu, ta dự định mùa thu năm sau sẽ liên lạc với Bát nương tử, nghĩ cách đón muội.

Giờ muội cũng vừa đúng mười lăm tuổi đúng không?"

Đoan Ngộ không lên tiếng.

Uất Trì Vô Ý không nói dối.

Hắn là thành chủ thành Hòa Điền, thanh danh hiển hách, cách xa Liêm Châu cả ngàn dặm, thì có thể có mưu đồ gì với một nữ nô lệ như nàng? Nhưng tất cả những chuyện này xảy đến quá nhanh, nàng không thể nào bình tĩnh đón nhận.

Nàng đắm chìm trong suy nghĩ của mình đến nỗi không nhận ra ngoài trời mưa đã tạnh.

Uất Trì nói thêm: "Hôm nay Uất Trì đến thăm, lúc ta nghe được cái tên Đoan Ngộ và nhìn thấy muội, ta bèn nghĩ: Trong chốn u minh vẫn có thiên ý? Cho nên, trong bữa tối ta đã sai người cầm ngọc trai đến kiểm tra, quả nhiên đúng như ta đoán.

Chỉ là tính khí của Yến Tử Kinh hơi...! Trước khi trời mưa, ta vẫn luôn nghĩ về chuyện của muội, nhưng muội lại đi theo con mèo ta nuôi, rồi từ trên trời rơi xuống! Sao muội lại trở thành nô lệ của Yến Tử Kinh? Nhưng dù sao ta cũng phải cảm ơn Tử Kinh đường xá xa xôi mang muội tới đây."

Đoan Ngộ nhú mào, suy nghĩ một lúc rồi nói ngắn gọn: "Ta phạm tội.

Hắn cứu ta ở bờ biển.

Hắn bán ta một lần không thành nên để ta theo hắn đến Hòa Điền.

Đồng hành cùng ta có năm nữ nô lệ.

Chết mất một người, còn lại bốn người.

Hắn bắt những nữ nô lệ khác uống bột ngọc trai.

Ta nhất quyết không uống, hắn cũng không quan tâm.

Hắn biết ta được nuôi lớn ở phường Mò Ngọc."
Uất Trì im lặng.

Y phục của hắn đã được lửa hong khô, cổ tay lộ ra một vết bầm tím.

Đoan Ngọc nói: "Tay của người...?"
"Không có gì.

Không sao cả." Hắn đưa mắt nhìn Đoan Ngọc: "Muội...! đã học về các loại châu ngọc rồi chứ? Đã học về ngọc Hòa Điền chưa?"
"Chưa.

Những năm gần đây, ngọc Hòa Điền ngày càng hiếm, ta muốn học cũng không có cách." Đoan Ngọc thành thật trả lời.
Trên mặt Uất Trì cũng không biểu hiện gì là thất vọng.
Hắn sờ lên chiếc trán ngọc, mắt phượng cong cong, cười nói: "Không học càng tốt, đợi ta dạy cho muội.

Đoan Ngọc, muội không phải là một nữ tử bình thường, muội là người của vương quốc Bạch Ngọc.

Muội là người đầu tiên có ước hẹn với ta, đừng thất hứa đấy."
Ngón tay mảnh khảnh của hắn nhẹ nhàng đặt lên cằm Đoan Ngọc, mang theo chút hơi lạnh.

Đoan Ngọc đảo mắt, hắn lau đi vài giọt nước mắt trên khóe môi nàng rồi rút tay lại.
Người lập ước hẹn với hắn là Bát nương tử.

Nhưng nếu đó là tâm nguyện của mẹ, Đoan Ngọc cũng hy vọng bản thân có thể thực hiện được.

Nhưng liệu sau khi học xong, nàng có đáp ứng kỳ vọng của Uất Trì Vô Ý

không? Nàng không chắc.

Muốn đổi xử chân thành với người khác cũng phải có lòng thành.

Nàng không thể đùa giỡn, làm qua loa với Uất Trì.
Cái gì cũng có giá của nó.

Để thành lập vương quốc Bạch Ngọc, cần bao nhiêu thời gian và sự hy sinh? Nếu như Uất Trì muốn bắt chước phường Mò Ngọc ở Liêm Châu, vậy thì cho dù nàng có lòng trợ giúp chuyện buôn bán, cũng không thể lấy chiếc roi đã từng quất vào thân mình để đánh người khác.
Đoan Ngộ đang định trả lời thì Uất Trì đẩy cửa sổ ra, thở dài: "Trăng lại sáng rồi.

Đoan Ngộ, muội có muốn đi ngắm trăng Hòa Điền không?"

Đoan Ngộ dùng hai tay xoa mặt, gấp bộ y phục của Uất Trì lại, đặt lên kệ.

Nàng đứng dậy nói: "Đó không phải trăng sao?"
Nàng theo sau lưng nam nhân, nhìn vầng trăng sáng treo cao nơi góc cửa sổ.

Đêm ở ốc đảo ngày càng sâu.
Lúc này, một người hầu gõ cửa, Uất Trì ân cần hỏi: "Yến công tử uống rượu xong có bị khó chịu không?"
"Hồi bẩm chủ nhân, Yến đại nhân đã ngủ say rồi."
Uất Trì thấp giọng dặn dò vài câu rồi bế con mèo đang nằm ở Phật đường đưa cho người hầu.

Thiếu niên cung kính cúi chào rồi mới lui ra.
Uất Trì quay lại, quan sát Đoan Ngộ một lúc, sau đó ngoắc tay nói: "Trăng ở chỗ này chỉ là trăng trong sân.

Ta dẫn muội đi ngắm trăng thực sự của Hòa Điền."
Đoan Ngộ hơi do dự, nhưng vẻ mặt chân thành của đối phương khiến nàng khó lòng từ chối.

Tâm tư nàng vẫn hơi loạn, ra ngoài hít thở không khí trong lành cũng không phải ý kiến tồi.

Nàng nhạy cảm nghĩ: Nếu Uất Trì có dự định với nàng thì hẳn phải thương lượng với Yến Tử Kinh thế nào?

Nàng chạy vào vườn, rồi dừng lại.

Uất Trì kéo lê một chân đi theo, giọng nói hơi khàn: "Đoan Ngộ, mưa xong đường trơn."

Đoan Ngộ đồng ý: "Được, hay là người dẫn đường đi."

Nàng đi theo Uất Trì, dõi theo bước chân của hắn.

Tà áo dài của hắn lấm lem bùn đất, cọ vào cỏ xanh, phát ra tiếng xào xạc.

Đoan Ngộ đột nhiên cảm thấy đáng đi của hắn không hề nặng nề, mà ngược lại khá ung dung, vững vàng, thấy mình đúng là lo lắng vô ích, không khỏi mỉm cười.

Họ bước ra khỏi một mái vòm được bao quanh bởi những tán cây bồ đề, phía dưới là lực sĩ Kim Cang làm bằng đá đen.

Cửa hông mở ra, bên ngoài là một chiếc xe do hai con bò trắng to khỏe kéo.

Uất Trì công tử đỡ Đoan Ngộ lên xe.

Hắn chậm lại một chút, rồi dùng lực cánh tay ngồi vào.

Đoan Ngộ tò mò hỏi: "Chúng ta không cần phu xe à?"

Uất Trì mỉm cười: "Không phải có muội rồi sao?"

"Ta?" Đoan Ngộ nghiêng đầu.

Dường như nàng thật sự đã thoát khỏi đau buồn, mặt mày khoan khoái nói.

Uất Trì Vô Ý mỉm cười, lấy từ trong tay áo ra một cây gậy liễu gai dài màu xanh lá cây.

Hắn khẽ quất lên một cái, cây gậy vung ra, đập vào mông con bò.

"Xoạch" một cái, hai con bò dùng toàn lực phi nước đại về phía đông.

Chiếc xe bò phóng nhanh như gió, ánh trăng theo họ đi mấy chục dặm.

Ánh trăng ở Hòa Điền ban đầu chiếu từ tán cây nhót trong ốc đảo, sau đó lan ra rìa tàn tích của hàng ngàn ngôi chùa.

Khi những người đi đêm dần rời khỏi thành phố, dãy núi Côn Lôn hùng vĩ cũng hiện ra.

Đỉnh núi tuyết bạc trắng, ánh trắng có màu thủy ngân.

Linh hồn của Đoan Ngọ như bị khuấy động, tràn ra tia lửa bởi cảnh sắc thiên nhiên tươi đẹp.

Những tia lửa còn sót lại trên gò má thiếu nữ được đôi mắt trong veo của nàng ném xuống dòng sông rộng mênh mông phía trước.

Dòng sông lấp lánh ánh sáng bạc, chảy mãi không ngừng, tựa như cuộc đời.

Uất Trì nhìn nàng chăm chú, nói: "Đây là sông Ngọc Long Khách Thập.

Trong tiếng Đột Quyết là sông Bạch Ngọc.

Không có nó sẽ không có ngọc Côn Sơn."

Hắn hô lên một tiếng thật dài, xe dừng lại trên bãi sỏi ở thung lũng ven sông.

Đoan Ngọ nhảy khỏi xe trước, nàng có vẻ khá tinh nghịch, nắm lấy cành liễu trong tay Uất Trì.

Uất Trì muốn đưa cành liễu cho nàng chơi nên hơi nghiêng người về phía trước, Đoan Ngọ nhân cơ hội này đỡ hắn xuống.

Nàng lập tức rời khỏi hắn, quay lưng lại, quơ lên quơ xuống cành liễu gai, đập lên nền sỏi cứng.

Nàng đột nhiên nhếch miệng, hóa ra đế giày đột nhiên bị thủng một lỗ, lộ ra hai ngón chân.

Nàng lẽ lười, làm bộ như không có chuyện gì, quay đầu nhìn Uất Trì.

Uất Trì cầm một cây trượng cao đến thắt lưng, khẽ mỉm cười rồi bước về phía trước.

Cây trượng đập vào đá, phát ra âm thanh leng keng.

Đoan Ngọ theo hắn đi vòng quanh khúc sông.

Uất Trì đứng quay mặt về hướng gió, gật đầu với nàng.

Một đám mây nhẹ nhàng mơn trớn vầng trăng bạc.

Sông Ngọc Long Khách Thập trông giống như dải ngân hà.

Đoan Ngọ nhìn xuống, có thể thấy rõ khung cảnh trên sông, không khỏi thán phục.

Dòng sông lớn chảy xiết, những ngọn núi tuyết in bóng trên mặt nước.

Trong những đốm sáng mờ nhạt như có cô gái Tây Vực khóa thân đứng đó.

Tay các nàng cầm một cái giỏ, thỉnh thoảng cúi xuống, từng bước một đi về phía trước, mặc cho tuyết tan, sông băng chảy qua eo và chân.

Trong bóng đêm, tấm lưng trần của nữ tử tỏa ra ánh sáng như ngọc, khiến người ta quên đi những suy nghĩ xao lãng.

Trên đầu các nàng quấn những chiếc khăn có màu sắc rực rỡ, nhìn từ giống như đoàn tiên nữ giáng xuống dòng sông ngọc, hoặc như những đóa hoa tản mát trên dòng nước...

Uất Trì trầm giọng nói: "Ngọc Côn Sơn lấy từ dòng sông này là loại tốt nhất.

Từ xưa đến nay, các cô nương và phụ nhân đều đến dòng sông này để mò ngọc.

Mẹ ta nói: Mỹ ngọc là linh hồn của mặt trăng, nơi nào có trăng sáng nhất, nơi đó cất giấu loại ngọc tốt nhất.

Nhưng ngọc cũng giống với ngọc trai, hội tụ âm khí của đất trời, cho nên chỉ nữ nhân mới có tư cách làm công việc này.

Đoan Ngọ, muội nói xem, muội có thích ngọc Côn Sơn giống như thích ngọc trai Hợp Phố không?"

Đoan Ngọ ngẩng nhìn dòng sông, gật đầu.

Thật ra thứ nàng thích là vẻ đẹp của ngọc trai Hợp Phố chứ không phải giá trị của nó.

Ngọc Côn Sơn ở trong lòng nàng, bởi vì đêm nay, cũng là vì Uất Trì công tử, lại có thêm một màu sắc thần bí.

Nàng đột nhiên hỏi: "Những nữ nhân kia...!có phải nô lệ không?"

Uất Trì lắc đầu: "Các nàng không phải nô lệ của ai cả, nhưng họ luôn nỗ lực tìm kiếm ngọc."

Ngọc thạch có thể đổi lấy thực phẩm, y phục và thuốc.

Mọi thứ trên đời đều có giá."

Đoan Ngọ đảo mắt.

Nàng nhớ Uất Trì từng nói về đế quốc Bạch Ngọc...!cái đó đáng giá bao nhiêu?

Uất Trì dường như không biết suy nghĩ của nàng, tâm trí mê say, im lặng ngắm nhìn dòng sông Ngọc Long Khách Thập.

Nàng là người lớn lên ở phường Mò Ngọc, từng nhìn thấy những nô lệ trực lợi từ phía các thương nhân, Đoan Ngọ đột nhiên cảm động trước vẻ mặt của hắn.

Nàng nghĩ đến Bát nương tử, trong lòng không khỏi muộn phiền.

Mũi nàng ê ẩm, nàng ngẩng đầu nhìn trời, nơi có những con đại bàng núi đang dang rộng đôi cánh bay vút lên.

Uất Trì ngẩng đầu lên, lúc này giọng nói của hắn nghe trùi mền.

"Đoan Ngọ, ta biết muội đang nghĩ về mẹ.

Lúc ta do dự, ta cũng nghĩ về mẹ ta.

Lúc ta còn bọc tã, gia tộc Uất Trì suy tàn.

Mọi người đều chế nhạo chúng ta vì mất đi vinh quang ngày xưa.

Cha ta còn bỏ rơi mẹ con ta, chọn một giai nhân khác.

Vì ông ta cảm thấy một đứa bé như ta không thể kế thừa chí hướng của ông ta.

Sau khi mẹ qua đời, ta lang thang khắp nơi, dần quên đi dung mạo của bà

ấy, nhưng vẫn nhớ tiếng cười và dấu chân của bà trên sông Ngọc.

Dù đi đâu, chỉ cần nhớ đến mẹ, nhắm mắt lại, ta có thể nghe thấy tiếng nước chảy của con sông.

Lập đi lập lại.

Muội thử nhắm mắt, xem có nghe được âm thanh của biển không?"
Đoan Ngọ nhắm hai mắt lại.

Một lúc lâu sau, nàng mở mắt ra, hốc mắt ươn ướt.
Nàng thở dài, kiên định nói: "Một ngày nào đó, ta sẽ quay lại tìm mẹ."
Uất Trì dẫn Đoan Ngọ ra khỏi thung lũng bên sông.

Dòng sông rong ruổi qua những con dốc hẹp, hai bên bờ lau sậy xào xạc.
Bên kia sông, bóng đen lay động, và cụm đuốc cháy sáng trên sườn núi.
Đoan Ngọ hỏi: "Đó là nhà à?"

"Đúng vậy, muốn có được ngọc thạch đẹp nhất thì phải thành lập nơi quản lý người mò ngọc ở nơi nguy hiểm nhất trên dòng sông Ngọc Long, để có thể tuyển chọn ngọc kịp thời.

Những ngôi nhà đó vẫn đang xây dở...!Chờ một chút..."
Hắn vừa dứt lời, bên kia vang lên mấy tiếng lao xao.

Có tiếng la hét, rồi tiếng bước chân đến rồi đi.
Uất Trì im lặng lắng nghe, ánh mắt sáng rực.

Mấy người kia vội vàng xuống nước.

Thủ lĩnh báo cáo gì đó bằng thổ ngữ Hòa Điền.
Đoan Ngọ vốn tưởng hành động của Uất Trì tối nay là bí mật.

Sau đó thì thay đôtì suy nghĩ: Thân là thành chủ, làm gì có chuyện tự do đi lại vào ban đêm.
Uất Trì xua tay, trên môi hiện lên một nụ cười.

Đoan Ngọ bị nụ cười đó làm giật mình, chưa kịp suy nghĩ, Uất Trì đã nói:

"Bờ bên kia cũng không an toàn hơn ở đây đâu.

Muội ở lại đây, ta đi một lát rồi quay lại."

"...Được! Thành chủ cứ tự nhiên.

Ta sẽ không đi đâu cả."

Uất Trì đưa cho nàng cây trượng bạc, cúi xuống nói: "Bên trong cây trượng này có độc, đâm một nhát có thể đưa người và súc vật vào chỗ chết.

Cầm lấy, đừng từ chối!"

Đoan Ngọ gật đầu, tim đập nhanh, vội vàng nói: "Người phải cẩn thận đấy."

Một tên đại hán công Uất Trì lên lưng, băng qua sông.

Đoan Ngọ nhìn chăm chăm bờ bên kia, không khỏi cảm thấy lo lắng.

Ngoài tiếng nước chảy và âm thanh huyền ảo, nàng còn nghe thấy những tiếng khác, đó là âm thanh nặng nề từ dãy núi Côn Lôn, tiếng chim muông và những tiếng vang trùng điệp của màn đêm.

Nàng ôm vai nhìn xung quanh, dựa vào ánh trăng để phân biệt mọi thứ.

Đột nhiên, nàng nhận ra một con thằn lằn bị đứt đuôi bò ra từ đám lau sậy ven sông.

Lúc này giữa đám lau phát ra vài tiếng lao xao.

Nàng không hét, đè nén nỗi sợ hãi.

Tấn công phủ đầu...!Nàng không thể chờ người ta bất ngờ tấn công mình trước được.

Dưới ánh trăng, đám lau sậy tỏa ra tà khí.

Đoan Ngọ yên lặng, giơ cây trượng lên, bất ngờ lao về phía đó.

Nàng chọc vào đám sậy, chĩa đỉnh nhọn của cây trượng vào sinh vật kia.

Nàng choáng váng, người co lại, kêu "a" lên một tiếng.

Là một đứa trẻ tóc đỏ...!Là người đã theo họ vào thành, sóc nhỏ!

"Tại sao lại là người?" Đoan Ngọ dọa dẫm: "Này, người không được động đây."

Răng sóc nhỏ va vào nhau lập cập, toàn thân run lên.

Chiếc khăn tay quấn ở lòng bàn tay như bị thứ gì đó xuyên qua, máu tươi từ đó chảy đầm đìa.

Đoan Ngọ lấy can đảm ngồi xổm xuống, sóc nhỏ há miệng, phun ra một mùi thơm ngọt ngào của hạt thông.

Cậu ta nhìn chăm chăm vào Đoan Ngọ, cố hết sức nói:

"Tỷ tỷ xinh đẹp,Đừng thương hại ta,Cũng đừng giúp ta.Ta đã chuẩn bị xong:Có vàng thì có rắn,Có hoa thì có gai,Có ngọt thì có khổ,Có sống thì có chết!"

Trong mắt Đoan Ngọ bốc lên lửa giận, thấp giọng: "Người phạm phải lỗi gì, còn trẻ vậy đã chuẩn bị để chết? Ta giết người, lừa dối người khác, nhưng ta cảm thấy sống còn hơn chết.

Người chỉ biết nói lời hay ý đẹp.

Nếu đã chuẩn bị để chết thì sao lại trốn đến nơi này?"

Sóc nhỏ nhắm mắt lại, nghiêng răng nói vài câu: "...Ca ca...!Ca ca..."

Trước mắt Đoan Ngọ, bỗng nhiên sương mù dày đặc: Chuyện này là thế nào? Người gây ra náo loạn ở bờ bên kia chính là sóc nhỏ? Cậu ta không phải chỉ là một nhà thơ lang thang thôi sao? Tiếng ồn ào dần biến mất, không có nhiều thời gian để quyết định...!Nàng nhặt vài viên đá dính máu trong đám lau sậy ném xuống nước.

Nhanh chóng đứng dậy, chạy dọc theo bờ sông.

Chạy được một lúc, thì nàng xuống nước, dùng cây trượng khuấy động mặt sông.

Người bên bờ bên kia phát hiện ra nàng, Uất Trì hô lớn: "Đoan Ngọ?"

Nàng lớn tiếng đáp: "Vừa rồi có con cá lớn..." Nàng trượt chân rơi xuống nước.

Uất Trì không cần người công, tự kéo lê thân mình đến bờ sông bằng tốc độ không thể tưởng tượng được.

Đoan Ngọ đứng trong dòng nước, một tay cầm trượng, một tay cầm hòn đá: "Ngọc! Thành chủ, ta tìm được một khối ngọc!"

Uất Trì cười lắc đầu: "Đó không phải ngọc.

Mau lên đi!"

Đoan Ngọ trầm tư suy nghĩ, nhe răng cười.

Mấy người đi xuống bờ sông, như thể đang tìm con "cá lớn".

Đoan Ngọ được đưa đến một ngôi nhà gỗ đang đốt lửa, Uất Trì đưa cho nàng một bát canh cá.

Nàng hỏi: "Nguy hiểm đã qua chưa?"

"Ừ."

Trước đây ở bờ sông này thường xuyên xuất hiện lợn rừng và chó sói.

Có lẽ ở trên núi đói quá nên xuống dưới xuôi.

Họ nhất thời hoảng sợ thôi, không có gì đáng nhắc." Uất Trì bình tĩnh nói.

Đoan Ngọ băn khoăn, không biết có nên nói cho hẳn về chuyện của sóc nhỏ không? Nếu như...!hắn không tha cho sóc nhỏ thì sao? Sóc nhỏ...!rốt cuộc đã làm gì?

Nàng nhanh chóng kiên trì với quyết định vừa đưa ra: Cho dù sóc nhỏ có phạm tội ác tày trời, nàng cũng không muốn trở thành người tố giác cậu ta.

Nàng không muốn để Uất Trì nhìn ra, cũng thẹn với lương tâm khi đối diện với khuôn mặt hiền lành, tươi cười này nên chỉ có thể giả vờ ngủ.

Uất Trì dường như không ngờ đánh thức nàng dậy.

Đoan Ngọ đang muốn ngủ thật luôn thì hẳn tới vỗ vào người này: "Về thôi?"

Ngay cả lúc lên xe, nàng cũng làm ra dáng vẻ mệt mỏi.

Lúc chiếc xe bò dừng lại trước phủ Uất Trì, cuối cùng nàng cũng mở mắt ra.

Bầu trời vẫn còn tối, ánh trăng sáng mờ.

Uất Trì cũng không vội xuống xe, nhìn chăm chăm vào nàng, nghiêm túc nói: "Đoan Ngọ, ta sẽ khiến muội được ở lại đây."

Mặt nàng nóng lên, không phải là thiếu nữ hoài xuân mà là vì áy náy.

Từ bóng của tượng lực sĩ Kim Cang, một chàng thiếu niên dắt ngựa lao ra.

Người này có khuôn mặt như băng ngọc, giọng điệu còn lạnh hơn ngọc:

"Đó không phải chuyện người có thể định đoạt được, Vô Ý ca ca."

Uất Trì im lặng trong chốc lát, sau đó miễn cưỡng cười: "Tử Kinh đấy à? Xem ra tửu lượng của đệ khá hơn rồi, chắc công phu cũng vậy."
Đoan Ngọ thò đầu ra.

Trời đất quỷ thần ơi, Yến Tử Kinh...!Hắn không hề say...? Chẳng lẽ hắn đi theo hai người họ suốt chặng đường?
Yến Tử Kinh cười nhạt nói: "Ta không uống được nhiều, chỉ là đeo nhẫn giải rượu thôi.

Ta nghe nói, có người ở phường Mò Ngọc không ngừng hỏi thăm về người, cho nên mượn nha đầu này để thăm dò.

Quả nhiên, Vô Ý công tử rất có lòng.

Lúc người bảo ông lão kia mang ngọc trai ra, ta đã biết người muốn chơi với ta.

Một người vừa đưa tay ra đã làm đứt sợi dây chuyền thì sao người có thể sai người này đến triều đình Mông Cổ được?"
Uất Trì vẫn giữ nụ cười: "Tử Kinh, đệ đúng là thông minh.

Ta có quan hệ với phường Mò Ngọc.

Nhưng là một người tay trắng dựng nghiệp nên ta muốn giữ bí mật về nguồn gốc tài sản của mình.

Mới vừa rồi ta xác nhận được Đoan Ngọ là con gái của một cố nhân.

Vốn định chờ đệ nghỉ ngơi xong thì tìm đệ thương lượng."
"Ta nghỉ ngơi đủ rồi.

Người từ chối không giúp ta, ta không thể cưỡng cầu.

Ta về thành sớm hơn hai người, tất cả người hầu đều đang chờ ở cửa thành.
Cô bé này là hàng của ta.

Bây giờ ta chưa muốn bán nàng ta, cũng sẽ không đưa nàng ta cho người,

bởi vì dù sao người cũng đã lừa dối ta."
Uất Trì thở dài: "Tử Kinh, đệ quá đa nghi.

Đệ tới phủ của ta nói muốn xin văn thư thông quan.

Nhưng chẳng phải đệ đang giữ lá thư thông quan có con dấu của Yến Thiếp Mộc, viên quan phụ trách những việc cơ mật của Đại Nguyên sao? Đương nhiên, ta không trách đệ."

"Không buôn bán, không gian dối.

Đây là điều người dạy ta." Yến Tử Kinh nói.
"Vô Ninh nói "binh bất yếm trá".

Ta cũng dạy đệ điều này." Uất Trì nói.
Đoan Ngộ hoàn toàn tỉnh táo, cắn môi.

Yến Tử Kinh bất chấp lý lẽ, nhưng Uất Trì vốn cũng không đơn giản.
Đi theo Yến Tử Kinh sẽ rất khổ sở.

Ở lại nhà Uất Trì cũng không dễ dàng.

Uất Trì chậm rãi đến bên cạnh Yến Tử Kinh, giơ càn liểu đánh xe ra như muốn đánh chiếc chuông vàng trên đầu, nhưng lại đột nhiên dừng lại.

Hắn hỏi: "Người này, đệ thật sự không thể để lại cho ta sao?"

"Không thể! Trước đó, ta đã lệnh cho sứ giả đi vòng qua Hòa Điền, nhanh chóng đưa danh sách lễ vật cho Nặc Mẫn vương tử.

Nếu người nhất quyết giữ nàng ta lại, ta không biết có chọc giận ai đó không." Yến Tử Kinh nói như đinh chém sắt.

Uất Trì thu lại nụ cười.

Càn liểu gai trong tay đã vào tư thế sẵn sàng.

Yến Tử Kinh nhìn thẳng vào mắt hắn, đột nhiên đổi chủ đề: "Vô Ý ca ca, chúng ta tranh qua cãi lại, tổn thương hòa khí.

Không bằng hỏi thử Đoan Ngộ xem, nàng ta muốn đi hay ở lại? Đoan Ngộ, ta quên mất, hành lý của người vẫn còn trên xe lừa.

Lấy hành lý trước rồi hãy quyết định."
Xe lửa có mái che được giấu ở ngoài cổng.

Người hầu của Yến gia nghe thấy tiếng động vội vã đẩy xe tới trước mặt Đoan Ngộ.

Đoan Ngộ băn khoăn, mấy thứ đồ vớ đó mà cũng tính là hành lý à? Nàng đi tới trước xe, vén rèm lên.

Đồng tử nàng giãn ra, bàn tay nàng dừng lại, chớp mắt.

Uất Trì quay mặt về phía nàng, đầu óc nàng trống rỗng.

Nhưng chuyện chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Sau đó, nàng khom người với Uất Trì: "Đa tạ thành chủ.

Ta vẫn muốn lên đường cùng gia, hành lý của ta, cứ để trên xe được rồi."

Uất Trì có vẻ ngạc nhiên.

Hắn liếc nhìn Yến Tử Kinh, nhưng không nói gì.

Yến Tử Kinh cũng có vẻ hơi ngạc nhiên vì Đoan Ngộ lại đưa ra quyết định nhanh như vậy.

Hắn nhìn bầu trời, thấy đằng đông đã có sắc trắng.

Uất Trì nhìn ngắm Đoan Ngộ hồi lâu, giọng điệu trở lại bình tĩnh: "Sau này gặp lại."

Đoan Ngộ cúi người thật sâu.

Nàng tin Uất Trì nói sau này gặp lại thì chắc chắn sẽ có một thời điểm nào đó.

Uất Trì lấy từ trong ngực ra một món đồ: "Tử Kinh, ta đã chuẩn bị trước văn thư thông quan.

Chuyến đi này, tốt nhất không nên tiết lộ chuyện đệ có quan hệ với quan lại Đại Nguyên, tránh bị nghi kỵ.

Còn nữa, đệ đừng đi đường mòn, nhất định phải đi đường chính.

Cẩn thận đám giặc Côn Lô...! nhất định nhất định phải cẩn thận."

Yến Tử Kinh chấp tay, cười ngửa đi trước.

Đoan Ngọ lên xe lừa, vẫy tay tạm biệt.

Uất Trì chấp tay sau lưng, đứng thẳng ở ngưỡng cửa.
Một lúc sau, Đoan Ngọ nhìn lại qua khe hở trên tấm rèm.

Ngưỡng cửa đã trống không, chỉ còn tiếng xào xạc.
Xe lừa lắc lư, Đoan Ngọ cúi đầu, tiểu tử bị trói tay chân cuối cùng cũng tỉnh lại.
Nàng cười miếnng bịt mồm cho cậu ta.

Sóc nhỏ ngơ ngác nói: "Ca ca...? Tỷ tỷ, là tỷ sao?"
Đoan Ngọ cười khó coi.

Trong đầu nghĩ: Không phải đứa ngốc là ta, thì còn ai vào đây nữa?.

Chương 6: C6: Phù quang ma ảnh

Dịch bởi Lumos | Ning Blossoming Subteam

Đúng là Đoan Ngọ quyết định đi theo Yến Tử Kinh là vì nàng nhìn thấy sóc nhỏ. Nhưng cũng không phải do nàng thấy sóc nhỏ bị Yến Tử Kinh bắt rồi lợi dụng điểm yếu này để uy hiếp nàng. Có bài học của Tịch Tịch, Đoan Ngọ trở nên cảnh giác với đứa trẻ khác hơn rất nhiều. Nói nàng muốn cứu sóc nhỏ khỏi tay Yến Tử Kinh, không bằng nói nàng muốn tìm hiểu tại sao sóc nhỏ lại xuất hiện ở bờ sông Bạch Ngọc.

Đêm qua, nàng ở bên cạnh Uất Trì Vô Ý trải qua quá nhiều chuyện. Trên đường trở về phủ, Đoan Ngọ tựa như đã ngủ say, nhưng thực chất là đang cảm thấy bối rối. Sau khi cảm nhận được sự ngạc nhiên, thống khổ, sung sướng và sợ hãi, Uất Trì trong mắt nàng đã không còn giống như lần đầu gặp gỡ. Chỉ với mười năm kinh nghiệm, nàng không đủ vốn để thuyết phục chính mình. Một cuộc sống an nhàn, một nam nhân ôn hòa nhã nhặn, một Bạch Ngọc Quốc huy hoàng, tất cả đều dễ như trở bàn tay. Trên đời này có hạnh phúc nào dễ có được vậy sao? Khoảng thời gian cực khổ sẽ qua đi chỉ nhờ một cuộc gặp gỡ? Đúng là nàng có thể giám định được bảo vật nhưng với sự khôn ngoan của Uất Trì, trước khi gặp lại nàng, lẽ nào hẳn chỉ đặt hy vọng vào một nô lệ ở tận vùng vịnh phía nam xa xôi?

Những nữ tử đằng sau cánh cổng sắt khóa chặt cũng là trợ thủ của vương quốc Bạch Ngọc?

Ở phường Mò Ngọc tình nghĩa đậm bạc, Đoan Ngọ có thói quen không gây thêm rắc rối, cố gắng tỏ ra thành thạo mọi việc và sống vui vẻ. Bảo nàng bưng ống nhổ, nàng sẽ thích bưng ống nhổ. Bảo nàng đuổi ruồi, nàng sẽ thích đuổi ruồi. Bảo nàng làm bàn tính, nàng nằm mơ cũng mơ thấy bàn tính, và sau đó nàng cũng chăm chỉ công việc liên quan đến ngọc trai ở

thương quán cả ngày lẫn đêm. Dù đã cách xa Liêm Châu vạn dặm, nhưng thói quen không thể thay đổi trong một sớm một chiều. Nhìn cách Uất Trì đối mặt với Yến Tử Kinh ở cửa phủ, nếu nàng chọn ở lại, Uất Trì sẽ phải trở mặt với người quen cũ là Yến Tử Kinh. Bỏ qua việc hai người trở mặt, thì với mối quan hệ của Yến Tử Kinh, Uất Trì sẽ vì nàng mà đắc tội với vương phủ Nặc Mẫn, phần lớn là các quý tộc trong kinh thành. Dù thế nào đi chăng nữa, đây cũng không phải điều Đoan Ngọ muốn.

Nàng đi theo Yến Tử Kinh để tùy tình hình mà hành động, và không phải mắc nợ Uất Trì.

Đoan Ngọ nghĩ tới đây, thở dài một hơi, không còn cảm thấy mình ngu ngốc nữa.

Sóc nhỏ tái mặt, Đoan Ngọ quỳ xuống, vỗ vào vai cậu ta: "Này, cố chịu đi! Người không muốn bị người ta nói con trai thi nhân nên nhu nhược, mềm yếu chứ?"

Sóc nhỏ "ừ" mấy lần. Đoan Ngọ nghe tiếng chuông lạc đà vang lên đều đều, tâm trạng hơi bồn chồn lo lắng, nàng vén rèm xe, nóng lòng hô lên: "Sắp chết người rồi! Nước đâu?"

Yến Tử Kinh phi thân tới. Hôm nay Đoan Ngọ mới biết hẳn biết một chút võ công, thảo nào Uất Trì nói hẳn "công phu tiến bộ". Hẳn có thể theo dõi Uất Trì đến sông Ngọc mà không bị phát hiện, đồng thời lợi dụng lúc hỗn loạn để đem sóc nhỏ đi ngay dưới mí mắt Uất Trì, xem ra có thể coi là cao thủ.

Trên mặt hẳn không hề có vẻ đắc ý vì đã "thành công lợi dụng điểm yếu để uy hiếp người khác", đôi mắt kia cũng không khép hờ nữa mà mở ra như một "ôn thần" thực thụ.

Hắn nhanh chóng nhảy lên xe, dùng ngón tay đẩy nhẹ người Đoan Ngọ. Đoan Ngọ đập về phía sau, bả vai tê dại.

Yến Tử Kinh kéo chiếc khăn quăn ở tay sóc nhỏ ra. Đứa trẻ bị đụng phải chỗ đau thì rên lên. Đoan Ngọ nhú mày.

Dưới ánh nắng ban mai, vết thương ở lòng bàn tay sóc nhỏ nhìn càng đáng sợ.

Yến Tử Kinh nắn xương cổ tay sóc nhỏ: "Người nửa đêm canh ba xuất hiện ở bãi tha ma sa mạc, ta đã cảm thấy quỷ dị rồi. Nói đi! Ai bảo người xông vào cấm địa? Vị thành chủ thanh danh hiển hách kia trước nay luôn thích dùng cơ quan. Bàn tay của người bị "phệ cốt đình" xuyên qua, khả năng cao sẽ bị tàn tật! Nếu người không nói thật, ta sẽ không cứu người. Dù sao nô lệ bị tật ở tay cũng không bán được!"

Sóc nhỏ run lên vì đau, cắn một sợi tóc đỏ đáp:

"Sông Ngọc đã tồn tại từ hàng ngàn năm trước, hết thủy đều do tạo hóa. Người nào cũng tự cho mình là chủ, ta không biết thế nào thì gọi là cấm địa."

Yến Tử Kinh mở lòng bàn tay đầy máu của cậu ta ra, cậu ta kêu lên thảm thiết. Đoan Ngọ thở gấp.

"Nói! Người cứ lẩm bẩm ca ca ca ca. Ai là ca ca của người?"

Sóc nhỏ co quắp, giống như một con cá bị rơi vào sa mạc khô cằn. Cậu ta vùng vẫy:

"Cha mẹ yêu thương có mười điểm dừng, chín điểm đã ban cho ta. Còn lại, họ đã mang lên thiên đường. Ta không có huynh đệ..."

Yến Tử Kinh muốn bóp mạnh hơn nữa. Đoan Ngọ đột nhiên túm lấy tay áo hắn, trách mắng: "Đừng tra tấn hắn nữa! Hắn chết, ta đảm bảo người sẽ mất đi hai người."

Yến Tử Kinh lạnh lùng liếc nhìn nàng: "Đừng giả bộ thánh thiện. Người rời đi không chỉ vì tính mạng của hắn. Kẻ sắp chết là kẻ giỏi giả vờ đáng thương nhất, ta nhìn thấy hắn không chỉ một lần!"

Hắn lấy từ túi ra một miếng bánh, nói: "Người cho hắn ngồi dậy! Cho hắn

ăn cái này."

Đoan Ngọ nghĩ: Yến Tử Kinh sẽ không dễ dàng để sóc nhỏ chết. Nên nàng để đứa trẻ dựa vào chân mình, bẻ miếng bánh ra thành từng miếng nhỏ đưa lên miệng cậu ta.

Sóc nhỏ chợt thanh tỉnh, quay đầu đi chỗ khác, không chịu ăn, nói:

"Thương nhân là kẻ xấu nhất trong những kẻ xấu,

Không ai lòng dạ hiểm độc như họ.

Ta thà giống như kèn kèn thỏa mãn với một cục xương,

Cũng không ăn thức ăn của kẻ xấu kéo làm ô uế tâm hồn."

Không cần Yến Tử Kinh ra tay, Đoan Ngọ cũng muốn đánh cho tiểu tử ngu ngốc này một đấm. Nếu cậu ta ở phường Mò Ngọc đã sớm bị vứt cho chó ăn rồi.

Yến Tử Kinh nhìn sóc nhỏ, môi mỏng khẽ nhếch lên, cười nhạt.

Hắn lấy từ trong túi ra một con dao mỏng, một lọ thuốc và một chiếc khăn lụa, nói: "Đúng, ta là kẻ xấu. Ta chỉ cần người sống, không cần người chết!"

Nói xong, ánh dao chợt lóe lên, hắn dùng lưỡi dao mỏng trực tiếp cắt đi chỗ thịt thối. Sóc nhỏ phát ra tiếng thét xé lòng.

Đoan Ngọ dùng hết sức bình sinh ôm lấy tiểu tử đang giãy giụa. Nàng không nghĩ nhiều, áp môi lên vầng trán đầm mồ hôi lạnh của cậu ta: "Nhịn một chút, nhịn một chút."

Yến Tử Kinh hích đầu gối vào đôi chân đang đá lung tung của sóc nhỏ, châm chọc Đoan Ngọ: "Hai người là người tốt, chỉ tiếc là người ngu."

Đoan Ngọ tức giận trợn mắt, chợt nghe ra ẩn ý trong lời nói của hắn. Nàng

vội vàng đưa đầu ngón tay vào miệng, đầu lưỡi chọt tê dại.

Là thuốc tê? Nàng cứng rắn ép sóc nhỏ nuốt xuống từng miếng bánh. Tiểu tử kia dần dần dịu xuống. Yến Tử Kinh nhanh chóng dùng khăn lụa quấn lấy tay người bị thương, Đoan Ngộ không chớp mắt, trong đầu nghĩ: Hóa ra hẳn còn có năng lực này, lúc ở Đoan Vọng Trì...

Yến Tử Kinh dùng ngón tay quấn vải, lộ ra vẻ mặt khinh thường. Hắn không quan tâm bàn tay chưa băng bó xong, bắt đầu thu dọn túi.

Đoan Ngộ gọi hắn, cười hì hì nói: "Gia? Nhìn ngài điêu luyện đấy, đừng để nô lệ là ta đây thấy ngài mùa xuân đi trồng đào thối nhé."

Yến Tử Kinh nhìn nàng: "Một chiếc khăn lụa giá năm trăm văn tiền. Hắn chỉ được dùng một chiếc. Sau này giặt đi mà dùng, cần gì phải tốn kém? Người tự gọi mình là nô lệ đấy à? Ta không có phúc hưởng. Lần này đi Diệp Nhi Khương, biết đâu lại thêm mấy người thân, bằng hữu cũ của người từ trên trời rơi xuống?"

Đoan Ngộ căn môi không trả lời, chỉ cúi đầu thắt nút lại mảnh vải băng bó.

Đoàn người ra khỏi ốc đảo. Lúc bình minh, trên sa mạc xuất hiện vài khối sa thạch gồ ghề đứng sừng sững.

Yến Tử Kinh vừa mới rời khỏi chiếc xe, sáu con ngựa từ Hòa Điền chạy tới. Hai con chạy ngang qua, bốn người còn lại thấy hắn thì xuống ngựa.

Hắn quan sát người tới, lạnh lùng nói: "Có chuyện gì vậy? Uất Trì Vô Ý đối ý à?"

"Khởi bẩm đại nhân: Rạng sáng ngài và thành chủ vội vã chia tay, sợ chuyến này ngài không mang đủ nước nên lệnh cho chúng tiểu nhân mang theo tám bầu nước. Ngoài ra, thành chủ còn nói, quen biết với ngài nhiều năm, sẽ không vì bất đồng mà chia rẽ. Ngài đến thành Diệp Nhi Khương trước, thành chủ xử lý xong mọi việc cũng sẽ phi tới vương phủ Nặc Mẫn. Ngài ấy có một hộp bảo ngọc, nhờ ngài thay mặt ngài ấy chuyển cho vương tử..."

Đôi mắt trong suốt của Yến Tử Kinh nổi lên một tầng sương mù. Hắn suy nghĩ rồi nói: "Vừa rồi hai người đó đi thẳng đến thành Diệp Nhi Khương à? Xem ra lễ vật của thành chủ sẽ đến trước của ta. Hắn còn nói gì nữa không?"

"Dạ. Thành chủ đặc biệt dặn dò: Có vị cô nương tên Đoan Ngộ đi cùng ngài. Nàng ấy là "nữ nhân biết giám định bảo vật" hiếm có của Tây Vực, khẩn cầu Yến đại nhân để cho cô nương ấy hộ tống ngọc. Qua mấy ngày nữa, thành chủ tái ngộ ở nước Sát Hợp Đài, sẽ đến tạ ơn. Bốn người tiểu nhân quen đường, còn có chút võ công. Thành chủ lo lắng đám giặc Côn Sơn quấy rối đại nhân, nên phân phó chúng ta theo sau, hy vọng ngài tác thành."

Đoan Ngộ ngồi trong xe vênh tai lên nghe ngóng, con mắt không ngừng đảo qua đảo lại. Nàng không ngờ Uất Trì lại để nàng trông chừng chuỗi hạt ngọc trai kia. Hắn chu đáo với Yến Tử Kinh như vậy, nếu Yến Tử Kinh sống chết không thuận theo thì đúng là hồ đồ. Nhưng nếu thủ hạ của Uất Trì nhìn thấy sóc nhỏ... chuyện gì sẽ xảy ra?

Nghĩ đến đây, nàng thò đầu ra ngoài, kéo rèm sau lưng, vui vẻ nói: "Thành chủ khen ta sao? Ta ở ngay đây. Gia, chúng ta có nhận chiếc hộp kia không?"

Yến Tử Kinh gật đầu, cái hộp được đưa đến tay Đoan Ngộ.

Một trận gió ập tới, nàng sờ lên mũi, ho khan nói: "Ồi! Cái thứ gió cát chết bầm này!" Sau đó nàng chui vào trong xe, kéo rèm lại.

Mở hộp ra, nàng nhìn thấy những hạt ngọc trai lấp lánh. Chiếc vòng được quấn quanh một tượng Phật bằng ngọc Dương Chi to bằng ngón tay cái. Suy nghĩ ngây ngô khiến cho Đoan Ngộ vui vẻ, đây có phải bùa bình an Uất Trì tặng nàng không? Người này chu đáo, ân cần quá. Nàng có bùa hộ mệnh trong tay, dù có đến Diệp Nhi Khương cũng tự tin hơn mấy phần. Nàng cầm lấy tượng Phật nhỏ, nhổ mấy sợi tóc dài, buộc lại rồi đeo lên cổ. Viên ngọc chạm vào ngực nàng lạnh buốt, nụ cười của Uất Trì như ở ngay trước mắt.

Khi chuyện của sóc nhỏ được phơi bày ra ánh sáng, sự uy hiếp đến từ Yến Tử Kinh được giải trừ, nàng sẽ giữ lời hứa, đến giúp Uất Trì một tay. Trên đường đi lần này sẽ không còn người thân hay bằng hữu cũ nào nữa. Nhưng nàng, nữ tử sinh ra dưới gốc xương rồng, tự tin có thể chinh phục được yêu ma.

Có lẽ Yến Tử Kinh lo lắng về việc sóc nhỏ đang chôn trong xe nên cử bốn hộ vệ kia đi trước.

Đoan Ngộ ngồi trong xe buồn chán, thỉnh thoảng nhìn xung quanh, ánh mặt trời rực rỡ, sa mạc hoang vu. Hơi thở của sóc nhỏ đều đặn, trong xe tỏa ra mùi thơm sảng khoái của thảo dược. Đoan Ngộ dần cảm thấy yên tâm. Có người ném vào cho nàng một chậu nước nhỏ và mấy cái túi. Nàng nghĩ cách cho sóc nhỏ ăn. Cậu ta chỉ uống nước chứ không ăn gì. Đoan Ngộ nhớ tới chỗ óc chó, hạt thông nên thỉnh thoảng mò mẫm trong túi, sau đó đưa vào miệng cậu ta, mình thì không ăn lấy một hạt. Đây là quà ra mắt của sóc nhỏ cho nàng, không phải là mượn hoa dâng Phật mà là vật về với chủ cũ. Nàng ngáp dài, ngủ gà ngủ gật suốt dọc đường. Hộp bảo vật được nàng bọc vào một miếng vải rách, lúc dùng làm gối, lúc dùng làm chỗ kê chân.

Khi họ đến khu vực đồi núi hoang dã, có người trong đội hét lên: "Đến bãi Mã Nảo rồi!"

Đám đông vui vẻ, làm giảm bớt sự vất vả của người và ngựa. Mọi người lần lượt đi vào bãi cát mịn, mượn ánh tà dương còn sót lại để tìm đá mã nảo. Đoan Ngộ đã ngủ được một giấc dài nên tinh thần rất tốt. Nàng không dám đi quá xa chiếc xe, chỉ cho tay bừa vào lớp cát mịn gần đó. Bãi cát cần cỗi nhưng lại có rất nhiều đá mã nảo. Theo Đoan Ngộ thấy thì chất lượng không tốt lắm. Có thể đem về chơi chứ không đáng tiền. Nàng chọn hai viên có màu sắc mà mình thích.

Yến Tử Kinh ngồi ngay ngắn trên ngựa, cũng không ngăn cản. Hắn chỉ tay vào khoảng trời cách đó không xa nơi đàn kèn kèn đang tụ tập, lớn tiếng nói: "Mấy người đi xem chút đi."

Lần này, mọi người bừng tỉnh từ niềm hân hoan, cả đội náo loạn vì sợ hãi.

Đoan Ngọ nổi da gà. Đám giặc Côn Lôn xuất hiện cả ở những nơi thế này...

Yến Tử Kinh ghì đầu ngựa, bình tĩnh nói: "Đừng hốt hoảng! Ta đã đi qua con đường này nhiều lần, tất sẽ được bình an. Nếu đám giặc vừa cướp ở bãi Mã Nào thì trong thời gian ngắn sẽ không quay lại. Không được đốt lửa, không được đùa giỡn, tăng cường phòng bị, tối nay nhất định phải vào miệng núi Côn Lôn."

Hắn thúc ngựa, dứt khoát tiến về phía trước.

Đoan Ngọ lên xe, sóc nhỏ đang nhìn nàng.

"Tình rồi à? Còn đau không?"

Sóc nhỏ lắc đầu, hỏi Đoan Ngọ: "... Có cướp à?"

"Đám người này thật tàn ác, không tha một ai." Đoan Ngọ ngồi lên chiếc hộp nói: "Thương nhân là kẻ xấu, cần tiền không cần mạng, nhưng thổ phỉ còn xấu hơn, đòi tiền còn đoạt mạng."

Lông mi của sóc nhỏ run rẩy: "Bãi Mã Nào có nhiều bảo vật, nhưng ta chỉ thích viên màu đỏ."

Vừa hay Đoan Ngọ có một viên. Nàng hào phóng đưa cho cậu ta, nhìn chăm chăm hỏi: "Này, người tốt cuộc vì sao lại đến sông Ngọc Long Khách Thập vậy?"

Sóc nhỏ cầm đá mã não nói: "Cho dù ác quỷ đè lên đầu ta, ta cũng không tiết lộ chân tướng."

Đoan Ngọ hừ một tiếng. Sóc nhỏ đưa lưng về phía nàng, một lúc lâu sau thì nói: "Tỷ tỷ, xin lỗi."

Đoan Ngọ cười lớn. Trong lòng nói: Người không tiết lộ mà vẫn qua được ải này thì tốt rồi! Chỉ sợ không thể.

Bởi vì Yến Tử Kinh đã kiên quyết như vậy, xe ngựa lắc lư di chuyển cả một đêm. Lúc tờ mờ sáng, họ đến miệng núi Côn Lôn. Thời tiết vốn dĩ đang nóng, bỗng nhiên trở lạnh. Doan Ngộ không chịu được cái lạnh cũng chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn. Thương đội chạy không ngừng theo đường chính, đêm khuya, xe dừng lại trong một rừng thông.

Bầu trời đêm sáng trong, suối chảy xiết, chim hót líu lo, Doan Ngộ ôm vai xuống xe, xoa hai tay vào nhau.

Nàng bàng hoàng nhận ra đoàn của họ bị bỏ lại dọc đường đi, phần lớn người trong đội không đi cùng mình.

Nàng hỏi người phu xe mới biết chỗ này gọi là "Đèo Diều Hâu", địa thế hiểm trở. Ngoài đường chính còn có một số đường mòn chạy qua nông trại nuôi dê.

Để đề phòng, Yến Tử Kinh chia đội làm hai. Đại đội hộ tống lễ vật và các bảo vật đi theo đường chính đến dịch trạm ở thành Khứ Diệp chờ.

Yến Tử Kinh dẫn đội nhỏ nghỉ ngơi, sau bình minh lại đi đường tắt đến thành Khứ Diệp, hy vọng có thể thuận lợi gặp nhau ở đó.

Những người ở lại đêm nay hầu hết là những người mệt mỏi, ốm yếu, trong đó có trẻ em trên xe ngựa. Doan Ngộ nghĩ: Đám giặc đang truy lùng hàng hóa, bước đi này của Yến Tử Kinh khá đúng đắn. Nhưng trên xe có bảo ngọc, thì sao có thể nhẹ nhàng ra trận được? Không biết là Yến Tử Kinh quá tự tin hay còn mục đích khác? May mắn thay, bốn hộ vệ của nhà Uất Trì cũng bị hấn đuổi đi. Sóc nhỏ cuối cùng cũng có thể xuống xe, hít thở không khí.

Nàng đỡ sóc nhỏ ra khỏi xe, phu xe lẩm mồm nói: "Gia phân phó người phải trông chừng hấn cho thật kỹ."

"Ta biết rồi! Gia không yên tâm sao không tự đến mà trông chừng, chẳng phải sẽ làm tốt hơn ta sao?"

Sóc nhỏ nén đỏ mặt, cọ vào thân cây, Đoan Ngọ biết cậu ta đang gắp. Nàng quay đầu, nhìn đông lại ngó tây.

Đèo Diều Hâu được hình thành bởi hai ngọn núi đứng đối diện nhau, vách đá dựng đứng, những dây leo đã chết khô treo lơ lửng, tuy hiểm trở nhưng thú vị hơn sa mạc.

Nàng quay lại lần nữa, nhưng thấy sóc nhỏ vẫn đứng ngay ngắn, vẻ mặt bất an. Đoan Ngọ thấy cậu ta nheo mắt nhìn một cây thông mấy lần, trong lòng thấy kỳ quái.

Đêm ngày càng sâu nên không nhìn rõ được là gì. Phu xe ở gần đó nên nàng không muốn nói. Sóc nhỏ lên xe, ngủ thiếp đi.

Sáng sớm trên núi lạnh lẽo, ẩm ướt. Lúc lên đường, Đoan Ngọ nằm sau xe nhìn cây thông. Càng đi, khu rừng càng sáng hơn.

Cuối cùng, nàng nhìn ra một ký hiệu hình ngọn lửa trên vỏ cây thông, có phải... sóc nhỏ vẽ bừa lên không?

Nàng trợn mắt, ghé vào tai sóc nhỏ đang ngủ say: "Này, ký hiệu hình ngọn lửa của người bị phát hiện rồi!"

Sóc nhỏ đột nhiên ngồi dậy, trên mặt lộ vẻ kinh hãi. Đoan Ngọ bế xốc cậu ta lên: "Ha ha, bị ta nói trúng rồi đúng không, người định giở trò quỷ gì vậy? Xin ta một viên đá má nảo, để vẽ lên vỏ cây? Người định làm gì? Người không nói thật, ta sẽ đi nói với Yến Tử Kinh?"

Sóc nhỏ kéo nàng lại, trong mắt đầy tuyệt vọng.

Cậu ta đột nhiên buông nàng ra, nói từng chữ: "Ta chưa bao giờ ruồng bỏ lòng tốt của mình, tỷ có thể không tin lời này, cũng có thể đi mật báo bán đứng ta."

Trong lòng Đoan Ngọ khẽ động một cái. Nàng đã quen với biểu cảm của sóc nhỏ. Mật báo bán đứng cậu ta, ruồng bỏ lòng tốt của mình, nàng chỉ đang thử cậu ta thôi. Giữa Yến Tử Kinh và sóc nhỏ, nàng sẽ không tin

tưởng người thứ nhất.

Nàng hạ giọng cảnh cáo: "Người không được giở trò bịp bợm nữa. Đi tố giác thì quá hồ thẹn, nhưng người giấu diếm người bạn tốt là ta đây còn không phải rất ác sao?"

Một người hầu đi tới, cách màn xe hỏi: "Đoan Ngọ, gia hỏi các người ồn ào cái gì vậy?"

Đoan Ngọ thò đầu ra, hung hăng nói: "Hả? Tỷ đệ chúng ta cãi nhau chơi thôi, sao vậy?"

Người nọ giật mình nhưng cũng leo lên xe, vài tiếng loạt soạt phát ra, chân sóc nhỏ đã bị trói lại bằng một sợi dây xích mỏng.

Hắn nói với Đoan Ngọ: "Gia sợ hã không thành thật. Người cầm lấy cái này, tối đến thay thuốc cho hã."

Sỏi đá gầm bên dưới, chiếc xe lao xuống con đường núi chật hẹp. Đoan Ngọ cầm lấy bình thuốc, suýt chút nữa thì bị đập đầu.

Yến Tử Kinh liêu lĩnh đi vào một lối mòn. Đường trong đèo Diêu Hâu quanh co, dù đi thế nào cũng phải tróc vài miếng da. Đầu tiên là một con lừa trượt chân rơi khỏi tảng đá, sau đó là một người khác bị đá rơi trúng đầu. Xe ngựa nặng nên khó di chuyển, Đoan Ngọ dứt khoát xuống xe.

Nàng chỉ lo về chuỗi ngọc trai, sau nhiều lần cân nhắc, nàng thừa dịp sóc nhỏ ngủ mê man, giấu nó trong tay áo, chiếc hộp hoa lệ thì để dưới gầm ghế.

Đêm tối, ánh trăng yên tĩnh, Yến Tử Kinh dẫn cả đoàn đến một hang động rộng rãi, xung quanh toàn là núi, Trong dãy núi Côn Lôn có rất nhiều hang động với kích thước khác nhau.

Không biết là do người xưa để lại hay là do thiên nhiên tạo thành. Tiếng người ồn ào, tiếng vọng trong rừng núi không ngừng vang lên, ngoại trừ Đoan Ngọ thì họ đều là nam nhân.

Nàng thay thuốc cho sóc nhỏ. Chiếc khăn lụa vuông vức dính đầy máu. Phu xe nhìn thấy tặc lưỡi mấy lần.

Đoan Ngọ nghĩ: Đúng là cần phải giặt. Nàng nhìn xung quanh thì thấy hình như Yến Tử Kinh không có ở đây.

Nàng nói chuyện với phu xe rồi rời khỏi hang. Nơi đây chấp cánh cũng khó mà bay, nên không ai lo là nàng sẽ chạy trốn.

Đoan Ngọ men theo tiếng nước chảy, đi tới cuối đường. Lúc đang giặt khăn, nàng nhìn lơ đãng thì lại thấy bóng dáng Yến Tử Kinh.

Xiêm áo hắt tung bay, hắt đang ôm chậu lan đỏ, chậm rãi đi dọc theo đường mòn cao hơn lối đi khoảng chừng mười thước, càng đi càng nguy hiểm, lối càng hẹp.

Hắn... đang làm gì vậy? Đoan Ngọ vô cùng ngạc nhiên. Chẳng lẽ hắn định bỏ rơi mọi người, một mình lên đường?

Những nghi vấn về Yến Tử Kinh thúc đẩy nàng chạy dọc theo vách đá. Nàng từ dưới chân núi nhìn lên Yến Tử Kinh, hắn đang ở trên cao nên rất khó phát hiện ra nàng.

Mùa hè chưa kết thúc, hoa dại thơm ngát, những cây cổ thụ sừng sững mọc trên núi Côn Lôn.

Bất tri bất giác Đoan Ngọ đã đi theo Yến Tử Kinh đến chân một vách đá lớn.

Yến Tử Kinh đứng trên vách đá dựng đứng, tay ôm chậu lan đỏ.

Cổ Đoan Ngọ mỏi nhừ. Bên kia khe núi có một tảng đá rất lớn, rất tiện cho việc quan sát. Nàng quay đầu, bước qua thân cây chết, đang định trèo lên tảng đá. Vừa bước một bước, chân nàng vướng vào đám dây leo rối rắm của cổ thụ. Nàng đá mạnh vài cái, những viên ngọc trai rơi khỏi ống tay áo, rơi

xuống mảng rêu bên dưới.

Lúc này, Yến Tử Kinh đang ở trên vách núi, hô lên đầy thê lương: "Lan tỷ tử!" Âm thanh được núi đá vọng lại.

Đoan Ngọ đổ mồ hôi đầy lưng. Yến Tử Kinh sẽ không đến nổi vì nữ nhân mà nổi điên, nhảy xuống vách đá chứ?

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, bóng dáng Yến Tử Kinh đơn bạc, giống như tượng sứ chạm vào sẽ vỡ. Hai tay hăn trống không, chậu lan đỏ không thấy đâu nữa.

Hăn mang chậu lan đỏ theo suốt cả một đường, hóa ra là muốn ném xuống vách đá, tặng cho một nữ nhân. Nữ nhân này tên Lan, chắc là rất yêu hoa lan. Đừng nói là một hồn ma nhé? Đoan Ngọ nghĩ: Người với người đúng là khác nhau. Trong điều kiện khắc nghiệt như vậy, Yến Tử Kinh trước hoa dưới trăng, nhớ lại tình cũ. Nàng thì đang mắc kẹt trong một cái bẫy, sống dở chết dở. Nàng cố gắng với lấy chuỗi ngọc trai, nhưng mấy lần vẫn không thành công.

Gọi Yến Tử Kinh, hăn sẽ nghe thấy sao? Nếu như hăn biết nàng biết được bí mật của hăn, liệu có giết người diệt khẩu không?

Trong lòng nàng lặp đi lặp lại những suy nghĩ này, từ xa nhìn thấy Yến Tử Kinh xoay người lại. Nàng không khỏi kêu lên: "Cứu mạng!"

Âm thanh bị bóp nghẹt, tan biến trong tiếng gió núi gào thét. Nàng buồn bã nghĩ: Lúc này, nàng thật sự muốn thiếu nợ Yến Tử Kinh! Nàng không muốn chết, nhưng mà...

Đột nhiên, những dây leo già dưới chân nàng chột lỏng ra. Bốn năm ký sĩ đeo mặt nạ xuất hiện ở chân đồi bên này.

Họ đứng bất động, như thể đang nhìn nàng. Chẳng hiểu tại sao, Đoan Ngọ lại nhớ tới ảo ảnh lúc ở sa mạc, nhớ tới bóng dáng tiêu sái của một đội kỵ sĩ.

Những người này là ai? Trong núi cũng có ảo ảnh sao? Nàng kinh hãi đến mức hai chân tê dại, hoàn toàn không thể cử động.

Nàng dậm chân xuống đất, dùng đầu ngón tay với lấy chuỗi ngọc trai. Một tay nhắc một viên lên trước.

Những viên ngọc trai hòa vào màu da, nhất thời khó lòng phân biệt.

Đoan Ngọ ngẩng đầu lên, trước mặt nàng là một nam nhân mặc áo choàng đen. Sau vai hắn đeo một cung tên được trang trí đơn giản bằng hoa trên núi.

Đó là ảo ảnh. Nếu hắn đứng một mình ở núi Côn Lôn, trăng sẽ tàn tuyết sẽ bay. Nếu hắn rời thuyền trên biển, bầu trời sẽ trong xanh.

Trán hắn bóng loáng, mái tóc óng ánh vàng, bông bênh trong gió. Sống mũi cao thẳng, chắc chắn không phải người Trung Nguyên. Trước đêm nay, Đoan Ngọ chỉ nhìn thấy chiếc mũi như vậy trên tranh vẽ thiên thần do một người cuồng tín đến từ Constantinopolis. Đôi mắt hắn lại càng không giống người Trung Nguyên, nó có màu xanh lam. Trong trẻo, sâu thẳm như bầu trời.

Đoan Ngọ nghệt thở, ánh mắt rơi vào chiếc vòng cổ. Người nọ tao nhã lễ phép, hơi khom người, nhặt vòng ngọc trai đặt vào tay nàng.

Một con hắc mã Đại Uyển xuất hiện sau lưng nam nhân đeo mặt nạ. Đoan Ngọ chưa kịp thở dốc, nam nhân đã dùng một tay ôm nàng đặt lên lưng ngựa.

Hình dáng bàn tay của hắn rất đẹp, lực cánh tay cũng đáng kinh ngạc. Đoan Ngọ vừa nghĩ vừa cúi đầu liếc xuống dưới.

Hắn có vòng eo mảnh khảnh, bên hông đeo một thanh đao bọc bạc. Động tác trên lưng ngựa nhanh như chớp.

Bàn tay hắn ôm lấy Đoan Ngọ, những vết chai mỏng cọ xát vào cánh tay nàng. Ngực hắn áp vào lưng nàng, xua tan cái lạnh của núi rừng.

Mấy kỵ sĩ im lặng vây quanh hãn. Hãn kẹp bụng ngựa, bắt đầu phi nước đại, yên tĩnh như một bóng ma.

Đoan Ngọ nín thở, trong lòng nảy ra một đáp án hết sức sinh động: Là đám giặc?

A, hãn và bọn chúng là đám giặc ở núi Côn Lôn!

Chương 7: C7: Đạo tặc cũng có đạo lý

Dịch bởi Lumos | Ning Blossoming Subteam

Đám giặc ở núi Côn Lôn đã giết hại vô số người, kể cả phụ nữ, trẻ em cũng không tha. Đoan Ngọ giống như bị rắn độc quấn quanh người, toàn thân hóa đá.

Nàng than thở: Xui xẻo thật chứ. Chẳng lẽ do trước đây nàng chôm đồ cúng của thần phật nên giờ bị báo ứng?

Con người nàng không ngừng chuyển động, trong đầu nghĩ "vật hợp theo loài". Nếu nàng lộ ra "hơi thở trộm cướp", biết đâu đám thổ phỉ này sẽ bỏ qua cho nàng?

Mấy con ngựa bám vào vách đá, tốc độ giảm dần. Chúng đi qua hang động lữ đoàn dừng chân qua đêm...

===== Truyện vừa hoàn thành =====

1. Tiền Truyện Côn Sơn Ngọc
2. Chiều Hư
3. Cách Một Khoảng Sân
4. Vinh Khô Hoa Niên

=====

Đoan Ngọ nhếch môi, cười ha ha. Bởi vì nàng từng là người dẫn đầu đội hợp xướng nên tiếng cười đó khiến ngựa của hai người đeo mặt nạ sợ hãi.

Sơn đại vương, hảo hán, tráng sĩ, hiệp khách, nên gọi cái nào thì tốt đây... Không còn thời gian mà nghĩ nhiều nữa, nàng nghiêng đầu nói: "Vị anh hùng này, có phải huynh đi cướp của người giàu chia cho người nghèo

không? Tiểu muội là ta đây chạy từ Nam Hải đến núi Côn Lôn, năm mơ cũng thấy muốn nhìn thấy các vị anh hùng trong truyền thuyết. Giờ giấc mơ thành hiện thực, dù có chết ta cũng nở nụ cười trên môi.

Ha ha, dĩ nhiên không chết thì tốt hơn. Này, các người có thiếu nhân lực không? Mặc dù ta không có bản lĩnh gì, nhưng nấu cơm, giặt y phục, cho ngựa ăn, ta đều làm được. Các người thu thập bảo vật về, ta có thể giúp phân loại, các người đi cướp của về, ta cũng có thể múa hát mua vui..." Người đeo mặt nạ phía sau đường như bị câm, không trả lời.

Cổ Đoan Ngọ nhức mồm, sắp vẹo đến nơi, lúc này mới nhìn thấy một đôi mắt xanh phản chiếu ánh sao trời.

Đoan Ngọ nghĩ: Haiz, đừng nói là tên mắt xanh này nghe không hiểu tiếng phổ thông nhé.

Nhưng nam nhân sau lưng khẽ lắc đầu.

Đoan Ngọ vội vàng nói với hắn: Cha mẹ ta cũng giống như huynh vậy, nhưng họ là hải tặc. Hải tặc ấy, huynh biết không?" Nàng khoa chân múa tay, nhưng thân thể vẫn bị nam nhân ôm trong ngực.

Nam nhân gật đầu, điều chỉnh vị trí tay cầm dây cương, thực ra là muốn để nàng được thoải mái hơn.

Đoan Ngọ tiếp tục bịa ra mấy chuyện luyên thuyên: "Nhà chúng ta trải qua mưa gió, chiếm được đảo, trị vì mấy năm, nhưng lại bị đám quan quân đáng ghét tiêu diệt! Lúc đó ta bị đám quan phủ bán làm nô lệ... Cho nên, ta rất căm thù quan phủ. Chủ nhân của bọn ta ở ngay phía trước, ta dẫn đường cho các người... Haiz, nhưng lần này đúng là đáng tiếc, quá đáng tiếc!"

Ánh mắt nam nhân giống như đang hỏi. Lông mi hắn dài, cong cong, trên sống mũi có một dải bóng vàng nhạt.

Đoan Ngọ nói: "Lúc chúng ta đi qua bãi Mã Nảo, gặp phải một đồng thi thể, chắc là do đối thủ hoặc nước lã giềng làm ra. Chủ nhân ta là một kẻ trời

sinh đã xảo quyết. Trước khi đến đèo Diêu Hâu, hần đã lệnh cho đại đội mang tiền tài và người đẹp đi theo đường chính. Còn chúng ta thì bị bỏ lại, phải đi theo đường mòn cùng hần.

Chủ nhân ta đầu óc có vấn đề, luôn tin rằng linh hồn của tình nhân cũ vẫn còn ở ngọn núi này nên bảo chúng ta liều mạng cùng hần đi tới đi lui ở đây. Ngoài trừ chuỗi ngọc trai này ra chẳng còn món hàng nào đáng tiền... Thế có phải đáng tiếc không cơ chứ?"

Người đeo mặt nạ gật đầu, nhìn chuỗi ngọc trai trong tay Đoan Ngọ.

Đoan Ngọ nhìn hần chăm chăm, nói: "Cầu xin huynh hãy lấy chiếc vòng này đi, đừng để các huynh đệ chạy một vòng vô ích. Mặc dù chuỗi ngọc trai do một nô lệ cầm chơi không đáng tiền lắm, nhưng cũng là chút tâm ý của tiểu muội dành cho tất cả các huynh đệ thổ phỉ trong thiên hạ."

Nàng nhìn nam nhân đeo mặt nạ, nhưng trong lòng lại nghĩ đến người cha chết thảm, bản thân đang xa mẹ, đôi mắt to không khỏi đỏ lệ.

Nàng khịt mũi, rồi nhét chuỗi ngọc trai vào lòng bàn tay nam nhân.

Người nô dừng ngựa lại. Một tay nắm lấy tay áo nàng, tay kia nới lỏng dây cương.

Cuối cùng hần nhận lấy chuỗi ngọc trai, đeo lại vào cổ Đoan Ngọ.

Hần nhìn nàng chăm chú, nhìn vào đôi mắt ngấn nước của nàng, khẽ thở dài một tiếng, hơi thở tựa hoa lan.

Đoan Ngọ ngây dại. Đám giặc Côn Lôn là như vậy sao?

Đây là cái thế loại giặc gì vậy? Nhưng xung quanh tên mắt xanh còn có mấy tên khác, tuy không nhìn rõ nhưng người nào người nấy đều là hán tử hùng dũng oai vệ.

Đoan Ngọ thừa dịp họ đang do dự, lén nhìn ngọn núi đối diện. Có lẽ là do tâm sự nặng nề nên Yến Tử Kinh không phát hiện ra động tĩnh trong bóng

tối.

Mắt hần nhìn thẳng, sau đó bước trở lại hang động nơi ngọn lửa yếu ớt đang thấp lên.

Nhưng sau khi Yến Tử Kinh phát hiện nàng mất tích... sẽ nghĩ ra xung quanh đây có đám giặc chứ?

Nàng nhớ lại những gì Yến Tử Kinh đã làm sau khi cứu nàng ở bãi biển, đột nhiên nảy ra một ý tưởng: Nếu Yến Tử Kinh chết... bị đám giặc giết chết... Chuyện gì sẽ xảy ra?

Người đeo mặt nạ đang suy nghĩ, tất cả những gì Đoan Ngọ nghe thấy là tiếng tim mình đập. Gió thổi ngày càng mạnh, mang theo cái lạnh của mùa thu. Xiêm áo của nàng đã sớm ướt đầm mồ hôi lạnh, hạt thông và quả óc chó trong túi cũng bị thấm ướt, tỏa ra mùi thơm.

Đột nhiên, Đoan Ngọ nhận thấy tất cả lửa trong hang động tắt vụt. Yến Tử Kinh chậm đến thế là cùng? Nhưng người xưa có câu: Ý loạn tình mê, Yến Tử Kinh còn đi ném chậu lan đỏ xuống vách đá, chắc là có bệnh thật. Tâm bệnh.

Mấy kỵ sĩ dường như đã mất hết kiên nhẫn, đồng thanh nói: "Ca ca...?"

Đoan Ngọ hơi sửng sốt: Vòng eo mảnh khảnh, làn da tựa như cánh hoa, rõ ràng còn trẻ, sao lại có thể là ca ca của mấy người kia? Mấy người nhà này thanh thế lớn thật đấy, tất cả đều làm thổ phỉ? Đúng rồi, sóc nhỏ đã từng nói...

Lúc gặp nhau ở bên ngoài thành Hòa Điền, sóc nhỏ đã tặng hạt thông và quả óc chó cho nàng, còn nói: "Đây là quà ca ca tặng ta..."

Lúc cậu ta hôn mê cũng không quên gọi "Ca ca..."

Lúc Yến Tử Kinh hỏi, rõ ràng sóc nhỏ nói mình không có huynh đệ ruột thịt, nhưng lại vẽ một ký hiệu hình ngọn lửa lên thân cây thông...

Nàng chợt nhận ra, ca ca chẳng qua chỉ là một cách gọi, người này không chỉ là cướp mà còn là tên cầm đầu!

Một kỵ sĩ cắt ngang dòng suy nghĩ của Đoan Ngọ, nghiêng người về phía trước, nói với tên mắt xanh: "Ca ca, sóc nhỏ đang ở gần đây, chắc là ở trong hang động."

Sóc nhỏ thông minh đáng yêu hóa ra lại là gián điệp của đám giặc! Chẳng trách, sau khi giết người cậu ta lại xuất hiện một mình ở sa mạc, chẳng trách cậu ta lại lên vào căn cứ ngọc thạch mà Uất Trì công tử đang xây dựng, chẳng trách cậu ta lại lén để lại ám hiệu ở trong rừng. Hừ! Thì ra là vậy. Đoan Ngọ đột nhiên muốn nhổ nước bọt vào cái mặt thối của sóc nhỏ. Nàng mắt mù nên mới đi lo lắng cho an nguy của cậu ta, chọn đi cùng Yến Tử Kinh chuyến này. Nàng bị dạy cho mấy lần vẫn chưa chừa, còn đi chăm sóc cho một con rắn độc, để nó bắt chước Tịch Tịch cắn mình một cái.

Nam nhân mắt xanh xua tay, những người khác lập tức im lặng.

Trong đầu Đoan Ngọ xuất hiện một cái cân, không ngừng cân lên đặt xuống. Yến Tử Kinh sẽ không dễ dàng giao sóc nhỏ ra, hẳn còn có võ công. Trong hang còn có khoảng mười nam hầu. Nhưng nếu như đám sơn tặc Côn Lô có thể đánh bại mười người họ thì sao, nhưng liệu có đáng để họ quyết một trận sinh tử?

Hơn nữa, sau lưng đám thổ phỉ có thể còn có quân tiếp viện. Mặc dù sóc nhỏ đáng chết, nhưng... trên đời này rất nhiều người đáng chết nhưng lại không chết. Cho dù giao tiểu tử kia ra, đám giặc sẽ hạ thủ lưu tình sao?

Đương nhiên, tên mắt xanh sẽ không hỏi nàng đang nghĩ gì. Hắn nhảy xuống ngựa, bế Đoan Ngọ lên, đẩy nàng ra sau yên ngựa.

Đoan Ngọ hơi sửng sốt, đang định nói thì hắn cúi đầu trước nàng, giống như đang cầu xin nàng tha thứ.

Hắn lại lên ngựa lần nữa, đôi vai rộng che khuất ánh trăng.

Đoan Ngọ lo lắng áp vào lưng hấn, ai ngờ những bông hoa núi màu trắng dính trên cung tên lại chui vào lỗ mũi nàng. Nàng bị ngứa, hắt hơi một cái, cơ thể nhỏ nhắn lắc lư, hai tay ôm lấy eo tên mắt xanh mới có thể không bị ngã xuống.

Vòng eo của tên mắt xanh không chỉ mảnh khảnh mà còn cất giấu sự dẻo dai, tương xứng với cái nghề này.

Đoan Ngọ chưa kịp buông tay, hấn đã thúc ngựa, cả nhóm tiến về phía hang động.

Ngựa của đám giặc được huấn luyện bài bản, hơi thở không nặng, bước đi nhẹ nhàng.

Đoan Ngọ vô cùng căng thẳng, bọn chúng muốn đánh lén? Phải làm gì đây, nàng là Đoan Ngọ, không thể chỉ là một con bù nhìn. Nếu nàng hét lên, nói không chừng sẽ lập tức toi mạng. Nhưng không lên tiếng, trơ mắt nhìn một đám người bị mổ bụng? Ở đó phần lớn là tay sai của Yến Tử Kinh, nhưng hơn nửa cũng chỉ vì muốn kiếm sống, với cả ngày thường họ cũng không có ác ý gì với Đoan Ngọ...

Không được, ít nhất cũng phải cảnh báo. Nàng đưa lỗ mũi đến gần cung tên, hoa trắng quét qua khoang mũi, âm thanh hắt hơi lại vang lên.

Eo tên mắt xanh khẽ lay động, dẫn đầu đoàn người đến cửa hang.

Vèo vèo, mấy vệt ánh sáng bạc bay qua, một loạt tên ngằm bắn ra. Tên mắt xanh vùng kiếm, ánh kiếm như đoạt người, hết sang trái lại qua phải để cản tên.

Kinh keng, kinh keng, tia lửa bùng lên. Đoan Ngọ chưa từng thấy đấu kiếm ngoài đời thật bao giờ, nên không khách khí dùng cơ thể người nọ làm áo giáp.

Nếu phần lưng của tên mắt xanh cũng mỏng manh như eo hấn thì không có gì bảo đảm là "người giáp" này sẽ không bị xuyên thủng, sau đó mũi tên

đâm trúng nàng.

Nhưng, cơ thể kia đột nhiên bật ra khỏi tay nàng. Nhảy lên cao, xoay tròn vào cửa hang. Trong bóng tối, hai luồng gió màu trắng bạc quần lấy nhau, vũ khí chém vào như răng nanh. Leng keng, leng keng, cứ như không thể tách rời, nhưng âm thanh đột ngột dừng lại.

Giọng nói trong treo của Yến Tử Kinh vang lên: "Là hiểu lầm. Người đâu, đốt lửa lên."

Đuốc được đốt lên, mọi người trong động đều tỏ ra lo lắng, chỉ có Sóc nhỏ là vui sướng kêu lên: "Ca ca!"

Mấy kỵ sĩ khác xuống ngựa, chuẩn bị vào hang. Nhưng tên mắt xanh nhìn lại, thế là họ đứng im như tượng.

Con ngựa đã phủ phục, Đoan Ngọ đi ra phía sau bọn chúng.

Vẻ mặt của Yến Tử Kinh ủ rũ, cũng chẳng có gì là sợ hãi. Khuôn mặt trắng nõn chắc là do bị gió núi thổi, trở nên đỏ một cách bệnh hoạn.

Hắn nhìn cây đoản kiếm trên mặt đất, cười nói: "Sóc nhỏ... là huynh đệ của người?"

Tên mắt xanh nhanh chóng tra kiếm vào vỏ. Ngoài dự đoán, hắn cúi người nhặt kiếm lên trả lại cho Yến Tử Kinh.

Mặc dù là thủ lĩnh đám cướp nhưng hắn lại cư xử rất lịch sự, đối xử với tướng bại dưới tay mình như một vương tử tôn quý.

Trong mắt Yến Tử Kinh hiện lên sự nghi ngờ. Người nọ đi nhanh qua đám đông, bế Sóc nhỏ lên.

Sóc nhỏ vui mừng khôn xiết, lầu bầu nói: "Ca ca, ca còn nhanh hơn cả gió... Đều tại đệ, ca phạt đệ đi..."

Tên mắt xanh chỉ dùng một tay đã bế được tiểu tử kia, tay còn lại vòng qua

eo, lấy một hạt thông nhét vào miệng sóc nhỏ.

Sóc nhỏ nhìn xung quanh đám người, nhỏ giọng nói: "Ta bị thương, là tiểu thư kia đã cứu ta. Thương nhân này trị thương cho ta."

Tên mắt xanh trầm ngâm gật đầu, lặng lẽ quan sát những người trong hang tối.

Chạm phải ánh mắt thuần khiết kia, tất cả người mọi người như được gột rửa một phen. Vẻ lo lắng tiêu tan.

Tên thủ lĩnh kia có võ nghệ cao cường, làm Yến Tử Kinh biết khó mà lui.

Thế là tên buôn người đứng ở rìa, môi khẽ nhếch lên, kìm nén không nói giọng mỉa mai.

Sóc nhỏ bị tên thủ lĩnh cố định trên lưng ngựa, Đoan Ngọ tránh đi ánh mắt của tên tiểu tử. Cậu ta bỗng nhiên cầu xin: "Ca ca, chúng ta mang cả tiểu thư kia theo đi!"

Đoan Ngọ giả ngốc, chỉ cười nói: "Xin lỗi. Ta chợt nhớ ra lần này có người bạn cũ nhờ làm một việc, nếu đã đồng ý thì sống chết cũng phải làm bằng được. Ta không thể đi cùng các người, đa tạ ý tốt của người!"

Nói xong, nàng lườm xéo sóc nhỏ. Sóc nhỏ yên lặng cúi đầu. Đoan Ngọ cũng không vui vẻ gì.

Tên thủ lĩnh đến trước mặt Yến Tử Kinh, đặt tay lên ngực, cúi chào thật sâu. Yến Tử Kinh chẳng tỏ thái độ gì.

Hắn lại bước đến chỗ Đoan Ngọ, đôi mắt xanh thăm như biết nói, mang theo nụ cười chân thành.

Đoan Ngọ không muốn yếu thế, hơi nhe răng ra, không định nói gì.

Tên thủ lĩnh khẽ cúi đầu chào nàng. Điểm khác biệt là lần này ngón tay hắn

chạm vào tóc mai của Đoan Ngọ.

Đoan Ngọ phục hồi lại tinh thần, tên ác ma duyên dáng đã rời đi. Phần lớn người trong hang động đều không tự chủ được mà ngẩng đầu lên ngắm.

Đoan Ngọ sờ tóc mình. Nàng mở lòng bàn tay ra, nhìn thấy mấy đóa hoa nhỏ màu trắng, đơn giản, tỏa ra hương thơm nhàn nhạt.

Vốn dĩ chúng là vật trang trí trên cung tên của thủ lĩnh đám giặc. Đoan Ngọ há miệng, cảm thấy lòng bàn tay hơi ươn ướt.

Chắc là sương, nhưng lòng bàn tay không chỉ ẩm ướt mà còn có cả hơi ẩm.

Hắn là ai vậy?

Đoan Ngọ cảm thấy sau trận sợ bóng sợ gió kia, ánh mắt mọi người nhìn nàng đã thay đổi. Không còn lạnh lùng như xưa, nàng từ một món hàng nay trở thành người sống.

"Gia, người nhìn xem!"

Một người hầu hô lên. Yến Tử Kinh yên lặng đến cửa hang, có một viên đá màu đen được đặt lên tảng đá lớn.

"Đây là... thứ người kia để lại cho gia?"

Yến Tử Kinh nhìn kỹ: "Đây là một loại thuốc, là bảo vật hiếm có."

Hắn nhìn về phương xa, trên lông mày hiện ra vẻ kỳ quái. Từ góc nhìn của Đoan Ngọ, chắc là Yến Tử Kinh đang thầm cười khà khà trong góc.

Đánh nhau thua, đặc ý cái nỗi gì? Đoan Ngọ buồn bực nghĩ.

Nàng nhắm mắt lại, đôi mắt xanh đỏ lại xuất hiện cùng với bức chân dung thiên thần đến từ Constantinople... Nàng sợ hãi, vội vàng mở mắt ra.

Cũng may, rừng núi rất yên tĩnh, chỉ có một con cú đang ngồi ở nơi cao nhất của khu rừng.

Chương 8: C8: Dục tốc bất đạt

Dịch bởi Lumos | Ning Blossoming Subteam

Thủ lĩnh mắt xanh lui tới như một cơn gió. Tuy hắn không giết người cướp của, nhưng sau khi mọi người tỉnh lại vẫn cảm thấy sợ hãi. Cũng có người thích buôn dưa lê bán dưa chuột, thảo luận xem hắn là Hồ Phách Quang hay Diệp Trung Tuyết trong truyền thuyết? Còn chưa buôn ra lời lẽ gì thì đã bị Yến Tử Kinh thúc giục lên đường.

Thời tiết trên núi khó lường, một ngày có thể có đến hai trận mưa đá. Giờ Tý mưa đá trút xuống, người đi đường không thể làm gì khác hơn là kéo gia súc trốn dưới vách đá. Đoan Ngọ lạnh đến mức răng va vào nhau lập cập nhưng nghĩ bản thân nàng còn được ngồi trong xe ôm ngọc trai, há mồm kêu khổ cũng không hay.

Lúc ở Nam Hải, nàng suốt ngày mong chờ thời tiết mát mẻ. Giờ đúng là mát mẻ thật rồi, nhưng loại thời tiết này lại trở thành cực hình với nàng.

Yến Tử Kinh vẫn một mình một ngựa dẫn đầu. Không biết có phải hắn bị thủ lĩnh đám cướp làm cho giảm nhuệ khí hay không mà nhất quyết không chịu dừng lại. Trong khi những người khác chỉ mong được nghỉ ngơi, hắn lại nghĩ đến việc đổ vốn tăng lợi nhuận, muốn họ tiếp tục lên đường. Người hầu trước nay đều sợ vị tiểu gia ôn thần này, dù cho có bị đánh gãy răng cũng chỉ có thể nuốt xuống bụng.

Kể từ khi Đoan Ngọ biết được chân tướng về sóc nhỏ, trong lòng trở nên bình tĩnh hơn. Nàng cũng muốn sớm ngày đến được vương trưởng, hoàn thành nhiệm vụ Uất Trì công tử giao phó. Nàng nghĩ: Nếu đến lúc đó, Yến Tử Kinh thật sự mất trí bắt nàng làm thuốc dẫn cho "vương tử bị bệnh" kia, vậy nàng sẽ liều với hắn, cùng lắm thì lười rách cá chết. Hắn cứu nàng một

mạng, nhưng hãn đâu có khế ước bán thân của nàng. Hãn đối xử với nàng – một nô lệ của quan phủ triều Đại Nguyên như vậy không chỉ là "thấy lợi quên nghĩa", mà còn là hành vi vi phạm vương luật...

Trong đầu nàng không ngừng tính toán, làm người ấy à, càng biết điều thì càng dễ vẽ nộ cười.

Đèo Điều Hâu phía trước rộng phía sau hẹp, ở đoạn đường cuối cùng, thương đội chỉ mất một ngày để đi. Đoan Ngọ lấy viên ngọc Bồ Tát nhỏ ra khỏi cổ, thở phào nhẹ nhõm, dùng tay áo lau mặt Phật. Ngọc Côn Sơn... Đây chính là ngọc Côn Sơn... Nàng nhắm mắt ước lượng, thỉnh thoảng lại vuốt ve, cảm thấy loại ngọc này đúng là ấm áp, mềm mại, trong suốt như pha lê, có thể coi là loại ngọc nổi bật nhất thiên hạ.

Giữa vách núi, mấy người đột nhiên thét lên chói tai, kèm theo tiếng ngựa hí, cả đội chợt dừng lại.

Đoan Ngọ đưa đầu ra nhìn xung quanh, thấy Yến Tử Kinh đang đứng khoanh tay. Ngựa của hãn đang nằm trên đường, thở thoi thóp.

Mấy người hầu báo cáo: "Gia, ngựa gãy chân rồi."

Sắc mặt Yến Tử Kinh bị bóng núi che phủ, hóa thành một khối xám xịt. Hãn tiến lên sờ cổ ngựa, dùng ngón tay vỗ nhẹ vào người con vật. Một lúc sau, bỗng nhiên xuất kiếm, đâm xuyên qua cổ ngựa. Mọi người đều cảm thán: "Thật đáng tiếc."

Yến Tử Kinh không để ý vết máu trên góc áo choàng, đứng lên phân phó: "Đẩy nó xuống, tiếp tục đi. Mau!"

Người hầu vội vàng dọn đường. Đoan Ngọ hít vào một hơi, cảm thấy không ổn. Người hầu đều cười lừa, ngoại trừ con ngựa tội nghiệp đã chết, chỉ còn dư lại cỗ xe ngựa nàng đang ngồi. Nàng lập tức cố định đầu, giả vờ ôm hộp ngọc trai ngủ.

Sau đó, nàng mở mí mắt liếc nhìn bên trong xe, càng cảm thấy trong này mới ấm áp, đáng yêu làm sao.

Trong lúc nàng đang hoài niệm, một người hầu đến gần, nói lớn: "Này, Đoan Ngọ, gia muốn ngồi chiếc xe này."

"Được, được thôi, đợi ta thu dọn rồi lập tức nhường cho gia..." Đoan Ngọ tiếp tục nằm trên ghế, bắt đầu nói linh tinh: "Các người không biết đâu, cái tên thổ phỉ con kia ăn uống, đá ỉa đều ở chỗ này, nó còn nôn mửa, chảy máu, bên trong bẩn lắm... Ta ngồi còn được, chứ quý nhân như gia... Lập tức được, sắp xong rồi đây..."

Cuối cùng nàng cũng vén rèm lên, đối mặt với Yến Tử Kinh. Yến Tử Kinh không biết là đang run rẩy hay đang dậm chân.

Hắn cũng lười nhìn nàng, lập tức vào xe. Lúc Đoan Ngọ xuống đất, nghe thấy tiếng thở gấp của hắn bên trong.

Người này bị gì thế? Nàng cũng lười nghĩ đến hắn.

Nàng tự ôm lấy mình, nghiêng răng nghiêng lợi. Lúc chạng vạng, trên núi Côn Lôn lạnh thấu xương. Nàng đi được một đoạn, hai gò má đông cứng vì sương giá.

Nàng nghĩ: Mấy con trai ở Nam Hải đúng là không nên nuôi ở núi Côn Lôn. Sau khi làm công ở chỗ Uất Trì mấy năm, dành dụm được một ít tiền, nàng sẽ nghĩ cách đón mẹ về, hai mẹ con nàng có thể đến Tuyên Châu mở một xưởng trang sức nhỏ. Chỉ nghĩ thôi đã thấy vui thích, haiz...

Nàng rút vải bố ra, thổi đi hơi nước trên chóp mũi lạnh buốt.

Yến Tử Kinh gõ vào buồng xe. Phu xe vội hỏi: "Gia?"

Yến Tử Kinh thấp giọng nói: "Mang áo lông chồn của ta đến đây."

Phu xe đáp lại rồi nói với Đoan Ngọ: "Đi lên phía trước lấy áo lông chồn đi."

Đoan Ngọ từng nghe qua hai chữ "lông chồn" nhưng chưa thấy tận mắt bao giờ. Nàng xì mũi, đi tìm người hầu chịu trách nhiệm về hành lý.

Người hầu lục lọi mất một lúc, tự nhủ: "Kỳ lạ thật, năm ngoái đi quan ngoại Sơn Hải rét đậm vậy mà không thấy gia hỏa cái này... Mà ở đây lại hỏi đến..."

Cái mũi nhỏ của Đoan Ngọ bị nàng quẹt nhiều lần giờ đã đỏ như củ tỏi. Người kia nhìn nàng, nói: "Haiz, chắc là lạnh lắm hả?"

Hắn đưa cái bọc cho Đoan Ngọ, nói: "Người tự đưa cho gia đi."

Đôi mắt to của Đoan Ngọ chợt lóe lên, biết đối phương có lòng tốt, vội vàng cảm ơn.

Nàng cởi bọc y phục ra. bộ lông sáng bóng, mịn màng ấm áp. Nhưng nó lại là của Yến Tử Kinh...

Nàng cười khẩy, đến bên xe ngựa nói: "Tới rồi đây."

Yến Tử Kinh nhanh chóng đưa tay ra, kéo áo lông chồn vào. Lông chồn không phải đồ nhẹ nên lúc hắn kéo áo vào, Đoan Ngọ có thể nhìn thấy hắn qua bức màn.

Nàng ngạc nhiên. Sắc mặt Yến Tử Kinh đỏ bừng, hình như ồm rồi.

Hình như hôm qua hắn đứng ở vách đá, hứng gió núi rồi mới về sơn động... Hóa ra, nam nhân này cũng không phải người sắt.

Nàng trải lớp vải bọc y phục bằng nỉ dày ra, trùm lên đầu rồi quẩn quanh người. Yến Tử Kinh trong xe hình như đang uống nước.

Yến Tử Kinh, nàng cần gì phải thương hại hắn. Nàng thà thương hại chính mình còn hơn.

Hắn còn trị khỏi vết thương cho sóc nhỏ, chút phong hàn này xi nhê gì? Nàng cẩn thận suy nghĩ, so sánh những người nàng quen biết ở phường Mò

Ngọc với Yến Tử Kinh. Nàng cảm thấy trong số nhiều loại người, hẳn thuộc loại dù có chết vẫn cậy mạnh. Nhưng ông trời thường thích chống đối con người. Người càng muốn giữ thể diện thì càng gặp chuyện mất mặt... Không phải nàng cố ý nguyên rủa gì đâu, nàng chỉ coi Yến nào đó là một trong số hàng trăm người trên thế gian này thôi.

Buổi tối, họ rời khỏi núi Côn Lôn. Trở lại đường chính, mọi người đều kéo giãn chân mày.

Mấy người hầu đi trước đến sớm hơn, được hộ vệ của nhà Uất Trì đến đón.

Yến Tử Kinh ra lệnh kéo rèm xe, Đoan Ngộ làm theo.

Đôi mắt Yến Tử Kinh đỏ hoe, giống như đèn lồng được làm từ bột hồ.

Mấy người kia thỉnh an rồi xin chỉ thị. Yến Tử Kinh ngồi thẳng dậy, trả lời từng người một.

"Gia, mọi việc đã thu xếp xong. Chúng tiểu nhân đã làm theo lời ngài dặn, dò xét khu vực này trong vòng mười dặm, tất cả đều an toàn."

"Được. Trong năm ngày, chúng ta phải đến Diệp Nhi Khương."

"Gia, năm ngày ấy ạ?"

"Năm ngày." Yến Tử Kinh nói: "Đêm nay phái người trực đêm, canh gác bốn phía."

"Gia, ngài cảm thấy...? Mới vừa rồi chúng tiểu nhân tới, nghe nói trên đường ngài gặp phải một đám thổ phỉ..."

"Không sao! Có chuẩn bị nhưng chúng vô hại."

Đoan Ngộ liếc thấy Yến Tử Kinh dùng khăn lụa lau lòng bàn tay. Đôi mắt nhắm hờ, không còn dáng vẻ giả thần giả quỷ như trước, hình như là một quá không mở nổi mắt.

Dịch trạm tọa lạc giữa vùng hoang dã, xung quanh không có nhà cửa nào khác, trước cửa treo mấy chiếc đèn lồng xanh như châu hồn. Tuy cách đường chính không còn xa, nhưng mấy năm gần đây, Hãn Quốc Sát Hợp Đài có xung động với Trung Nguyên, hai năm nay đám cướp núi Côn Lôn hoành hành, thương nhân chỉ còn loe ngoe vài mống.

Yến Tử Kinh mang theo cả một đám người vào ở, khiến cho dịch trạm cũ nát lâu nay không tu sửa gì phải còng lưng ra gánh.

Những người tới trước đã gọi xong rượu thịt, đợi chủ nhân đến. Nhưng Yến Tử Kinh chỉ lạnh lùng liếc qua, ra lệnh cho ông chủ dịch trạm dẫn hãn vào phòng hảo hạng.

Đoan Ngộ vẫn đang cuốn bọc y phục trên người, rũ mắt xuống. Bóng của nàng bị bóng của Yến Tử Kinh đè lên, nhìn giống một đám cỏ mọc trên tường, hết sức đáng thương.

Thật ra, nàng đang chú ý đến đôi ủng bên dưới lớp áo khoác lông của Yến Tử Kinh.

Chân hãn run rẩy... sợ rằng nếu ngã xuống sẽ không đứng được dậy...

Buồn cười. Giờ phút này, kẻ yếu không còn là nàng, mà là hãn!

Đoan Ngộ đột nhiên ngược mắt lên, đôi mắt rực cháy như vàng đen nung trong lửa.

Yến Tử Kinh không để ý đến những người khác hay chuyện khác, quay người đi lên cầu thang cuốn.

Sau khi hãn rời đi, mọi người ai cũng thả lỏng. Mấy nam nhân cộng ly uống rượu, chơi oản tù tì, tán dóc chuyện gì đó liên quan đến Sơn Hải Kinh.

Bốn nữ nô lệ dùng bữa trong phòng kín.

Vì không có ai quản, Đoan Ngộ làm một chén rượu nóng, lấy một ít thịt dê

ăn. Nàng cảm thấy tối nay ăn bao nhiêu cũng không đủ.

Hai nam nhân bên cạnh phanh ngực ra, người đầy mùi mồ hôi, nói năng không ngừng.

"Mắt của tên thủ lĩnh đám cướp có màu xanh lam... xanh chưa từng thấy, nguy hiểm chết người! Nếu hắn là một cô nương, lão tử thật muốn gia nhập đám cướp cho rồi. Nhưng mà tiểu tử kia dùng dao giỏi thật đấy... Giết người không thấy máu. Xoẹt xoẹt... kiếm của ngài chim én nhà chúng ta biến mất!"

"À... thảo nào tối nay gia như mất hồn, hóa ra là vì chim én nuốt không trôi mùi thất bại, ha ha..."

"Suýt, nói khê thôi." Người nọ nhìn chăm chăm vào Đoan Ngộ, vuốt râu: "Đoan Ngộ đang ở đây. Tên mắt xanh hình như đưa cho người thứ gì đó đúng không? Đừng nói là thề non hẹn biển, hẹn sẽ đem người về làm áp trại phu nhân nhé?"

Đoan Ngộ uống rượu, toét miệng cười nói: "Người nói đúng! Muốn sống, sau này nói mấy câu dễ nghe nhiều lên. Ta nhất định sẽ bảo nam nhân của ta để ý đến người thức thời như người!" Nàng ngừng cười, trong mắt lộ vẻ hung dữ, đập mạnh cái bát xuống bàn.

Nàng đang định đến chỗ mấy nữ nô lệ khác, thì ông chủ dịch trạm ngăn lại, nói: "Đoan Ngộ? Yển gia bảo người ngủ cạnh phòng ngài ấy."

Đoan Ngộ không từ chối, lên căn phòng được chỉ định. Phòng không có cửa, chỉ có một nửa tấm rèm.

Trong phòng nồng nặc mùi dê, chăn gối trong góc rách tả tơi, thậm chí còn tồi tàn hơn cả lều lán ở phường Mò Ngọc.

Đoan Ngộ nghĩ: Người ta thường hướng đến chỗ cao, ta càng muốn sống thì càng phải gồng lên đối phó với số mệnh.

Chẳng lẽ Yển Tử Kinh cách vách có thể ngủ trong căn phòng thế này sao?

Nàng lười nói nhảm, đặt cái túi bọc y phục lên làm đệm, co ro trong đó giống như con sâu bấp cải. Yến Tử Kinh bên kia không có động tĩnh gì. Đoan Ngọ xoay người, phát hiện tấm ván trên vách có mấy con kiến đang bò ra bò vào.

Nàng đi theo đàn kiến, tìm thấy một cái lỗ trên tường. Vì tò mò, nàng thối tắt đèn, nhìn lên qua đó.

Phòng của Yến Tử Kinh so với phòng nàng thì sạch sẽ hơn nhiều. Hắn đang đắp tấm lông chồn nặng chịch kia, đưa lưng về phía nàng, người khẽ nhúc nhích, hình như là đang phát run.

Đoan Ngọ nghĩ: Ở Nam Hải thường có người mắc phải bệnh "sốt rét", vừa sốt vừa run lấy bầy, nhìn hắn có vẻ cũng bị vậy. Yến Tử Kinh lúc ở Hòa Điền vẫn khỏe như trâu, thế mà vừa đi qua núi Côn Lôn thì ngã bệnh? Có lẽ là âm hồn của "Lan tỷ tỷ" chưa tiêu tan, ban đêm thấy hắn ném chậu lan đỏ xuống, tình thâm ý nặng nên đến quẩn lấy hắn?

Hắn còn vọng tưởng đến được Diệp Nhi Khương trong năm ngày? Nói không chừng âm phủ đã lên danh sách cả rồi ấy chứ.

Nghĩ đến đây, nàng gãi lưng, vết thương đã lành nhưng thỉnh thoảng vẫn hơi ngứa.

Nàng không tim không phổi cười một tiếng. Cũng không tính là cười trên sự đau khổ của người, chỉ là cười xong sớm còn đi ngủ sớm.

Nàng mò tay vào ống tay áo, xòe tay ra, mượn ánh sáng phát ra từ khe nhỏ, thấy những bông hoa màu trắng đã héo hiện ra trong tầm mắt.

Không ngờ bông hoa nhỏ màu trắng này... lúc héo lại có mùi thơm sảng khoái vậy.

Đây chính là phương pháp hoàn hảo để khử đi mùi hôi trong phòng. Nàng cầm bông hoa trong lòng bàn tay, dùng tay làm gối, nằm nghiêng mà ngủ.

Lúc đầu, nàng mơ mơ màng màng còn nghe tiếng nam nhân lục sục huyền não.

Sau đó thì ngủ say, nàng cảm thấy mùi hương ngày càng đậm, nhuộm thành một giấc mơ đẹp.

Nàng lại nhìn thấy ảo ảnh. Hoa hạnh nở rộ trên núi tuyết. Thiếu niên cười ngửa quay đầu mỉm cười, ký ức về đôi mắt xanh lam như biển ngọc quay về.

Biển đột nhiên bị mây đen bao phủ, nước biển khuấy động. Trong phút chốc, biển thành biển máu.

Nàng nghe thấy Bát nường tử ở dưới đáy biển, nôn nóng gọi nàng bằng một giọng nói khác thường: "Đoan Ngọ... Đoan Ngọ...?"

Những người bạn nô lệ từng chết đuối của nàng thời thơ ấu nổi lên từ biển máu, thi nhau nức nở: "Đoan Ngọ... Đoan Ngọ..."

Nàng ngồi bật dậy. Miệng lưỡi khô khốc, định đi thắp đèn.

Nhưng trong phòng cái gì cũng không nhìn thấy, trong không gian tràn ngập khói màu vàng nhạt.

Nàng hít vào, mùi khói làm nàng choáng váng. Nàng hoàn hồn, nhanh chóng đưa đóa hoa trắng lên mũi ngửi, lúc này mới thấy dễ chịu hơn.

Trong bóng tối, nàng nghe được tiếng bước chân. Tiếng bước không quá nặng nề nhưng cũng không phải nhẹ.

Đi tuần đêm à? Nhưng sao trong phòng lại thế này? Thứ khói vàng khiến người ta hôn mê. Ôi, đám giặc lại đến nữa?

Nàng nhét bông hoa trắng vào miệng, bò trên mặt đất giống như một con thằn lằn. Trước khi vào căn phòng này ngủ, nàng thấy trước cửa chỉ có nửa cái rèm...

Nàng ra khỏi cửa, tiếp tục bò về phía trước. Cho đến khi đụng phải vách tường, nàng ôm đầu gối, núp ở một góc cầu thang.

Đôi mắt nàng mở to đầy sợ hãi.

Làn khói dần tan đi. Dưới lầu không chỉ có một người.

Chúng bật mặt, tay cầm dao sáng loáng, gặp ai cũng đâm thật nhiều nhát vào người họ.

Đoan Ngọ cắn vào cánh tay để ngăn mình phát ra tiếng.

Đây là... giết người không thấy máu. Mọi người đều bị trúng thuốc mê? Nhưng nàng lại tỉnh táo. Nàng sờ bùa hộ mệnh trên ngực, nghĩ: Cha mẹ phù hộ cho con, phù hộ cho con... Nàng run rẩy, đầu ngón tay chạm vào ngọc Hòa Điền mát lạnh.

Tiếng bước chân ngày càng gần, hình như chỉ có nàng và Yến Tử Kinh trên lầu.

Nàng nơm nớp lo sợ, nuốt bông hoa trắng xuống lúc nào không hay. Đầu lưỡi tê dại, nàng còn chưa nhận ra thì đã ngất đi.

Ngày hôm sau, nàng tỉnh dậy trong ánh nắng ban mai, rên rỉ một tiếng. Nàng chợt nhớ ra đêm qua mơ thấy ác mộng.

Nàng mơ mơ màng màng, xoa đầu rồi đi xuống cầu thang, hướng tới khu vực có ánh sáng rực rỡ.

Chân nàng vấp phải thứ gì đó, bên tai vang lên một tiếng rầm, định thần nhìn lại. Là thi thể của một nữ tử.

Cô bé kia có mái tóc dài, cổ đã bị chặt đứt. Nàng ta từng là bạn đồng hành của Đoan Ngọ.

Đoan Ngọ che miệng lại, lúc này mới nhận ra mùi máu tươi nồng nặc. Dưới lầu toàn là thi thể.

Đoan Ngọ dựa vào trí nhớ của mình, nhìn sang từng người một. Nàng cảm thấy hiện tại mình điên rồi, nên mới đi lật từng thi thể lên nhìn.

Ngoại trừ nàng, tất cả người hầu của Yến Tử Kinh, bốn nữ nô lệ và bốn tên hộ vệ do Uất Trì cử đến, thậm chí cả khách trọ trong dịch trạm đều không một ai may mắn sống sót.

Trong một đêm, mọi người đều về châu ông bà ông vải! Trừ nàng...

Nàng bị người ta bỏ quên ở chỗ này. Nàng xông ra ngoài cửa rồi lại chạy vào, nào ngựa, nào lừa, cả chiếc rương đều đã biến mất.

Đám sơn tặc ở núi Côn Lôn. Nhất định là bọn chúng! Thế quái nào chúng lại tìm được đường chính?

Nàng chợt nhớ mình đã từng cười nói với tên thổ phỉ mắt xanh trong núi hoang rằng: "Đáng tiếc, đại đội đã mang tiền của đi rồi..."

Chẳng lẽ là do nàng? Lời nói của nàng đã tiết lộ hành tung của đoàn? Cái tên mắt xanh đó nhìn rõ lẽ độ, hiền hòa mà lại âm thầm theo dõi nàng?

Sở dĩ bọn chúng thả nàng đi là để nàng có thể thuận lợi trở thành đồng lõa dẫn đường cho chúng?

Trong lòng Đoan Ngọ dâng lên một cảm giác hối hận đến đau lòng, tự cho mình một cú đâm vào đầu.

Nàng ngồi bệt xuống đất, khóc lớn thành tiếng. Giờ nàng chẳng nghĩ được gì nữa, chỉ muốn khóc.

Được một lúc, nàng đột nhiên ngừng khóc, chạy lên lầu, trong lòng chợt nghĩ tới Yến Tử Kinh.

Yến Tử Kinh nằm úp mặt xuống đất, không nhúc nhích. Hắn... cũng nghèo

rồi?

Đoan Ngọ đến gần, còn chưa kịp lật người hẳn lại đã phải rút tay về.

Cơ thể Yến Tử Kinh nóng giãy. Ồ, người nóng bỏng, nhưng vẫn sống nhăn.

Nàng không biết lúc này bản thân nên có cảm giác gì. Chắc là nàng sẽ nghĩ: Vẫn còn một mống chưa chết.

Nàng đang ngơ ngác thì Yến Tử Kinh mở mắt ra. Cả người hẳn như bị thiêu đốt, nóng đến đỏ cả người, môi khô khốc, đôi mắt hơi mê man nhưng vẫn còn mấy phần tỉnh táo.

Hắn giãy dụa hỏi: "Là người à? Sao còn chưa đi đi?"

Đoan Ngọ kinh ngạc nói: "... Bọn họ chết cả rồi."

Lúc này nhìn đầu tường Yến Tử Kinh cũng chết cứng ngắc rồi, nhưng lúc này hẳn lại run rẩy kịch liệt.

Môi hẳn giần giật, đột nhiên đưa tay ấn lên mạch đập của Đoan Ngọ.

Tương lai đúng là khó đoán. Đoan Ngọ không chết, Yến Tử Kinh cũng không chết.

Nhưng giờ phút này đây, Đoan Ngọ nghiễm nhiên trở thành tài sản duy nhất của Yến Tử Kinh!

Chương 9: C9: Ngoài ta ra còn ai nữa

Dịch bởi Lumos | Ning Blossoming Subteam

Ngón tay đặt trên mạch môn của nàng nóng như mỏ hàn. Kéo nàng từ hơi thở lạnh lẽo của cái chết về với hiện thực trước mắt.

Nàng ngừng nức nở, nói: "Ta và ngươi là hai người sống sót duy nhất trong quán trọ này. Ngươi bầu vào tử huyết của ta, chẳng lẽ muốn lấy mạng đổi mạng với ta?" Nghe vậy, Yến Tử Kinh càng bầu vào mạnh hơn.

Đoan Ngọ đột nhiên hít một hơi lạnh, lúc này mới phát hiện chuỗi ngọc trai mà Uất Trì Vô Ý giao phó đã mất tích!

Trước mắt nàng trở nên tối sầm lại, cõi lòng như rơi xuống vực thẳm. Dù bọn thổ phỉ bỏ qua cho nàng nhưng vẫn cầm chuỗi ngọc trai đi.

Ban đầu nàng cho rằng đám giặc núi Côn Lôn là một nhóm ma vương giết người không ghê tay. Nhưng bây giờ nàng biết chúng không chỉ cướp của giết người mà còn không có tình người.

Dưới lớp vỏ thiên thần, tên mắt xanh lại có một trái tim bò cạp khiến cho người ta không lạnh mà run.

Nhất định là đám người của sóc nhỏ, không thể sai được. Đêm đó, tên thủ lĩnh mắt xanh chỉ dẫn theo vài người nên hắn đưa sóc nhỏ đi trước, để ổn định thương đội. Sau đó cử người âm thầm theo dõi, đến khi mọi người tụ họp ở dịch trạm, đêm khuya, hắn dẫn đám giặc đến huyết tẩy cả đám. Ngoài mặt, chúng tha cho nàng và Yến Tử Kinh nhưng lại cướp đi đoàn đội, tài sản của Yến Tử Kinh, đoạt mất chuỗi ngọc trai của nàng, như thế chẳng khác gì bóp chết hai người họ. Sao Yến Tử Kinh có thể tay không đến gặp

Nặc Mẫn vương tử? Còn bản thân nàng phải đối mặt với Uất Trì kiêu gì đây?

Suốt dọc đường, Uất Trì là nam nhân quan tâm đến nàng nhất. Nhưng nàng đã phụ sự phó thác của hắn.

Còn nam nhân mắt xanh là người tao nhã, lịch sự nhất nàng từng gặp, nhưng hắn lại lừa gạt nàng.

Nàng hít thở không thông, suýt nữa thì nghiêng gãy cả răng. Nỗi căm hận ứ ứ kéo đến khiến nàng choáng váng, như muốn ngất đi.

Lúc này, Yến Tử Kinh mới thả mạch môn của nàng ra, lông mi hắn run lên, nói: "Nước, cho ta nước!"

Đoan Ngộ bò dậy, đi tìm túi nước. Nàng đặt túi nước cạnh đầu Yến Tử Kinh nhưng bị hắn đẩy ra.

Khuôn mặt hắn hiện lên vẻ nóng nảy và tuyệt vọng, hai gò má ửng hồng.

Hắn sắp chết sao? Từ biển đến đây, chẳng phải hắn không biết mệt là gì sao? Nếu như hắn chết, nàng nên làm gì? Ở lại quán trọ hoang vắng đầy xác chết này hay đi bộ vào sa mạc vô tận? Nàng đều không muốn. Thứ nàng muốn là hơi thở của một con người. Cho dù cái người đáng chết nào đó tâm địa sắt đá, nàng cũng không muốn hắn chết.

Nàng cầm túi nước lên, đưa đến bên miệng Yến Tử Kinh: "Gia, uống đi, đây là nước! Uống vào sẽ mát hơn đây."

Yến Tử Kinh khẽ co giật, đóng chặt răng. Dưới tình thế cấp bách, Đoan Ngộ dùng ngón tay tách môi hắn ra, cố gắng cạy mở hai hàm răng.

Yến Tử Kinh "ừm ừm" mấy tiếng, cắn vào ngón tay nàng. Đoan Ngộ bị đau, rút tay lại.

Yến Tử Kinh như kẻ mù, mò mẫm túi nước bên gối, khẽ ngẩng đầu lên.

Hắn uống lấy uống để, dường như không có điểm dừng. Sau đó, ném túi nước vào tường, bất lực ngã xuống đất.

Hắn mở mắt, thở hồng hộc: "Ta.. chết. Người... cũng đừng nghĩ sống được!"

Đoan Ngọ co mười đầu ngón tay đau nhức, không nhìn được quát ngược lại: "Người có bản lĩnh thì đừng có chết!"

Nàng ôm lòng oán hận, nói: "... Là ta xui xẻo, biết trách ai bây giờ. Ta giết lão cầu Mông Cổ không thành, vốn đã hạ quyết tâm chờ chết. Nếu lúc đó người không cứu ta, ta sẽ hóa thành cát, ngàn vạn năm sau chẳng cần phải bận tâm thứ gì. Nhưng bây giờ thì sao, ta trở thành nô lệ của người, còn bị người đưa đến cái nơi chim không đẻ trứng này. Bây giờ, ngọc trai bị bọn cướp lấy đi mất, sau này ta cũng chẳng còn mặt mũi để làm trợ thủ cho nhà Uất Trì... Người bị bệnh, người không ra người, còn tranh giành sống chết với ta. Hừ! Chết cũng được, mà sống cũng được, tùy người chọn. Thiên hạ nhiều chủ nhân như vậy, sao ta lại gặp phải cái loại chủ nhân như người? Tổ tông tám đời nhà ta thiếu nợ người cái gì à?"

Yến Tử Kinh hình như đang cười khinh bỉ. Nhưng hắn sốt rất cao, khoe miệng cong lên cười nhưng nhìn giống như đang khóc.

Hắn nói: "Người... thiếu ta... một mạng."

Đoan Ngọ cũng cười khinh: "Được, ta trả lại cho người là được chứ gì. Cho người ba lựa chọn. Thứ nhất, ta lập tức tự sát. Thứ hai, người tự đến mà giết ta. Thứ ba, ta chữa khỏi bệnh cho người. Đợi cho đến khi cả hai đều được an toàn, đôi bên không còn nợ gì nữa. Người chọn đi!"

Mí mắt Yến Tử Kinh giật giật, tay lần mò bên hông, nhưng vẫn đáp trả: "Ta mới là chủ nhân..."

Đoan Ngọ cười như điên, cười suýt nổ phổi. Một khắc kia, nàng cảm thấy đêm qua thà chết cùng Yến Tử Kinh ở quán trọ luôn còn hơn!

Nàng hăng hái nói: "Sai rồi! Chỉ có ta còn sống, người mới có thể làm chủ

nhân!

Nói xong, nàng dùng hết sức lực lao ra cửa. Thật ra nàng không muốn chết chút nào, nàng chỉ muốn tránh xa cái bản mặt Yến Tử Kinh một lúc thôi.

Một tia sáng bạc từ thắt lưng Yến Tử Kinh phóng ra như tia chớp, trói chặt lưng của nàng.

Đoan Ngộ loạng choạng ngã xuống. Nàng nhìn lại, đó là một sợi dây bạc lớn bằng chiếc đũa. Nàng bức tức, độc ác nói: "Ha ha, hóa ra gia lại đi đổi phó với một cô gái yếu đuối. Người tính đông tính tây, sao không nghĩ tới bọn sóc nhỏ sẽ dùng chiêu này?"

Yến Tử Kinh không còn sức mà kéo nàng, cũng không buông tay ra.

Hắn nói đứt quãng: "... Người mà là.... cô gái yếu đuối? Người... người giết người... ta... ta cũng giữ trong lòng bàn tay..."

Đôi mắt Đoan Ngộ sáng lên. Nàng bỗng nhớ đến ánh mắt đặc ý của Yến Tử Kinh sau khi sóc nhỏ rời đi. Yến Tử Kinh nhìn thì có vẻ đã táng gia bại sản. Nhưng thực ra hắn là người luôn có tính toán. Ví dụ như, trước khi đến Hòa Điền, hắn lệnh cho A Thường mang một phần tài sản của mình về quê ở Trung Nguyên. Ở phủ Uất Trì, hắn đeo một chiếc nhẫn đá giải rượu rồi giả vờ say... Nói như vậy, chẳng lẽ bọn cướp cũng có tổn thất?

Bây giờ, cả hắn và nàng đều quá thảm. Ai biết khi nào mới có thương đội tiếp theo đi theo đường chính đến đây? Lỡ như có đám cướp khác đến đây thì sao? Yến Tử Kinh nói võ công có võ công, nói tâm kế có tâm kế. Nàng muốn lợi dụng hắn, cũng để cho hắn lợi dụng nàng, hai nhân tài kết hợp có thể vượt qua ải này.

Đoan Ngộ ngoan ngoãn trở về, nhẹ nhàng nói: "Gia, ta biết sai rồi. Ta không hành động theo cảm tính nữa. Người có khó chịu không, có muốn uống thuốc không?"

Yến Tử Kinh nhắm mắt. Hắn đang run run, cố gắng chịu đựng.

Đoan Ngọ ngồi trên mặt đất, từ từ tháo móc của sợi dây bạc trên lưng ra. Yến Tử Kinh không phản đối, có lẽ cũng không còn sức mà phản đối.

Đoan Ngọ cẩn thận đem áo khoác lông chồn trên mặt đất đắp lên người Yến Tử Kinh, thấp giọng nói: "Gia, dù sao cái áo này cũng có thể bán được ít tiền. Trời không tuyệt đường người."

Vừa dứt lời, chiếc áo lông chồn bị hắt đá văng ra. Đoan Ngọ nghĩ: Chẳng lẽ nóng quá? Rõ ràng là đang run mà...

Yến Tử Kinh run rẩy một hồi, trên trán lấm tấm mồ hôi. Cổ họng hắt run lên, nghiêng người sang một bên.

Đoan Ngọ tưởng hắt sắp ngủ. Nàng nghĩ không thể để hắt nằm dưới đất được, phải bảo hắt chuyển lên giường.

Nhưng tối nay... ngủ ở phòng này có ổn không? Nhưng nếu không ngủ ở đây thì đi đâu bây giờ?

"Đoan Ngọ."

Nàng sửng sốt, nhận ra Yến Tử Kinh đang gọi nàng.

"Hả?"

Yến Tử Kinh nói chuyện, mặc dù hơi thở yếu ớt, nhưng giọng điệu vẫn như ngày thường.

Hắt phân phó: "Vén đệm trên giường lên, cầm hòn đá kia vào bếp, nghiền thành bột rồi đun một ít nước nóng mang tới đây."

Đoan Ngọ nghe theo, dưới nhiều lớp đệm có một viên đá đen nhỏ mà ngày trước tên thổ phỉ đưa cho.

Cũng không biết Yến Tử Kinh đã giấu nó đi từ lúc nào. Nếu không phải hắt giấu đi, có lẽ những tên kia đã lấy được...

Yến Tử Kinh từng nói vật này có thể dùng làm thuốc. Đoan Ngọ cầm viên đá, đi ra cửa rồi quay đầu lại, thấy Yến Tử Kinh chập vật đứng lên, loạng choạng đến bên mép giường rồi ngã vào chần đệm.

Sau khi xuống lầu, Đoan Ngọ bắt chước dáng vẻ thường ngày của Yến Tử Kinh, mở hờ mắt, đi vòng qua chỗ thi thể.

Nàng phát hiện: Hóa ra, nếu tầm nhìn bị mờ đi, con người có thể tự lừa dối mình ngay cả khi đang chứng kiến một cảnh tượng khủng khiếp.

Nàng bận rộn trong bếp nửa giờ, người toát mồ hôi. Có lẽ vì đã từng sợ hãi đến cực điểm nên nàng không còn sợ nữa.

Nàng cúi đầu bưng nước nóng đến đại sảnh, chợt nhìn thấy một người ngồi ở bàn.

Nàng "a" lên một tiếng, suýt nữa thì đổ hết cả nước.

Nhìn kỹ thì người đang ngồi không phải xác chết sống dậy mà là Yến Tử Kinh.

"Sao người không nằm yên đó đợi ta?" Nàng oán trách.

Yến Tử Kinh ngơ ngác, bối rối, chờ đến khi nàng đến gần, hẳn mới nói thẳng: "Sợ người chạy."

"Ta chạy được đi đâu? Người chết vì tiền, chim chết vì thức ăn. Gia, ngài sắp chết còn nhớ đến món hàng là ta đây, ta có thể chạy được sao? Xin lỗi... phòng này nhiều người quá, ta không có thời gian dọn dẹp. Nếu ngài không chê thì mau uống thuốc đi."

Tay Yến Tử Kinh run run cầm lấy chén nước, uống một nửa gói bột thuốc. Hẳn ngừng lại một chút, hình như đang do dự, sau đó ngẩng đầu, đổ nốt số bột còn lại vào miệng.

Hắn ho khan, hình như bị nghẹn. Không ngồi yên được đành nằm ra bàn.

Đoan Ngọ dấm vào lưng hắn ta, sau đó vừa đỡ vừa kéo vừa đỡ hắn lên lầu.

Bước chân của Yến Tử Kinh nặng nề, Đoan Ngọ phải tốn rất nhiều sức mới đưa được hắn về phòng.

Nàng tức giận mắng: "Vừa rồi sao người xuống được vậy?"

Yến Tử Kinh không đáp. Xem ra bột thuốc kia đã phát huy tác dụng, hắn ngủ thiếp đi.

Đoan Ngọ đắp chăn cho hắn, sau đó mới lấy một ít thịt dê băm tìm thấy trong bếp, nhai kỹ nuốt xuống bụng.

Nàng tốn khá nhiều thời gian trong bếp, ngoài việc mài đá, nàng còn xay rất nhiều hạt tiêu, tất cả đều giấu trong hà bao.

Buổi chiều, gió Tây Bắc nổi lên. Gió đen gầm rú khắp sa mạc, nghe như tiếng khóc.

Đoan Ngọ không biết khi nào Yến Tử Kinh sẽ bình phục. Nàng dùng vải bố che kín miệng và mũi, đi vòng quanh quán trọ.

Tất cả rương hòm, súc vật đều bị quét sạch, chỉ còn lại chiếc xe ngựa dù không có ngựa.

Trên mái nhà có thể nhìn về phía xa. Nàng đứng đó rất lâu, nhưng ngay cả một con thỏ cũng không thấy.

Đoan Ngọ suy nghĩ: Không thể để những thi thể này nằm ngổn ngang mãi thế được. Người chết cũng phải có kiểu cách riêng của người chết.

Nàng lục tất cả các phòng, tìm thấy hàng chục chiếc chăn nỉ.

Nàng hít một hơi thật sâu, đặt tất cả các thi thể nằm thẳng ra trên đất, sau đó dùng chăn nỉ quấn đầu cho họ. Nàng còn đặc biệt kéo bốn nữ nô lệ vào một

căn phòng, xếp họ nằm cạnh nhau.

Những người này đều chết quá thảm. Dù sao Đoan Ngọ vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Nàng làm một lúc rồi dừng lại khóc một trận. Khóc xong lại lau lệ làm tiếp.

Hai giờ "chuyển xác" chính là rắc rối mà nàng tự chuốc lấy.

Nàng cũng ghi tạc hình ảnh tên mắt xanh và sóc nhỏ, hận họ đến khắc cốt ghi tâm.

Cạnh bếp có một cái giếng. Tây Vực hán hạn nên phải mất đến nửa ngày Đoan Ngọ mới kéo lên được một xô nước.

Nước giếng lạnh, vừa hay có thể giúp bệnh nhân hạ sốt.

Nàng lấy hai ba con dao trong bếp, giấu bên người. Còn lấy một cái móc thịt nhét vào búi tóc dày làm thành trâm cài.

Sau khi xong mọi việc, trời đã gần tối. Lũ kèn kèn người thấy mùi máu, bay lượn quanh quán trọ.

Đoan Ngọ quyết tâm không thả đuốc bên ngoài quán trọ. Nàng khóa trái cửa, đặt nồi niêu xoong chảo ở lối vào, góc cầu thang và tất cả các lối đi mà người có thể đi được. Như vậy, dù cho có chuột đi ngang qua, Đoan Ngọ cũng có thể nghe được động tĩnh.

Nàng ôm nồi củ cải chạy lên lầu.

Sau khi thả đèn lên, nàng thấy Yến Tử Kinh đang ngủ say. Lúc ngủ, nhìn hắn không còn vẻ hung ác quái gở như thường ngày, mà trông như một đứa trẻ.

Nàng từng nghe người hầu nói Yến Tử Kinh tuổi dê, nàng bấm ngón tay tính, hắn chỉ mới hai mươi tuổi. Lúc nhìn thấy hắn, Đoan Ngọ luôn có cảm

giác hăn lớn tuổi hơn thế. Nhưng tối nay, nàng nhận ra hăn đúng là mới đôi mươi. Nàng không hiểu: Yến Tử Kinh đang ở chốn phồn hoa, nơi người ta chỉ việc lo ăn lo chơi, bán cái gì mà chẳng kiếm ra tiền? Vậy mà hăn lại chạy đi quan ngoại, đến Tây Vực, trở thành kẻ buôn người, chọc phải đám giặc! Tự mình làm bậy... Nhưng mà, bây giờ nàng không muốn hăn chết. Ở vùng đất sỏi hồ hoành hành này, người khác chưa chắc đã tốt hơn Yến Tử Kinh.

Nàng ghét nhất là mắc nợ người khác. Mấy ngày này, nàng chỉ đang cố gắng trả hết những gì mình nợ hăn, để sau này hăn không mở mồm ra là nhắc chuyện đó nữa.

Náng đánh bạo chạm vào trán Yến Tử Kinh, vẫn còn nóng.

Nàng vắt kiệt nước giếng trong khăn tay, đặt lên đầu hăn. Yến Tử Kinh rên rỉ, hình như rất đau đớn.

Đoan Ngọ nghĩ: Bột thuốc hình như cũng không có gì thần kỳ. Nếu sốt bình thường thì uống chút thuốc sắc là hạ sốt rồi.

Nàng phải chăm sóc người bệnh, không có chỗ ngủ nên trải áo lông chồn ra sàn làm giường.

Nàng cảm thấy trong lớp chăn lông dưới người có thứ gì đó cộm lên, sờ vào thì phát hiện đúng thật. Nàng lấy con dao nhỏ ra, lén cắt một đường trên áo, trong lòng buồn cười, thì ra trong chiếc áo này có hơn chục sợi dây chuyền vàng. Từ đó có thể suy ra, trong hành lý Yến Tử Kinh còn giấu một số đồ vật khác. Việc này là ví dụ cho câu nói: Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa. Cho dù có bí hiểm đến mức nào, Yến Tử Kinh cũng không đến nỗi phải ra đường ăn xin.

Nàng ngủ một lúc nhưng không thể ngủ sâu. Đêm không trăng, gió thổi mạnh, trong phòng tuy vẫn còn một người sống nhưng nàng vẫn thấy bất an.

Nàng bò dậy, nhìn Yến Tử Kinh xem sao. Môi hăn có hai vết phỏng rộp, màu đỏ tràn ra từ mặt đến tận cổ, ngay cả tay cũng nóng kinh người. Đoan

Ngọ sợ hãi, nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn sẽ không qua được đêm nay mất.

Trước kia, Tịch Tịch cũng sốt cao, kéo dài ba ngày ba đêm. Đêm nào Đoan Ngọ cũng dùng nước lạnh lau người cho nàng ta...

Nhưng Tịch Tịch là nữ nhân, Yến Tử Kinh là nam nhân. Hơn nữa, Yến Tử Kinh... còn là nam nhân mà Đoan Ngọ không thích...

Đoan Ngọ há miệng cười khổ, trợn mắt nghĩ thầm: Cũng may là mình không thích. Nếu thích thì ngại chết.

Từ Nam Hải cho đến đây, Yến Tử Kinh luôn ăn mặc chỉnh tề dù trời có nóng đến đâu đi chăng nữa, tay áo gió thổi không lọt, ngay cả cổ tay cũng chưa từng để lộ, chắc là xấu hổ. Nhưng hắn đã sốt thành thế này, đông tây nam bắc không phân biệt được hướng nào, nàng cứ mau mau lau người cho hắn thì hơn, cùng lắm là tắt đèn, để ánh trăng che đi sự xấu hổ của vị đại gia này.

Nàng tắt đèn, vắt khăn dưới bóng trăng băng giá. Nàng cởi nút áo của Yến Tử Kinh ra, kéo xuống đến thắt lưng, chuẩn bị lau người cho hắn.

Nàng cầm khăn lên, lúc cúi đầu xuống không nhận được kêu "a" một tiếng, chiếc khăn rơi xuống giường.

Đoan Ngọ kinh ngạc, nhìn khuôn mặt Yến Tử Kinh thêm lần nữa, sự kinh ngạc lại càng lớn hơn.

Trong lúc bối rối, nàng không tự chủ được mà thắp ngọn đèn dầu lên, sau đó nhìn kỹ cơ thể của Yến Tử Kinh, nàng đánh thụt một hơi, vô cùng ngạc nhiên.

Dù có ghét hắn đến đâu nàng cũng phải thừa nhận Yến Tử Kinh rất tuấn tú.

Ngay cả khi đang bị bệnh, những đường nét tuấn mỹ của hắn vẫn không giấu được.

Nhưng tối nay nàng phát hiện ra một bí mật.

Thật ra Yến Tử Kinh không hề đẹp. Dưới lớp áo ngoài là một cơ thể đầy vết thương, nhìn giống như những mảnh sứ nứt.

Đoan Ngộ chưa thấy người nào có nhiều sẹo trên người như vậy, sẹo sâu sẹo nông, đến kích thước của chúng cũng khác nhau. Từ cánh tay đến ngực, từ bụng cho đến lưng dưới đều phủ đầy những vết sẹo, hoàn toàn đối lập với khuôn mặt hảnh. Gương mặt đẹp đến bao nhiêu thì cơ thể lại xấu xí bấy nhiêu. Thảo nào... mùa hè người ta đều mặc áo mỏng lộ nửa cánh tay, còn hảnh thì...

Sao hảnh lại có nhiều sẹo như vậy? Yến Tử Kinh xuất thân từ một gia đình phú thương, sao lại có nhiều sẹo hơn cả một nô lệ bị hành hạ quanh năm suốt tháng?

Tại sao một người từng trải qua nỗi đau khổ đến vậy, lại tiếp tục mạo hiểm đến nơi khắc nghiệt như Tây Vực?

Đoan Ngộ tự trách bản thân sao lại ngăn người ra, nàng vội vàng lau người cho hảnh. Ánh mắt của nàng bị thu hút bởi một bông lan đỏ thêu ở đai lưng hảnh. Đây là một đóa hoa lan đỏ nhỏ nhắn, tinh xảo, giống với chậu lan đỏ mà Yến Tử Kinh ôm từ sa mạc cho đến tận sơn cốc rồi mới ném nó xuống vách đá.

Lan, là loài hoa mà Yến Tử Kinh yêu, có lẽ cũng là nữ nhân mà hảnh yêu.

Nàng đột nhiên cảm thấy Yến Tử Kinh hơi đáng thương. Hảnh từng trải qua đau khổ, nhưng vẫn muốn nô dịch người khác. Hảnh yêu một người như vậy nhưng lại không thể trân trọng người khác. Đó chẳng phải đáng thương sao?

Đoan Ngộ không thể tha thứ cho mình vì cứ mãi thương hại Yến Tử Kinh. Lau người cho hảnh xong, nàng cẩn thận mặc lại y phục cho hảnh.

Nhiệt độ cơ thể hảnh vẫn rất cao, Đoan Ngộ thậm chí còn hoài nghi: Chẳng lẽ tên cướp để lại một loại độc dược để lừa Yến Tử Kinh?

Nàng suy nghĩ lung tung, dựa cánh tay vào giường.

Yến Tử Kinh đầu tiên là sốt cao, sau đó toàn thân co giật, thậm chí đến mạch đập cũng yếu ớt. Đao Ngộ đã nghĩ đủ mọi cách, nhưng vẫn không có tác dụng. Thái dương của nàng đau nhói, nàng phải dựa vào ngọc Hòa Điền hình Bồ Tát để lấy lại bình tĩnh. Nàng chợt nghĩ ra: Ngọc là mát nhất, có thể hấp thụ nhiệt. Mặc dù bùa hộ mệnh Uất Trì công tử tặng rất nhỏ, nhưng nhờ đâu lại chữa được bệnh cho Yến Tử Kinh.

Nàng đặt viên ngọc vào lòng bàn tay, ngâm vào nước giếng, sau đó kẹp nó giữa đầu ngón tay, lăn dọc lên da Yến Tử Kinh, dọc theo các kinh mạch trên cơ thể.

Mỗi lần đẩy ra, ngọc đều nóng ran, Đao Ngộ lại rửa nó đi, sau đó đẩy tiếp.

Thời gian trôi đi, tay nàng đã trở nên đau nhức, Yến Tử Kinh mới thở ra một hơi thật dài.

Mí mắt hăn khẽ cử động, Đao Ngộ tưởng hăn sắp tỉnh, thì nghe hăn nói: "Mẹ, hâm lạnh quá... lỗ tai con sắp đông cứng cả rồi... Con biết làm ăn không dễ dàng... không sao, không sao... ha ha..."

Yến Tử Kinh vẫn đang cười, giống như chàng thiếu niên đang làm nũng với mẹ, nhưng trong lòng thì vui sướng.

Đao Ngộ biết khi người ta bị bệnh nặng sẽ nằm mơ nói sảng.

Thình thoảng Yến Tử Kinh sẽ nói vài câu, có lúc Đao Ngộ nghe hiểu, nhưng có lúc chẳng hiểu hăn nói gì.

Trời gần sáng, Yến Tử Kinh vẫn nói không ngừng: "... Lan tỷ tỷ... Sao tỷ không đợi ta... Ta chưa từng quên tỷ dù chỉ một giây... Tỷ... Tỷ..."

Giọng nói của hăn vô cùng nhẹ nhàng, sau đó dần yếu đi, cuối cùng hăn không nói nữa.

Trong lúc nhất thời, Đoan Ngọ thực sự muốn chạy ra khỏi phòng, bởi vì nàng cảm thấy mình đã vô tình nhìn thấu tâm tư của người khác.

Ngày hôm sau, trời nắng. Yến Tử Kinh cuối cùng cũng khỏi sốt, nhưng vẫn chưa mở mắt ra, cũng không nói mớ lúc ngủ nữa.

Đoan Ngọ muốn đút cho hăn ít nước và củ cải, nhưng hăn không mở miệng. Đoan Ngọ cá giận: "Không muốn ăn thì thôi, còn sống là tốt rồi!"

Yến Tử Kinh không nhúc nhích. Đoan Ngọ phải y phục đứng lên tại chỗ. Nàng lo lắng động tĩnh ngoài đường lớn, nên quyết định ra ngoài kiểm tra.

Trên đường lớn vẫn không có một bóng người. Đoan Ngọ nghĩ: Họ ở trong dịch trạm, buổi tối hoặc ban ngày có lẽ sẽ có người đi ngang qua, nhưng không muốn ở lại, cũng không tiện dừng chân? Hay là đặt một vật gì đó bất thường để nhắc mọi người không cần đem thi thể ra ngoài, à đúng rồi... không phải còn một chiếc xe ngựa sao, nó có thể di chuyển được.

Nàng chạy đến dịch trạm, đẩy chiếc xe ngựa xuống đường. Chiếc xe không nặng lắm nhưng đối với Đoan Ngọ thì để di chuyển được nó không hề dễ dàng.

Nàng vỗ đôi tay đỏ bừng vào nhau, nghĩ lại, cách duy nhất để nhắc nhở những người khách phương xa là đốt dịch trạm.

Nàng về phòng. Yến Tử Kinh đang nằm nghiêng, mắt đã mở.

Hăn trịnh trọng ra lệnh: "Đi đun chút nước nóng mang tới đây!"

Đoan Ngọ ngửi ra trong miệng hăn có mùi củ cải. Quả nhiên hăn đã khỏe hơn rồi.

Nàng "ừ" một tiếng, phủ bụi ở chân.

Yến Tử Kinh liếc nhìn nàng, kéo bộ lông chồn bên cạnh giường ra sau lưng làm gối.

Đoan Ngọ nghĩ: Mới khá hơn được một tí lại bắt đầu ra dáng "chủ nhân" rồi đây? Tối nay đừng phát sốt nữa, ta không muốn thức trắng đêm nữa đâu.

Yến Tử Kinh phớt lờ nàng, lại ngủ thiếp đi.

Tuy Đoan Ngọ không phải quạ đen, nhưng mỗi lần nói gở đều thành sự thật. Tối đến, Yến Tử Kinh lại sốt cao, bất tỉnh nhân sự.

Đoan Ngọ lại giống như tối qua, dựa vào giường để quan sát tình trạng bệnh của hắn.

Khi đèn dầu tắt, Yến Tử Kinh và nàng giống như những người bị bỏ rơi trên con thuyền bị lãng quên.

Yến Tử Kinh rên lên một tiếng, Đoan Ngọ thắp đèn, xem hắn thế nào.

Lúc này, dưới lầu vang lên mấy tiếng "lạch cạch", hình như có một cái nồi bị đổ. Ngay sau đó có thêm tiếng bát va chạm vào nhau.

Có người! Có ai đó đã vào dịch trạm.

Đoan Ngọ giống như một con chim sợ cành cong, nàng không để ý đến Yến Tử Kinh nữa, rút dao ra.

Yến Tử Kinh đang sốt cao đột nhiên kéo tay nàng lại. Trong bóng tối, hắn lắc đầu một cái.

Không đi ra, thì trốn đi được sao? Đoan Ngọ kiên quyết kéo bàn tay yếu ớt của hắn ra.

Nàng chạy vào hành lang, không lên tiếng. Người dưới lầu quẹt lửa, ngẩng đầu lên nói: "Ở đây à?"

Đoan Ngọ cười mấy tiếng: "Ở đây. Thế nào? Cứ lên đi!"

Nàng nhìn rõ người đang đến. Nhiều năm sau qua đi, có lẽ nàng vẫn sẽ nhớ người này.

Chương 10: C10: Tỉnh giấc mộng hoa

Dịch bởi Lumos | Ning Blossoming Subteam

Vị khách lúc đêm khuya là một ông lão mập lùn. Đầu lão tròn xoe, dưới mí mắt dày là một đôi mắt hí. Kỳ lạ nhất là chiếc áo choàng của lão, được trang trí bằng đủ các loại túi có kích cỡ khác nhau, cái phồng cái xẹp. Tay lão đang cầm một cây đuốc, tay còn lại cầm một cái cân quả tạ, thần thái cổ quái cổ chấp, nhìn giống một lão phù thủy.

Đoan Ngọ bảo lão "đi lên đi" là để cổ vũ lòng gan dạ của chính bản thân. Nàng lặng lẽ mở hà bao ra, bên trong bỏ đầy hạt tiêu.

Ông lão nghe xong thì cười khà khà, nói: "Chờ một chút!"

Lão cúi người xuống nhìn những hàng thi thể trên mặt đất. Thình thoảng lão nhấc cân quả tạ lên, gõ vào đầu người chết, mỗi lần như thế lại vang lên một tiếng "cốc", lão tặc lưỡi lắc đầu: "Chặc chặc, chết! Chết thật rồi!:"

Trong đại sảnh tối mờ, có một bóng đen to bằng một con bê, đôi mắt xanh sáng ngời. Đó là một con sói khổng lồ đi phía sau ông lão. Con sói đánh hơi thi thể của người chết, lè lưỡi ra, tru lên mấy tiếng.

Đối mặt với những xác chết ngổn ngang ở quán trọ mà mặt lão không hề biến sắc? Ông lão mang theo con sói xông vào cửa, chỉ để chơi trò gõ đầu người chết? Đoan Ngọ hắng giọng, nở nụ cười nói: "Này, đừng chỉ nhìn người chết, ở đây còn có người sống, ông không muốn nhìn sao?"

Ông lão chĩa ngọn đuốc về phía nàng, tức giận nói: "Ta đã nói là đợi chút rồi ta sẽ lên mà? Lỗ Lỗ, mày lên trước đi!"

Vừa dứt lời, con chó tru lên ông ổng, lao về phía Đoan Ngọ.

Đoan Ngọ không kịp né, cầm con dao sắc lên, dùng hết sức bình sinh, sủa lên hai tiếng về phía nó, âm thanh còn vang dội hơn cả chó.

Con chó dừng lại, đánh hơi xung quanh nàg, sau đó vui vẻ "sủa" lên hai tiếng.

Đoan Ngọ giấu con dao nhọn vào tay áo, vỗ nhẹ vào đầu con chó hai lần. Con chó ngoan ngoãn liếm ngón tay nàg, "ô" lên một tiếng, lông chó dựng đứng, nhảy xuống dưới lầu. Đoan Ngọ nhớ ra ngón tay mình dính đầy hạt tiêu, không nhịn được cười ha ha.

Ông lão kia không cam lòng nói: "Tiểu yêu nữ, sao ngươi lại muốn hại Lỗ Lỗ?"

Đoan Ngọ nhổ nước bọt: "Hừ! Ta biết thế quái nào được ai là Lỗ Lỗ? Ta còn chưa hỏi ông, ông đã tới hỏi ta rồi. Nửa đêm nửa hôm ông chạy vào dịch trạm làm gì? Vì sao lại dùng cân gỗ vào đầu người chết! Ta là Đoan Ngọ, theo lão tổ Nam Hải Tiên Sơn học đạo đã được bảy tám năm, nay lên núi Côn Lôn để bắt ma, đánh bóng tên tuổi của bản thân!" Nàng nói như thật, đến chính nàng còn tưởng là thật.

Ông lão có vẻ không tin. Lão kéo ghế ra, bắt chéo hai chân nói: "Làm khó người rồi, mười bốn mười lăm tuổi mà đã biết nói dối! Biết ta là ai không? Ta là một đại phu người Mông Cổ, tên thật là A Đài. Trong số các đại phu Mông Cổ ở Tây Vực, ta là số một. Người cho là nửa đêm ta chạy đến đây là để xem một đồng người chết sao? Người chết rồi còn cần đại phu chúng ta làm gì? Người có gọi cả sư phụ của người hay lão tổ trên trời cũng không giúp được! Nhưng Lỗ Lỗ sinh đã là một con chó chính nghĩa. Chỉ cần người thấy mùi bệnh nhân sẽ dùng hết sức lực chạy về phía đó. Tối nay, nó nhất quyết muốn chạy vào dịch trạm này, kết quả không tìm được bệnh nhân mà lại gặp được tiểu yêu nữ nhà người! Đám giặc giết hết những người này rồi sao? Vì sao người còn ở lại đây, chờ viện binh à? Ta thấy sức khỏe người vẫn tốt, không cần ta cứu. Người đắc tội với Lỗ Lỗ, ta cũng sẽ không cứu người!"

Đoan Ngọ đảo mắt, nói: "Khá khen cho một đại phu Mông Cổ và một con chó chính nghĩa! Ngay cả bệnh nhân là ai cũng không biết, ta không trông cậy được gì ở các người. Ta nghe nói đại phu Mông Cổ đều là kẻ lừa gạt, đúng là trăm nghe không bằng mắt thấy."

Đại phu Mông Cổ cười ha ha, đôi mắt hí nheo lại đầy bối rối. Lão lấy thứ gì đó từ túi ra, bôi lên miệng con chó. Lỗ Lỗ lập tức ngừng rên rỉ. Sau đó lão lấy ra một ít bột từ túi khác, giơ lên trước chân đèn, căn phòng đột nhiên sáng choang.

"Bệnh nhân không phải người, người vì người khác mà ở lại đúng không?" A Đài quan sát Đoan Ngọ: "Ta hiểu rồi, nha đầu người không hay bị bệnh, nhưng một năm qua cuộc sống vô cùng khó khăn. Vết sẹo trên người vừa mới khỏi đã quên đi nỗi đau. Hình như người đã ăn bông hoa trắng nhỏ kéo dài tuổi thọ trong ao Vương Mẫu nên dù bị hun khói độc cũng không chết, vẫn có thể vui vẻ chạy nhảy? Ta nói đúng không?"

Đoan Ngọ nhắm mắt: đại phu Mông Cổ này thật kỳ quái.

Nếu muốn ra tay, lẽ ra lão phải ra tay từ lâu rồi. Có lẽ lão thật sự không phải người xấu? Bệnh của Yến Tử Kinh, hay là để lão xem thử xem sao?

Nàng mím môi nói: "Hừ! Công việc của đại phu là chữa bệnh chứ không phải xem bói! Nếu ông cứu được người trong phòng, thì ta phục ông."

A Đài nói: "Phục không tính. Người phải gọi ta là gia gia, còn phải dập đầu lạy ta năm cái! Thừa nhận bản lĩnh cao cường của đại phu Mông Cổ!"

Đoan Ngọ cười méo mó: "Được, được!" Nàng nghĩ trong đầu: Cho dù lúc này ta đồng ý, nhưng sau khi chuyện thành, chẳng lẽ ta không được phép nuốt lời?

A Đài chậm rãi đi lên lầu, theo sau là con chó sói đang vẫy đuôi. Đoan Ngọ cầm cán dao không chịu buông ra.

A Đài đến bên cạnh nàng, quan sát nàng một lúc, hỏi: "Người trong phòng là ai?"

"Chủ nhân của ta."

"Nữ chủ nhân?"

"Là nam nhân."

"Ồ, bằng tuổi ta à?"

Đoan Ngọ đáp: "Hai mươi tuổi."

A Đài khạc ra một câu: "Ừ, chủ nhân người đúng là có bệnh."

Đoan Ngọ hơi sững sốt, A Đài giải thích: "Có một viên ngọc trai chưa đục lỗ bên cạnh mà hấn lại không đục đến, vẫn để nữ nô lệ của mình làm hoàng hoa xử nữ. Còn không phải bệnh thì là gì? Gia của người bệnh không nhẹ đâu."

Đoan Ngọ tức giận, nói gì vậy trời?

A Đài dẫn đầu bước vào phòng. Đoan Ngọ dùng thân thể mảnh mai luồn vào dưới nách lão, thông báo trước: "Gia, có một đại phu tới! Để ông ấy xem cho gia xem sao." Nàng rút ra một con dao dài, ở phía sau ông lão khoa chân múa tay, hy vọng Yến Tử Kinh sẽ hiểu ý nàng.

Yến Tử Kinh nằm bất động. A Đài ở bên cạnh lui về phía sau một bước: "Hả? Chim én, là người sao?"

Yến Tử Kinh giật mình, bỗng nhiên mở mắt ra, nói: "Là ông, đại phu Mông Cổ."

Hắn buông lỏng năm đấm ở thắt lưng. Lúc này Đoan Ngọ mới biết Yến Tử Kinh và A Đài quen nhau.

Ai ngờ A Đài lại thờ phì phò, như thế Yến Tử Kinh thiếu nợ lão chục năm chưa trả.

Lão không xem bệnh cho Yến Tử Kinh, mà chỉ thẳng mặt hăn mà mắng: "Thảo nào mấy ngày nay ông đây nghe thấy tiếng quạ kêu, lại gặp phải tiểu ôn thần nhà người. Lần trước ta tốn bao nhiêu dược liệu mới khiến người sống lại giống hình dạng một con người. Người đã hứa với ta: Trở về Đại Đô, từ nay về sau sẽ sống thật tốt, không bao giờ quay lại Tây Vực nữa. Nhưng mới có ba năm, người đã chạy tới đây rồi! Người cho rằng báo thù dễ vậy sao? Người khiến cho mấy chục mạng người chết uổng, bản thân thì bệnh thành dáng vẻ thừa sống thiếu chết, còn định lãng phí bao nhiêu dược liệu của ta nữa đây?"

Yến Tử Kinh khó khăn lật người lại, đưa lưng về phía A Đài.

Đoan Ngộ nghĩ: Chẳng lẽ vị đại phu Mông Cổ này đã cứu Yến Tử Kinh ba năm trước? Y thuật của lão cũng không giỏi lắm, để lại bao nhiêu sẹo trên người hăn...

Ông lão không ngừng lải nhải: "Người đừng tưởng tất cả đại phu Mông Cổ ai cũng liều mạng vì tiền. Trừ khi người trả ta số tiền mua dược liệu lần trước người nợ, nếu không ta sẽ không chữa bệnh cho người..."

Đoan Ngộ nheo mắt nhìn cái cân quả tạ của lão, tự hỏi đến lúc này rồi còn cần mặc cả sao?

Yến Tử Kinh chỉ còn một chiếc áo lông chồn, mười mấy sợi dây chuyền vàng, một ám khí làm bằng bạc, và nàng nữa...

Yến Tử Kinh đợi ông lão mắng xong, mới nói mấy chữ: "Ông... có cứu không?"

Ông lão nổi cơn tam bành, nhìn chăm chăm Đoan Ngộ. Đoan Ngộ xám mặt, cười toe toét: "Gia còn không vội, liên quan gì đến ta? Hăn chết, ta càng sớm ngày được tự do. Đại phu hiểu biết sâu rộng, hăn cũng biết tình tình chủ nhân ta ương bướng, sớm muộn gì cũng quay lại đây. Chuyện đã đến nước này, nói gì cũng không kịp nữa. Ông không cứu được hăn vậy thì quên đi. Cần gì phải trách mãi không thôi, lỗi tai ta sắp đóng vấy đến nơi rồi."

A Đài chỉ lên trời: "Ai nói ta không cứu được?"

Đoan Ngọ bị hạt tiêu làm cho cay mũi, hắt hơi một cái, ngồi dưới đất nói: "Ta nói. Nếu cứu được, ông đã cứu từ lâu rồi!"

A Đài chạy ra khỏi phòng, bỏ con chó sói đang đi quanh đầu Yến Tử Kinh, khẽ rên hừ hừ.

Đoan Ngọ không di chuyển, A Đài lại chạy vào trong, nói: "Ta cứu cho người xem!"

Đoan Ngọ cười nói: "Ta đang xem đây!"

A Đài lấy trong túi ra một ít bột màu vàng bôi lên cổ Yến Tử Kinh, sau khi xem xét một lúc thì hô lên "lạ thật". Lão bôi một ít bột màu đỏ lên quả cân, đặt lên trán Yến Tử Kinh rồi nói "ừ".

Một lúc lâu sau, lão lấy từ trong túi ra một quả bi đất, xoa lên cánh tay. Chờ đến khi quả bi đất biến thành bột nhão, lão bèn bôi nó lên thái dương của Yến Tử Kinh. Đoan Ngọ thấy cảnh này thì ngây người. Trên đời này lại có một đại phu như vậy sao? Lỡ ông ta chữa cho Yến Tử Kinh lợn lành thành lợn què, thì sẽ không đổ trách nhiệm lên đầu mình chứ?

A Đài kéo nàng ra khỏi phòng, hỏi: "Mười ngày qua các người đã ở đâu?"

Đoan Ngọ thành thật trả lời, chỉ tóm tắt sự việc chính bỏ qua sóc nhỏ và tên mắt xanh. A Đài lắng nghe: "Sa mạc... Uất Trì gia... Bãi Mã Nào... Đường núi..."

Haiz, bệnh của hần rất kỳ lạ! Mấy năm nay, rất nhiều quý tộc Tây Vực đều mắc phải căn bệnh này không rõ nguyên nhân tại sao, bảy tám ngày sau là chết. Nhưng gần đây căn bệnh này đột nhiên biến mất. Không biết tại sao hần lại mắc phải?" Đoan Ngọ nhún vai.

"Sau khi mắc bệnh, có phải hần đã ăn bột mài từ một viên đá màu đen không? Các người... sao lại có loại đá này?"

Đoan Ngọ nói: "Sao lại có... Gia là một thương nhân, vật này làm sao mà có, thì chỉ có thể hỏi hân."

A Đài nhìn chăm chăm vào mắt nàng: "Vậy sao? Ở núi Côn Lôn, chỉ có một người có vật này. Các người nhất định đã gặp bọn họ."

Ta cứu người, muốn nghe sự thật."

Đoan Ngọ không biết làm sao, đành phải kể chuyện của sóc nhỏ và tên mắt xanh cho A Đài nghe.

Kể xong, nàng gay gắt nói: "Người dưới lầu chắc chắn là bọn họ giết."

A Đài lăm băm: "Hân nào có rảnh vậy?"

Đoan Ngọ nói: "Sao lại không? Ta nghi ngờ viên đá đen hân đưa cho Yến Tử Kinh là thuốc độc."

A Đài lắc đầu: "Đây không phải thuốc độc, là thuốc tốt. Mặc dù có thể chữa bệnh, nhưng dùng quá nhiều thì sẽ có độc. Yến Tử Kinh đã uống bao nhiêu?"

"Một viên."

"Một viên?" A Đài vội vàng bước vào phòng, hét lên với người bệnh: "Người mất trí à? Vật này sao có thể uống một viên được? Người có gặp cũng không đến mức đó chứ? Được liệu ta dùng trên người người năm đó... người tính mà xem, tính thử đi, tốn bao nhiêu tiền?"

Yến Tử Kinh chăm chú lắng nghe, một lúc lâu sau mới mấp máy môi, bướng bỉnh trả lời: "Ta không uống hết... làm sao biết được là không được uống nhiều?"

Đoan Ngọ cũng dở khóc dở cười. Nàng vội vàng giảng hòa: "Gia, đừng trách ta nói người, người uống nhiều thì nhận sai đi. Gia gia, gia là người tốt, cứu người thì cứu cho trót."

Lần này nếu không cứu hãn, lần trước cứu coi như công cốc. Yến Tử Kinh chết chỉ là chuyện nhỏ, tổn hại đến danh tiếng của đại phu Mông Cổ mới là chuyện lớn!"

A Đài do dự, Lỗ Lỗ liếm tay Yến Tử Kinh, rên ư ử. Đôi mắt to của Đoan Ngọ chớp liên hồi.

Ông lão lấy một nắm cát từ trong túi ra, thả xuống đất. Đoan Ngọ đưa tay, hứng được khá khá. A Đài than thở nói: "Cát không rơi hết xuống đất, là ý trời. Muốn cứu hãn, chúng ta phải đến một nơi rất xa. Nhưng... ta phải bịt mắt các người lại. Nếu để người biết cách đi vào, chỉ sợ người sẽ không đi ra được nữa."

Đoan Ngọ tò mò: "Là ở chỗ nào?"

A Đài dùng cán cân chọc vào bím tóc nàng: "Con nhóc tình quái, tại sao ta phải nói cho người biết?"

Đoan Ngọ cố ý hé miệng: "Không nói ta cũng biết."

"Gì, một người từ nơi khác đến như người sao biết được?"

Đoan Ngọ nghĩ sóc nhỏ là kẻ coi bốn bề là nhà, nên thuận miệng bốc phét: "Là tên sóc nhỏ xấu tính lúc bị thương nói cho ta biết."

Đôi mắt ti hí của A Đài sáng lên, lão cẩn thận nhìn nàng rồi hỏi: "À đúng rồi, người năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Mười lăm."

A Đài xít lại gần nàng, rỉ tai nói: "Người và Yến Tử Kinh...? Người không muốn làm nô lệ của hãn, vậy còn nơi nào khác để nương tựa?"

Đoan Ngọ nhăn mặt đầy đau khổ: "Ta cũng không còn cách nào, ta phải báo đáp ân tình của hãn. Là người, ai lại thích làm nô lệ? Vốn dĩ ta định theo Yến Tử Kinh đến phủ của vương tử Nặc Mẫn, sau đó quay về đến nhờ vả

một quý nhân làm chút công chuyện. Nhưng hiện tại mọi thứ đều hồng bét, ta chỉ có thể đi được bước nào hay bước đó."

Nàng khổ sở nói, vẻ mặt buồn bã cũng diễn ra được một nửa.

Dù có khốn khổ đến đâu, nàng cũng không đến nỗi phải cúi đầu, tự chuốc thêm xui xẻo vào mình.

Nói đến đây, nàng cầu xin: "Gia bệnh nặng, ngày thường cũng không thích mở mắt. Còn ta lại là một kẻ hoạt bát thích chạy nhảy, bịt mắt lại chẳng phải sẽ ngộp chết sao? Thần y gia gia, xin hãy giữ ta lại bên cạnh, ta sẽ nghe ông kể chuyện về các tiền bối, ta cũng mạn phép được múa rìu qua mắt thợ, khoe khoang về việc ta đã bán ngọc trai ở Nam Hải như thế nào."

A Đài cười: "Người tên gì?"

"Đoan Ngộ."

"Đoan Ngộ, tên rất hay. Người thích đọc thơ, nghe kể chuyện à?"

Đoan Ngộ lắc đầu, nghĩ đến cơm còn không muốn ăn, ai lại thích đọc thơ? Nhưng nàng lại rất thích nghe kể chuyện. Vì người khác kể chuyện thì nàng không phải tốn sức.

A Đài lại cười, nói: "Nói không chừng sau này người sẽ thích thơ ca. Nếu may mắn, người cũng có thể được nghe kể chuyện!"

Nói xong, lão nhấc Yến Tử Kinh đang mê man lên, đưa Lỗ Lỗ và Đoan Ngộ ra khỏi cửa dịch trạm.

Những ngôi sao nơi hoang dã nhìn rất gần, dường như đưa tay ra là hái được. Đoan Ngộ ngoảnh đầu lại, A Đài nói: "Đừng nhìn nữa, sẽ có người đến xử lý. Đây là lần đầu tiên có băng đảng dám đến cướp bóc ở dịch trạm, chuyện này quá lớn, chúng ta không giải quyết được!"

Lão dùng cán cân gõ vào quả cân. Bên hông dịch trạm, tám con sói to bằng Lỗ Lỗ chạy ra, kéo theo một xe trượt tuyết.

Ông lão nhét Yến Tử Kinh vào lớp nỉ trong lều, nói với Doan Ngọ: "Người cũng đến làm tổ bên cạnh đi."

Doan Ngọ thấy cái lều khá hẹp, sao có thể làm tổ bên cạnh được? Thế chẳng khác gì làm tổ trên người Yến Tử Kinh.

Nàng xua tay: "Không được, gia đang bệnh, cơ thể còn yếu, ta sợ nằm đè lên hấn. Ta ngồi bên cạnh gia gia được rồi."

A Đài cười, để nàng ngồi bên cạnh lão. Lỗ Lỗ chạy như bay, theo sau là tám con chó lớn, hướng về Côn Lôn.

A Đài và Doan Ngọ nói chuyện một lúc lâu, về sau Doan Ngọ mới hỏi: "Gia gia, ông gặp Yến Tử Kinh như thế nào?"

A Đài biết Yến Tử Kinh vẫn chưa tỉnh, nhưng vẫn hạ giọng: "Ba năm trước, Lỗ Lỗ và một người phát hiện ra hấn ở dưới chân một vách đá. Người nọ công hấn đến chỗ ta. Hình như Yến Tử Kinh và thê tử mới cưới gặp phải một nhóm cướp. Thê tử hấn không chịu theo đám cướp nên nhảy vực tự vẫn. Bọn cướp không chỉ cướp tài sản của hấn, mà còn mang hấn về hang ổ, hành hạ trong nhiều ngày. Chắc là chúng nghĩ hấn đã phế hoàn toàn, nên bỏ hấn lại ở vách đá này, không ngờ lại gặp được chúng ta... Ta mất ba tháng để trị khỏi thương thế cho hấn, nhưng lại không chữa khỏi tâm bệnh, cả ngày hấn cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn... Ta khuyên hấn nên rời khỏi Tây Vực, làm lại cuộc đời, đừng bao giờ quay lại đây nữa. Đám giặc Côn Lôn rất mạnh, mỗi tên cướp lại có một hình dạng khác nhau, làm sao giết hết được bọn chúng? Hấn nói ở Tây Vực người duy nhất hấn quen là Uất Trì Vô Ý, thành chủ thành Hòa Điền. Đợi đến khi hấn có thể xuống giường, ta bèn đưa hấn đến cửa phủ Uất Trì, rồi rời đi luôn..."

"Gia gia, ông không gặp Uất Trì công tử sao?"

"Ta là một đại phu Mông Cổ, không thích qua lại với quý nhân như Uất Trì." A Đài cười mở nói: "Thực ra ta cũng muốn đòi Uất Trì tiên thuốc, nhưng Lỗ Lỗ lại khá thích chim én. Ta nghĩ, hay thôi bỏ đi, coi như chữa

bệnh cho tiểu huynh đệ của con chó."

Đoan Ngọ buồn cười nhưng lại không cười nổi. Đại phu Mông Cổ này không tệ, Lỗ Lỗ cũng khá tốt, còn Yến Tử Kinh thì...

Nàng quay lại nhìn Yến Tử Kinh đang nằm yên tĩnh trong chăn, nhìn qua giống như người sử.

Bình minh lên, trong rừng xuất hiện chim cu gáy và linh dương. Núi Côn Lôn trông giống như pháo đài dưới bầu trời trong xanh, chìm trong làn tuyết trắng.

Bởi vì đang quấn mình trong chiếc áo lông chồn của Yến Tử Kinh nên Đoan Ngọ không bị lạnh. Nàng cầm túi rượu lên, thỉnh thoảng đưa cho ông lão uống.

Nàng thấy dù có bị bịt mắt hay không, thì nàng cũng không nhớ được mình đã đi qua bao nhiêu cung đường, những cảnh vật nàng lướt qua hình như cứ lặp đi lặp lại, nhưng không ngừng biến hóa. Nàng chuyển từ nói nhiều sang ngáp, bắt đầu một đêm buồn ngủ. Không biết từ lúc nào, nàng dựa vào ông lão mà ngủ thiếp đi. Nàng nhớ A Đài đã bôi một ít thuốc mỡ mát lạnh lên mũi nàng, rồi đặt nàng vào trong lều. Lúc đó nàng muốn nói gì đó, nhưng chỉ có tiếng gió và tiếng chó sủa bên tai đáp lại.

Lúc nàng tỉnh dậy, thấy bản thân đang ngồi trong một căn phòng rộng lớn. Căn phòng được thắp sáng bởi những ngọn nến ấm áp, sàn nhà trải một tấm da cừu trắng mềm.

Hơn chục ông lão đang đối mặt với nàng, tất cả đều có râu bạc, trên đầu quấn khăn đen.

Ý nghĩ đầu tiên trong đầu Đoan Ngọ là: Đại phu Mông Cổ và Yến Tử Kinh đâu? Chẳng lẽ họ đã đến nơi đó rồi sao?

"Không cần lo lắng, A Đài đã đưa người tới đây, bệnh nhân các người mang tới sẽ mau chóng bình phục." Một ông lão nói.

Giọng nói của ông ta đầy uy nghiêm, nhưng không khiến người ta phải sợ. Dưới ánh nến, ánh mắt của mấy ông lão đều ôn hòa.

Đoan Ngọ đứng lên, cúi đầu thật sâu trước mấy người họ: "Cảm ơn. Ngoại trừ tấm lòng thành, ta không có gì để tạ ơn các vị."

Mấy ông lão hỏi: "Bệnh nhân kia không phải chủ nhân của người sao? Vì sao người phải thay hăn cảm ơn? Người phải biết sau khi hăn khỏe lại, người sẽ lại trở thành nô lệ."

Đoan Ngọ đảo mắt nói: "Bây giờ hăn là chủ nhân của ta, nhưng không có nghĩa sẽ mãi là chủ nhân của ta. Hăn từng cứu ta, ta không thể thiếu nợ hăn..."

Nàng kể vắn tắt hành trình từ biển ngọc trai đến núi Côn Lôn cho họ nghe. Mấy ông lão đều thở dài.

Ông lão lúc nãy nói chuyện với nàng lên tiếng: "Chúa đã dẫn người đến nơi này. Ở đây chúng ta không có nô lệ."

Đoan Ngọ không tin thần phật. Theo phép lịch sự, nàng vẫn vui vẻ nói: "Đúng vậy, cảm ơn chúa. Nếu không có nô lệ thì ở đây sẽ giống khu vườn mà ta từng thấy trong ảo ảnh. Ta hy vọng sau khi chủ nhân của ta bình phục, hăn sẽ không chấp mê bất ngộ nữa, mà ta cũng sẽ không làm nô lệ cho hăn nữa, ta muốn tự mình dành dụm một ít tiền để một ngày nào đó có thể quay lại Nam Hải tìm mẹ ta."

Mấy ông lão gật đầu, hỏi nàng rất nhiều điều. Đoan Ngọ dùng mồm miệng sắc bén đã được rèn luyện lúc còn làm ở thương quán đối đáp trôi chảy.

Khuôn mặt nàng tràn đầy vẻ đẹp của tuổi thanh xuân, đôi mắt linh động càng tăng thêm sự xinh đẹp cho nàng.

Hai đứa trẻ mũm mĩm chạy tới nắm lấy tay áo Đoan Ngọ.

Một đứa nói: "Tỷ tỷ là của ta."

Một đứa khác nói: "Tỷ tỷ là của ta."

Đoan Ngọ thấy hai đứa nhỏ rất đáng yêu, không khỏi bật cười. Trong số các nô lệ, không có đứa nào lại mập mạp, vô tư như vậy. Nàng cúi xuống, nắm tay chúng: "Ta là tỷ tỷ của cả hai người."

Bọn trẻ kéo nàng chạy đi. Đoan Ngọ không kịp đề phòng, chỉ sợ dừng lại sẽ làm tổn thương chúng, nên đành phải chạy theo đến một căn phòng khác.

Trong phòng này thấp nhiều nệm hơn phòng trước. Những tấm màn như bức bình phong ngăn cách mọi người với nhau.

Bọn trẻ dẫn Đoan Ngọ vào một tầng lụa mỏng. Nàng ngồi xuống, một đứa đưa hoa cho nàng, đứa khác đặt một cái bát dưới chân nàng.

"Các người làm gì vậy?" Đoan Ngọ hỏi, nhưng bọn trẻ chỉ cười.

Đoan Ngọ nhìn quanh, bên trong màn còn có những cô gái trẻ khác đang ngồi. Họ khác với nàng, tất cả đều mặc trang phục lộng lẫy, dùng lụa trắng che mặt, mũi và búi tóc. Người nào người nấy đều có ánh mắt ngượng ngùng, nét mặt vui mừng.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Đoan Ngọ thắc mắc. Những người khác đều im lặng, nàng cũng không tiện phá hỏng quy củ.

Có tiếng bước chân dồn dập, khoảng chục ông lão trong căn phòng vừa rồi lần lượt đi vào. Dù đã có tuổi, nhưng bước đi của họ vẫn phong độ, phiêu dật, có thái độ của những nhà thông thái.

Mỗi khi một ông lão đi ngang qua một cô gái đang ngồi chờ, sẽ ném một viên đá vào cái bát dưới chân mỗi cô gái.

Ông lão đầu tiên ném đá vào bát của Đoan Ngọ, nói: "Cô gái có xuất thân khiêm tốn sẽ không ngạo mạn kiêu căng."

Một ông lão khác đi ngang qua chỗ Đoan Ngọ, nói: "Nàng không phải tuyệt

sắc giai nhân, nhưng xinh xắn vừa mắt." Một viên đá rơi vào bát của nàng.

Trong bát của Đoan Ngọ có tám viên đá. Nàng rất nóng lòng muốn biết thế thì có chuyện gì tốt?

Người cuối cùng đi qua chỗ Đoan Ngọ, nói bằng giọng điệu hài hước: "Nàng đừng cảm hoạt bát, còn thích nghe kể chuyện."

Đoan Ngọ nghe ra đó là giọng của đại phu Mông Cổ, nàng ngạc nhiên, mừng rỡ, thấp giọng nói: "Gia gia, gia gia, là ta."

Ông lão cười nói: "Không phải người thì còn ai vào đây?" Lão bỏ một viên đá vào bát nàng rồi nghênh ngang rời đi.

Đoan Ngọ đi vào giữa phòng, nàng cảm thấy ánh mắt của mọi người đang hướng về mình.

Mùi thơm của Phật thủ và hoa nhài khiến nàng lâng lâng trong hạnh phúc. Một bà lão có khuôn mặt hiền hậu bước tới, đưa cho nàng một bát nước trong, nhẹ nhàng nói: "Cô gái phương xa, người là nữ nhi của chúng ta. Uống xong bát nước ngọt này, hạnh phúc chân chính sẽ từ trên trời rơi xuống."

Hai đứa trẻ kéo vạt váy của Đoan Ngọ, kiễng chân nói: "Tỷ tỷ, uống đi, uống đi."

Đoan Ngọ cảm động trước sự hiếu khách của nơi này. Đáng tiếc đang là ban đêm, nàng không thể cảm nhận được hết vẻ đẹp của nơi đây.

Nàng tiêu sái uống hết, nước rất ngọt, so với mật đường còn ngọt hơn. Nàng được bọn trẻ và các phụ nhân vây quanh trong căn lều trắng như tuyết, có người còn đưa cho nàng một bó hoa hồng. Nàng ôm hoa, trong giấc mơ tràn ngập hương thơm ngọt ngào...

Buổi sớm mai trong lành khẽ gõ vào ô cửa sổ, chim sơn tước khẽ hót véo von bên bệ cửa sổ. Đoan Ngọ tỉnh dậy sau giấc mơ về hoa hồng.

Nàng thở dài, đây không phải mơ. Nàng đang nằm ở một nơi không có nô lệ, nằm trên chiếc giường thoải mái nhất trên đời.

Nàng nằm trong vòng tay ấm áp, toàn thân như một đứa trẻ sơ sinh, trần truồng mà thư thái.

Nàng ngửi thấy mùi hoa hồng giữa các ngón tay, nếm thử còn thấy vị ngọt ở đầu môi. Mái tóc dài xõa ra, nàng vén tóc khỏi mắt.

Nàng thực sự muốn ngủ tiếp, ngủ thêm nữa... Nàng bỗng "a" lên một tiếng, lần này đã hoàn toàn thức dậy.

Nàng nhìn hai tay mình, toàn thân run rẩy. Bởi vì nàng kinh ngạc phát hiện thứ mà nàng coi là gối này giờ là cánh tay của một người khác!

Nàng xoay người lại, ngạc nhiên đến ngơ ra.

Đập vào mắt nàng là làn da trắng như ngọc, một bộ ngực cũng đang để trần, vòng eo uyển chuyển, bờ vai rộng lớn...

Đó là một thiếu niên xinh đẹp đang ngủ say.

Nếu như thiên sứ Gabriel đến nhân gian, ngài nhất định sẽ dùng thân xác của thiếu niên này để không làm vấy bẩn tâm hồn ngây thơ của mình.

Vẻ đẹp thánh thiện, hoàn mỹ của hắn giống như tuyết trên đỉnh núi Côn Lôn, tựa như đang tan ra mà cũng không phải vậy.

Lúc này, vị thiên sứ giáng trần đang ôm lấy Đoan Ngọ, ngủ chung chăn với nàng.

Nàng có thể nghe thấy nhịp tim của hắn, ngửi thấy mùi hoa lan. Nàng rút đôi chân trần đang gác lên đùi hắn ra, vì quá bối rối nên nàng không nghĩ được gì cả.

Đoan Ngọ nhìn chằm chằm vào mũi hắn, nàng quen biết hắn ư? Và nàng đang ở đâu?

Gió thổi tung cửa sổ, hoa hạnh nhuộm màu nước mưa, thiếu nam thiếu nữ khóa thân trước mắt trong trẻo như pha lê.

Một tiếng hát vang lên như bay từ trên mây xuống.

"Đây là nơi tốt đẹp nhất,

Đây là khoảng thời gian tươi đẹp nhất,

Đây là cái tên xinh đẹp nhất,

Đây là Cổ Lệ Tư Đàn của Diệp Trung Tuyết."

Diệp Trung Tuyết? Đây thực sự là Cổ Lệ Tư Đàn – khu vườn có thật trong ảo ảnh?

Đoan Ngộ nhớ rõ hần là ai. Diệp Trung Tuyết, hần chính là Diệp Trung Tuyết!

Nàng đột nhiên cử động, thiếu niên khẽ nhường đôi mày dài, chóp mũi của hần dường như sắp chạm vào mũi nàng.

Hần nhìn chăm chú nhìn nàng. Đó là một đôi mắt xanh biếc, gợn sóng rạo rức, là bầu trời trong xanh.

Kể từ lúc này, Đoan Ngộ rơi vào tay đám giặc núi Côn Lôn, vạn kiếp bất phục.

Nội dung từ **Chương 1: 1: Địa Ngục Trần Gian** đến **Chương 10: C10:**
Tỉnh giấc mộng hoa

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh